Henry Slesar

A szürke flanellköpeny

ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST

A mű eredeti címe*
THE GRAY FLANNEL SHROUD
Fordította
KADA JÚLIA

\

1958, 1959 by Henry Slesar
Hungarian translation Kada Júlia, 1977

1. Végül úgyis... miért ne most?

Dave Robbins most járt először ilyen kora reggel a Sword's Point-i vasútállomáson, így hát nagy érdeklődéssel szemlélődött. Az égen tömör, wagneri fellegek tornyosultak, a villanegyed dombjain pedig fekete fák meredeztek szabálytalan sorokban, akár a hangjegyek. A nyomasztó, titokzatos, melankóliától súlyos reggeli tájban volt valami oroszos. De ezt a gondolatot nyomban elhessegette, és inkább azokat a férfiakat vette szemügyre, akik útitársai lesznek majd a New York-i járaton.

Vajmi kevéssé különböztek mindazoktól, akikkel együtt szokott ebédelni a Madison Avenue-től keletre sorakozó vendéglőkben, akikkel versenyt futott taxiért, összezsúfolódott az irodaházak liftjeiben, és viccelődött az ügynökségi értekezleteken. De itt, ahogy parancsra váró, hallgatag ezredként csoportba tömörültek a zord hegyek közt, a tágas ég alatt minta furcsa módon megváltoztak volna.

Az órájáranézett. Három perc hiányzott a kerek órához, és az állomás peronja gyors ütemben benépesült. Az ott állók udvariasan tolongtak, jól nevelt „pardon"-ok kórusa zümmögött, ahogy egyre sűrűbb lett a tömeg. Mivel idegennek érezte magát, Dave készségesen engedett a köz akaratának, és lábát bocsánatkérően a fából ácsolt peron széléig csúsztatta. A távolból már kivehető, volt valami kattogó hang, és borotvaéles fény hasította át a sűrű ködöt. — Bocsásson meg, elnézést kérek — mondta valaki, és Dave megint csak odébb mozdult, lábujjai már szinte túlnyúltak a peronon.

Fölerősödött a hang, a fémes mordulások ritmikus sora. Dave-t hirtelen nyugtalanság fogta el. Útitáskáját szorosan a combjához szorította, mintha falat emelne belőle önmaga meg a rárontó vonat közé. Akadtak mások is, akiknek a lába éppolyan közel került a fenyegető vaskerekekhez, mint az övé, valami mégis azt súgta neki, van mitől félnie.

S annak a valaminek igaza volt. Mintha a tömeg váratlanul görcsösen összerándult volna, s ez a hirtelen mozdulat felborította az ő bizonytalan egyensúlyát. Érezte, hogy inog és megtántorodik; könyökét hátravetette, és kísérletet tett, hogy újra megvesse a lábát. Aztán megértette, hogy elkésett, és előrebukott a salakba.

A tömegnek elállt a lélegzete, de ő inkább érezte, mintsem hallotta a döbbenet csöndjét. Az eszeveszett fatalizmus egyetlen tébolyult pillanatára Dave Robbins úgy érezte, nem tehet, mást, mint hogy szépen odafekszik a talpfákra meg a megfeketült salakra, és várja, hogy szétmorzsolja a halál. Aztán az útitáska éle a gyomrába fúródott, és a fájdalom visszaadta a józan eszét. Fölpattant, hátravetette magát a peron felé, és máris vagy egy tucatnyi kéz emelte biztos talajra, míg bedübörgött a vonat.

Az ingázók együttérző gondoskodással vették körül Dave-et. Egy darabig nem számított puszta idegennek; embertársuk volt, akit az örökkévalóság pereméről rángattak vissza, Dave a felöltőjét porolta, és

magában nagyon örült a vastag bélésnek, hisz annak köszönhette a testi,, épségét. Aztán a többiekkel együtt felugrott a vonatra.

Útközben mindenki kíváncsian méregette, de ő nem bánta. Aztán gyanakodni kezdett, hogy talán nemcsak a balesetnek köszönheti az érdeklődést. Biztos volt benne, látják, hogy betolakodó, csak hétvégi vendég, s már megy is vissza a sivár, levegőtlen belvárosi szobájába, ahová való. Először is kalap nélkül volt. Aztán meg egyenes, fekete haját hosszúra növesztette s nem viselte a rövidre nyírt egyen-frízurát. És ráadásul ő volt az egyetlen férfi, akinek a kezéből hiányzott az újság. Egy könyv nála is akadt, s most első ízben megörült neki, még akkor is, ha a címe úgy szólt: *A költészet első korszaka.*

A könyvet Janey sózta rá. Janey képszerkesztőként dolgozott a Hagerty-Tait cégnél, s az a tény, hogy az ő vezetékneve is Hagerty, semmilyen tekintetben sem befolyásolta a képességeit. Dave Robbinsnak már első ügynökségi munkanapján feltűnt ez a név, és sokatmondóan felvonta a szemöldökét. De hat hónap se telt el, s már szentül meg volt győződve róla: annak idején tévedett, mikor sógorság-komaságra gyanakodott. A főnök valóban Janey nagybátyja volt, de Janey a saját mindentudó ceruzájával érdemelte ki az állást. Aztán még hat hónap, és Dave maga hegyezte azt a ceruzát.

Janey Hagertynek csak egy hibája volt. Az a fenenagy műveltsége. Dave lenézett a könyvre, lopva odasandított a nagydarab férfira, aki épp mellette szuszogott bele a *New York Times*-ba, és maga is olvasni kezdett.

A szanszkrit irodalom történetét nem könnyű összeállítani, mivel megbízható időrendi adatok egyáltalán nem állnak rendelkezésre. Mindazonáltal két korszakra bízvást feloszthatjuk: a vedikus és a klasszikus korra.

Dave nagyot káromkodott magában. Aztán mély sóhajjal visszatért a szöveghez. A harmadik oldalon végre talált egy verset. Körülötte jó sok üres hely maradt, s Dave, aki a reklám szakmában dolgozott, méltányolta az ilyesmit. A vers címe *A Hajnal köszöntése*

A HAJNAL KÖSZÖNTÉSE
Halljátok a Hajnál serkentő szavát!
Nézzétek ezt a napot!
Ez az Élet, az- Élet élete.
Iramló pályáján a Lét

minden Valója, minden Igaza;
az Idő növekvő ága,
a Tett bimbója,
a Szépség virága.
Mert a Tegnap tünékeny Álom
És a Holnap csalóka Látomás,
nem így a ma.. . (Ford. Simor András)

Nem is olyan rossz, gondolta Dave, minden meggyőződés nélkül. Becsukta a könyvét, mutatóujját otthagyta a lapok között, s kinézett az

elvillanó tájra, a fehér vidékre, amely csöndesen és mozdulatlanul hevert az első hó alatt, meg az apró, út menti házak kéményeinek békésen felszálló füstjére.

Nézzetek erre a napra! — gondolta Dave Robbins.

Végképp becsukta a könyvet; és kabátzsebéből kivette aznapra szóló feljegyzéseit, s ujjával végigfutott a ceruza jegyzeteken.

Elintézendők — Január 3.

1. Beszélni Ross-szal a Cukorbabák-jutalomról. Jav.: műanyag atomtengeralattjáró, neve Nautilus?
2. Megbeszélni Taittel a Clevelandi Fűszeres reklámját.
3. Megbeszélni a grófnővel, hogyan hozza a tévé Cincinnatiban Maggie Mama Almáslepényét.
4. Utánanézni a megbuggyant aszalt szilvának a fűszeresek raktárában.
5. Közölni Janeyvel, hogy isteni a könyve.

Kilenc előtt tíz perccel a vonat fütyülve begördült a Grand Central pályaudvarra, és Dave hagyta, hogy a kavargó tömeg sodorja magával, ki az utcára. Kilenckor ért be a hirdetési ügynökségre, ilyen korán még sose ment be azóta, hogy tizennyolc hónapja belépett a Hagerty—Tait vállalathoz.

Helyettes ügyviteli igazgatóként kezdte Gordon Tait alelnök-igazgató és ügynökségi tulajdonostárs mellett. Mindketten jól jártak ezzel a felállással. Dave új fiú volt a szakmában, alig több mint egyéves ügynökségi gyakorlattal. Két háború meg az elhúzódó egyetemi tanulmányok gondoskodtak róla, hogy ne vesse meg egykönnyen a lábát, hát nem bánta, hogy harminchárom éves korára még csak „helyettes”. Az ő kezén ment át az ügynökség legfőbb vállalkozásának, a Burke Bébiétel megbízásnak minden egyes tétele, és ő felelt a Burke Élelmiszertársaság Pékáru Osztálvának ügyeiért is. Vagyis Taitnek nem maradt más dolga,mint hogy a Burke-népség lelki békéjéről meg derűs kedvéről gondoskodjék. Dave annak idején eleget zsörtölődött emiatt Janeynek, míg a lány fel nem hívta a figyelmét, hogy Kermit Burke derűs kedvéről gondoskodni magában is egész embert kívánó elfoglaltság.

Mikor a tizenkettedik emeleten kilépett a liftből, Dave újból megállapította, milyen nagyon korán érkezett. A hallban nem volt más, csak Jody, az ügyfélfogadó titkárnő, de még neki se volt ideje belemerülni a regényébe. Meglepetten pislogott Dave-re, még a hivatali mosolyát is elfelejtette, bekapcsolni.

— Nocsak, de korán keltünk ma — jegyezte meg.

— Á, semmi, csak egy gyalázatos szervezési hiba. Elsőnek érkeztem?

— Nem. Miss Hagerty már nyolc óta bent van. — Rámeredt a férfi salaktól fekete kabátjára. — Most szóljak a kávéért, vagy inkább később?

— Most — vágta rá Dávid. Megállt az asztal mellett, és körülnézett a hallban. A berendezést eredetileg kora amerikai stílusúnak szánták, míg valakinek eszébe nem jutott, hogy minden falat más és más rikító színre mázoltasson. A bal oldali, piros falon egy sor könnyű szekrénykében tették közszemlére a Hagerty—Tait hirdetések legújabb példányait. A jobb oldali, kék falon mintadobozokban üres kirakati

csomagok az ügyfelek termékeiből. Középen a sárga falon a gargantuai méretű kocsikerékóra két famutatója szimmetrikusan kilencet mutatott.

Dave nem ment egyenest az irodájába, hanem végigsétált a bal felé nyíló folyosón: a művészeti osztályra tartott. A folyosó sötétbe borult, de a műterem hodályában égett egykét lámpa, és Janey Hagerty ajtaja mögül simogató fény szűrődött ki. Dave kopogott, és benyitott

— Magasságos istenek — mondta Janey, ahogy felpillantott a rajztáblájáról. — Hát téged mi szél hozott ide az éjszaka kellős közepén?

— A szenvedély! — vágta ki Dave, és drámai mozdulattal rántotta be maga mögött az ajtót. — Rajta, vetkőzz!

— Nem én, míg a kávémat meg nem ittam. Van egy cigarettád?

Dave előhúzott egyet, s a lány hűvösen rágyújtott. Janeynek minden mozdulatából valami hűvösség áradt. Csinos lány volt, gyönyörű lehetett volna, ha csak egy kicsivel jobban érdekli, hogy szép-e. Szőke haját csaknem fiúsán rövidre nyírta, mert ki nem állhatta a haj csavarót meg a dauert. Szoborszerű arcára, finom, tej üveg-arcbőrére alig tett valami festéket, hisz a kikészítéssel annyit kell vacakolni. „Praktikus” ruhákban járt. Az övénél kevésbé telt és feszes alakon hanyag' viseletnek számítottak volna. Neki remekül álltak.

— Zord, férfias: ez a helyes kifejezés. Úgy nézel ki, mint aki szenet lapátolt.

Dave elmesélte a balesetét, és elégedetten látta, hogy a lány tekintete ellágyul. De Janey elhessegette a megindultságot, és más tárgyra tért:

— Hogy van Bernstein? Nagyon mellre szívta, hogy ugrott a Burke-féle munka?

— Azt hiszen igen. Mióta az ügynökség megkapta a megbízást, mindig ő fényképezte a Burke-reklámokat; nem fér a fejembe, miért kellett a kampány közepén mást keresni. Nem is tudtam neki megmagyarázni.

Janey gondterheltnek látszott. — Remek fényképész. A legjobbak közé tartozik.

— Akkor meg miért rúgták ki?

— Semmi biztosat nem tudok. Talán egyszerűen elege volt belőle Homer bácsinak. Vagy Kermit Burke akart szerencsét próbálni valaki mással. Ki tudja?

— Hát nagy kár, az biztos. — Dave odasétált a lány falitáblájához, és szemügyre vette a Bürke Bébiétel-reklám kirajzszögezett levonatát. — Én amondó vagyok, hogy állati jó fotókat csinált. De hát te vagy a képszerkesztő; téged meg se kérdeztek?

Janey nem válaszolt, és Dave gyanította, hogy elevenére tapintott. Elvigyorodott, és kijelentette:

— Te, az a könyv, amit kölcsönadtál, igazán klassz volt.

— *A költészet első korszaka?* Örülök, hogy tetszett.

— Ez „A Hajnal köszöntése” – idézte Dave. – Nem is rossz.

— Hát isten tudja. — Szájához vitte a ceruzát, és fejével a rajztömbre, az odavetett vázlatra bökött: — Nekem valahogy jobban tetszik ez a sor: „Ti clevelandi fűszeresek — figyelem!”

Jót nevettek, és Dave megjegyezte: — Ma délelőtt még szükségem lesz erre a kis remekműre; Gordon látni akarja.

— Ma nem fogja. Házon kívül lesz. De ha van valami üzeneted, bízd rá Tait nagyasszonyra; délelőtt bejön.

— Gordon felesége? Miért?

Janey vállat vont. — Ne tőlem kérdezd, miért tesz bármit is Tait nagyasszony. Vagy egy órával ezelőtt idetelefonált. A központ még nem működött, hát én beszéltem vele az éjszakai vonalon. Valami olyasmit dünnyögött, hogy Gordon nincs jól, de ő majd be vonatozik, és beszél Homer bácsival.

— Mi baja Gordonnak?

— Vírus vagy ilyesmi. Tait nagyasszony nem kegyeskedett részletekbe bocsátkozni.

— Mondd csak, mi bajod neked Mrs. Taittel?

— Nekem, ugyan! Imádom azt a drága teremtést. Ott áll a képe az öltözőasztalomon; minden reggel tűket szurkálok belé.

— Ó, nők! — sóhajtott fel Dave. — No, jobb ha lellépek. Van egy új ötletem a Cukorbabák-jutalomról. Apró műanyag tengeralattjáró, a neve Nautilus. Megtöltöd sütőporral, és fölbukkan meg lemerül.

— Zseniális -— közölte Janey. — Nekem is van egy ötletem. Mi a véleményed egy kis ampulla ciánhidrogénről? „Te leszel az első srác az utcában, aki elcsúfítja anyukáját.”

— Jaj, de vicces!

— Ó, rengeteg ilyet tudok. Mit szólnál például egy kölyökméretű óvszerhez, afféle nevelő hatású játékhoz? Vagy egy olyan apró, mini italosüveghez? „Szakasztott mása annak, amit Apu dugdos a párnája alatt..

— No szervusz — mondta Dave. — Már látom, hogy veled nem lehet értelmesen beszélni. Isten veled, Charles Addams.

Dave átment az irodájába. A titkárnője íróasztalán nagy halom felbontatlan levél tornyosult, de nem nyúlt hozzájuk. Louise igen sokat adott a munkájára, és ha Dave belegázolt a jogaiba, egész nap kisírt szemmel járt-kelt.

Tíz előtt húsz perccel ért be, és halálra rémült, mikor’ meglátta, hogy Dave ott ül, és a reggeli kávéját iszogatja.

— Jaj, bocsásson meg, Mr. Robbins — mondta, és csúnyácska arca máris sírásra görbült. — Egyszerűen képtelen voltam elindulni ma reggel. Anyám miatt; a köszvénytől már mozdulni is alig tud, és ma nekem kellett elkészítenem a reggelit ….

— Semmi baj – vágott közbe Dave idegesen – Lenne szíves megnézni, Mr. Ross bejött-e már? Ha igen, kérdezze meg, átugorhatok-e hozzá.

— Hogyne, máris — mondta Louise, és csak úgy reszketett a megbízatás jelentőségétől. Dave homlokráncolva nézett kisiető alakja után. Mintha arra kértem volna, hogy Garciát kerítse elő, gondolta.

Pár perc múlva Louise győzelemittasan tért vissza: — Bent van! — közölte.

Harlow Ross elmélyülten pipázott, mikor Dave belépett az előcsarnokból nyíló irodájába. Ebben nem volt semmi különös; Ross szüntelenül pipázott. Fél tucat hangafából készült csutorát őrizgetett a fiókjában, és annyi vastag szálú dohányt, hogy az elég lett yolna minden indián törzsek nagygyűléséhez is.

Ross karcsú férfi volt, és jó szabású, testhezálló flanell öltönyében a valóságosnál magasabbnak látszott. Kefefrizurára vágott haja a halántékán kissé őszült, és ez tekintélyes jelleget kölcsönzött fiatalos'

jóvágású arcának, amelyet kiülő, súlyos szemhéjú szeme uralt. Olyan volt, mint valami romantikus lelkületű egyetemi tanár, az a fajta, akinek láttán a nőhallgatók összevihognak a hátulsó padokban. A gabonafélékből előállított reggeli ételeket forgalmazó Cukorbabák cég megbízásának ügyviteli előadója volt, és mióta az ügynökség beindult, azóta dolgozott a Hagerty-Taitnél.

— Jó reggelt – mondta barátságosan, és zajosan kiverte a pipáját egy hamutartó peremén. — Hallom, az én berkeimben töltötted a hétvéget, Dave.

— Igen, kimentem Bob Bernsteinhez. Klassz kis tanyája van. De ami engem illet, én városi srác maradtam.

— Majd meggondolod — kuncogott Ross. — Ez a jövő útja, Dave. Aztán meg a fél ügynökség odakint van Sword's Pointban: Hagerty, Gordon, én, még Kermit Burke is. Nyithatnánk egy fiókot.

— És a városból járjunk ki? Mindenesetre némi változatosságot jelentene. Te, mondd csak, ki volt az az ürge, aki kitalálta, hogy Kardélnek nevezzék azt a helyet?

— Fogalmam sincs. De a reklámszakmában dolgozott, lefogadom.

Ross harsányan nevetett, de a hangja nem csengett megnyugtatóan. Akármit csinált, mindenben volt valami erőltetett szívélyesség; Dave szemében ő volt a hivatásos jópofa. Mielőtt ő megjelent volna a színen, a megözvegyült Ross udvarolgatott Janeynek. Az ember nem egykönnyen zárja a szívébe azt, akiért a barátnője egykor lángolt, még akkor se, ha feltehetőleg már a hamvak is kihűltek.

— Ide figyelj, Harlow — mondta Dave —, gondolkoztam azon a jutalom-problémádon. Mit szólnál egy műanyagból készült mini-tengeralattjáróhoz, a neve mondjuk Nautilus lehetne? Ismered az ilyeneket, nem? Sütőporral működnek.

— Volt már – közölte Ross. – Az hiszem. Kellogg dobta be pár éve. De majd utánanézek.

— Mindegy, csak gondoltam, megemlítem. — Ross arcán nem ült éppen túláradó hála, hát Dave megvonta a vállát. Aztán eszébe jutott a pénteki találkozás LeValnál az ebédnél, és megjegyezte: — Te, már meg akartam kérdezni, Harlow. Nem téged láttalak múlt pénteken azzal a személyzetis fickóval a BBD & O-tól? Pár asztallal odébb, ültem. Hegyeztem a fülem erősen,' de nem hallottam semmit.

— Ja, akkor? — Ross kissé elpirult. — Ö, csak baráti beszélgetés volt.

— Nálam mellőzheted a porhiptést, Harlow. Csak nem azt forgatod a fejedben, hogy odébbállsz?

— Ugyan, dehogy. De tájékozódni sose -árt, ezt te is tudod. Nem tudni, mi lesz itt.

— Hát amíg Bürke benne van az üzletben ...

— No, éppen erről tvan szó. A Bürke Élelmiszertársaság hétmilliót hoz, és a mi teljes bevételünk nem éri el a tízet. Ismered a mondást a több vasról meg a tűzről, Dave. Mert ha az az egy vas egyszer...

— Én a helyedben nem aggódnék. Kermit Bürke egész odavan az új kampányért, abban meg van még vagy három év. És ahogy
írfirrlnn hnnvnlíHa a tnodhiVáet nmm>-» An lyesen mosolyogta körül a pipáját. — Hallom, Gordon mára leesett a lábáról,

— Vírusok — felelte Dave.

Tizenegy előtt tíz perccel Dave megtömött egy diplomatatáskát a Cincinnati kereskedelmi körzet számadataival és statisztikáival. Aztán szólt Louise-nak, hogy a délelőtt hátralevő részében házon kívül lesz, a Bürke Élelmiszertársaság Pékáru Osztályát keresi fel. Louise-t szemmel láthatólag porig sújtotta ez á hír, de nagy nehezen beletörődött, hogy főnökét elszólítja a kötelesség.

Dave a hallban találkozott Gordon feleségével, Grace-szel, épp a liftet várta, ami majd leviszi.

Grace Tait sovány, felhúzott vállú nő volt, a Vogue által jóváhagyott minta szerint öntve. Pár éve úgy döntött, hogy az alaptónusa ezüst. Kakaóbarna hajában ezüst csíkok futottak, körme és szemhéja ezüstösen csillogott. Csuklóján ezüst karperecek csörögtek, és gondosan lefojtott hangjában is volt valami ezüstös él. Mindent Összevéve olyan esztétikai varázs áradt belőle, mint egy halom frissen vert érméből, s az a kevés, amit Dave tudott róla, azt sejtette, hogy a hasonlat több, mint találó.

- Jó reggelt, Mrs. Tait – mondta. – Hallom, Gordon kutyául van.
- Igen – suttogta az asszony. – Megkért... megkért, hogy hozzak be valamit helyette.

— Hát, mondja meg Gordonnak, hogy vigyázzon magára. Mi itt nem tudunk meglenni nélküle.

Együtt szálltak be a liftbe, de a beszélgetés végképp elakadt.

A ház előtt Dave odaintett egy taxit, és megadta a sofőrnek a Bürke Pékáru Osztály Long Island City-i címét.

Mikor odaértek az utcahosszú téglaépülethez, amely otthont adott a hatalmas pékségnek és a társaság központi irodáinak, Dave gyomra a megszokott görcsbe rándult. Szylensca grófnő, a Burke-osztály elnöke félmillió dollár bevételt jelentett a Hagerty—Taitnek, vagyis az ügynökség jövedelmének második legnagyobb tételét képviselte. S ami ennél is többet nyomott a latban, a grófnő befolyása Kermit Burke-re a teljes, hétmillió dollár értékű hadművelet sorsára is kihathatott. Dave egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ő a legalkalmasabb személy egy ilyen felelősségteljes ügy bonyolítására.

Homer Hagerty szerint igen. Szerinte Dave, magas, vékony alakjával, kissé európai jellegű vonásaival, épp megfelelő korával azt a férfitípust képviselte, amelyet a grófnő megnyerőnek talál. Ez pedig (Homer Hagerty nagyon életrevaló ember volt) a megrendelés biztonsága szempontjából többet ér, mint bármiféle szakmai jártasság.

Margaret Szylensca grófnő eredeti darab volt, kékvérű emigráns, aki vagy húsz évvel ezelőtt vándorolt ki Amerikába, arisztokrata férjével együtt. A gróf úr már jó ideje beköltözött a mennyeknek részére fenntartott sarkába, de előbb szilárd alapokra helyezte hitvese sorsát egy valódi amerikai üzleti vállalkozással. A gróf eredetileg úgy tervezte, hogy pompás európai pékárut állítanak majd elő, gyümölcskenyeret meg rétest meg mindenféle ízletes aprósüteményeket, abból a fajtából, amit hajdan olyan becéző gondossággal kavartak-sütöttek az ősi hajlék földszintjén a vastűzhelyeken. De halála után a grófnő okosabbat gondolt, és lornyonját a nagy amerikai tömegpiacra szegezte. Becsületes, almával, cseresznyével, áfonyával, citrommal, ananásszal és csokoládéval töltött tésztákat, apró, tizenöt centis kerek süteményeket' kezdett gyártani, zsírpapírjukon ott díszelgett Anyuka képe, aki büszke mosoly-

lyal kínál egy hatalmas tálon gőzölgő süteményt, s a gyártmány védjegye Maggie Mama lett. A tészta aligha nyerte volna meg Szylensca gróf tetszését, de a társaság bankszámlájával kétségtelenül igen elégedett lett volna.
Alig egy éve, hogy Kermit Bürke érdeklődése a grófnő süteményei felé fordult. A cég megvásárlása Burke legdédelgetettebb fejlesztési tervei közé számított, maga foglalkozott minden részletével. A grófnő nem mondott le könnyű szívvel a vállalata feletti korlátlan uralomról, de belátta, milyen anyagi előnyökkel jár a dolog, és ezek többet nyomtak a latban, mint a büszkesége. Aztán meg továbbra is megtartotta az elnöki címet és a felügyeleti jogot, mint a Pékáru Osztály igazgatója.

Bármennyire szívén viselte a nagy amerikai piac ügyét, a grófnő némely tekintetben megőrizte óvilági előítéleteit. Kezdetben Gordon Tait kezelte a megbízással kapcsolatos ügyéket, de a grófnő nem sok kedvét lelte a szolgálataiban. Neki nagyon amerikai volt Tait, nagyon sörtehajú, nagyon is túláradó kedélyű, nagyon hétköznapi. Az új ügyviteli előadó, Dave Robbins viszont tökéletesen megfelelt neki. Kedvére való ember volt: karcsú, arisztokratikus, sötét szemű és sötét hajú, szerfelett udvarias, elbűvölően fiatal, de azért már nem tejfelesszájú. Értekezleteken alá ja tolta a széket, rágyújtásnál tüzet adott, kedves bókokat mondott, észrevette az új ruháját meg az új frizuráját. A grófnő hivatalosan negyvenegy évesnek mondta magát. Baráti körben bizalmasan bevallotta, hogy negyvennyolc. Valójában betöltötte az ötvenhatot.

Mialatt Dave besietett az épületbe, kétségbeesetten törte a fejét a kezdő mondatán. Már két hónapja örökösen kitért a grófnő hétvégi meghívásai elől, ilyen-olyan ürügyekkel. De most már kifogyott az ürügyekből és a grófnő egyre bosszúsabban hallgatta a kifogásait. Dave tudta, hogy az ügynökségi megbízás forog kockán. Félmillió dollár után tizenöt százalékos jutalék, az hetvenötezer, dollár bruttó jövedelem: Dave fizetésének hétszerese. És egyetlen apró kis hétvége elronthat mindent.

Dave vállat vont, és beszállt a földszinten a süteményszagú liftbe. Benyomta a négyessel jelzett gombot, és nagyot szippantott a tömény jószágból.

Eszébe jutott, amit Jorgenson, az üzemvezető mesélt neki arról, miért is választotta gyerekfejjel ezt a szakmát. Jorgenson kölyökkorában Dániában élt, és szegény lévén, esténként átment a szomszédos pékségbe, hogy pár koronáért nagy zsák, előző napról maradt kenyeret meg péksüteményt vegyen. Annyira szerette azt a meleg, édes szagot, hogy megfogadta: pék lesz, ha megnő. De alig töltött el pár évet a hatalmas kemencék közt, azon kapta magát, hogy megszokta a csodás illatot, már nem is érzi, az egészből csak a hőség, a kemény munka és az éjszakázás maradt. Dave valahogy felszomorodott a történettől.

- Alig lépett ki a liftből, már tudta, hogy bent van a grófnő. Jorgenson akkor jött ki-tőle, sápadtan éis feldúltan.

— Adj’ isten, Dave — üdvözölte baljósán.

— A hölgynek nincs valami jó napja. Remélem, bevetted a nyugtatódat.

Dave elvigyorodott. Ez volt Jorgenson örökös vicce, és Dave mindig vigyorgott rajta, pedig kellemetlenül telibe talált. Vagy három hónapja, hogy Dave elment az orvoshoz pár aggasztó tünettel, többek között

gyomorfájással és nyugtalan szívveréssel. Az alapos kivizsgálás semmiféle szervi rendellenességet nem mutatott ki, s Dave kénytelen Volt beletörődni a gondolatba: a legjobb úton van afelé, hogy a Madison Avenue-i idegbaj tipikus esete váljon belőle. Rágondolni se szeretett, hogy rendszeres gyógyszerfogyasztó lett, de azért az íróasztala fiókjában már ott tartott egy üveg Meprobomate-et és minden délután szépen bevett egy nyugtatót.

— Neked sem ártana — mondta barátságosan Jorgensonnak. — Talán jobban bírnád.

- Neki kellene a nyugtató, nem nekem — jegyezte meg Jorgenson fanyarul.

Dave mély lélegzetet vett, és .benyitott. Mint mindig, most is elképedt, mikor az egyszerű irodahomlokzat mögött egy tizennyolcadik századi szalon mását találta. Az aranydomborítású Napóleon-kori íróasztal mögött trónoló grófnő, akinek haját fekete turbán fedte, homlokráncolva pillantott fel, mikor a férfi belépett.

— Ó, hát megjött a zseni — mondta gúnyosan.

— Jó reggelt, grófnő — Dave ragyogó mosollyal vágott át a süppedő szőnyegen a faliszekrényhez. Gondosan felakasztotta a kabátját, és kezében a diplomatatáskájával az íróasztalhoz lépett. Az asszony szikrázó szemmel követte minden mozdulatát, de Dave úgy tett,mintha nem venné észre.

- Itt az anyag, amiről beszélte. Úgy látszik, egész jó fogás. Ezeknek a helyi szakácsbemutatóknak szűk körű, de megszállott közönsége van. Például most is Cincinnatiban ...

— David!

Elhallgatott. — Parancsoljon, grófnő!

— Nézzen rám!

Úgy tett. A grófnő feltűnő jelenség volt, de ezt nem vele született szépségének köszönhette. Afelett már eljárt az idő. Az volt a titka, hogy remekül bánt a színekkel, s drámai módon alkalmazta őket, hogy elterelje a figyelmet ráncairól és alakja hibáiról. A fekete turbánt fekete ruhához viselte. Nyaka köré korallgyöngyök füzérét fonta négysorosán. A bőre vakítóan fehérlett, és kiemelte a rúzs bíborszínét, a szemfesték tengerkékjét.

— Remekül néz ki — mondta Dave.

— Nekem nem bókok kellenek, Dávid, én az igazat akarom hallani. Múlt pénteken azt mondta, hogy a hét végén nagyon sok dolga lesz. így volt?

— Igen, ezt mondtam.

— Így természetesen nem tudta elfogadni a meghívásomat hét végére.

Dave megértette, hogy a grófnő többet tud, mint amennyit ő elképzelhetőnek tartott. Legártatlanabb pillantásával nézett az asszony szemébe.

— Hát, őszintén szólva, valóban úgy számítottam, grófnő, hogy dolgozni fogok. De pénteken estefelé valahogy letisztultak a dolgaim …

— Semmi baj — emelte fel egyik gyűrűkkel ékesített kezét az asszony. — Ha magának nem tetszik az ötlet, hogy egy hétvéget az én társaságomban töltsön, csak szóljon, David. Ezentúl nem fogom meghívásokkal. zaklatni.

— De grófnő! Margaret...
— Hagyjuk. Térjünk a tárgyra,
— De én nagyon szeretném, ha meghívna. Igazán nagyon szeretném. Nézze, mit szólna ehhez a hétvéghez? Most egész biztos szabad leszek.
— Hogyne. Míg valami jobb nem adódik.
— Grófnő, esküszöm, hogy ...
— Jól van, jól van; majd meglátjuk. —, Hátradőlt, és öngyújtójával kis mozdulatot tett. — Most pedig beszéljünk Cincinnatiról...

Egy órával azután, hogy Dave visszatért az irodájába, Homer Hagerty világszép titkárnője, Celia felhívta Dave titkárnőjét, Louise-t. Nagy nehezen, eljutott egyiktől a másikig a bonyolult üzenet, hogy Dave-et az elnök irodájába hívatják.

Mielőtt indult volna fölfelé, Dave az íróasztala fiókjába nyúlt az üveg Meprobomale-ért. A hűtőpult csapjánál hideg vízzel be-re mosolygott — szokásosnál is melegebben —, és közölte vele, hogy máris bemehet.

Hagerty éppilyen melegen üdvözölte, aztán megkerülte az íróasztalt, és leült Dave mellé a kanapéra.

Homer Hagerty úgy nézett ki, mint bármelyik a két tucat fehér hajú karakterszínész közül, aki a hollywoodi filmekben bölcseket és szellemeseket mond. Jóképű volt, de megnyerő külseje inkább atyai, mint romantikus képzeteket ébresztett. A hangja (méltán zenghetett volna valamelyik divatos templom szószékéről is. Hogy okos volt-e? Ezt még soha senkinek nem jutott eszébe megkérdezni.

— Mióta is? — kérdezte Hagerty. — Két éve, Dave?
— Tizennyolc hónapja. Júliusban léptem be.
— Gondolom, most már remekül kiismeri magát itt nálunk, mi?
— Attól félek, nem értem a kérdést.
— Ugyan már, fiam, magának remekül vág az agya. Ügy ismeri ezt az ügynökséget, mint a tenyerét. A bevételünknek több mint hetvenöt százaléka egyetlen megrendelésből jön be. Kitűnő megbízás, az igaz, de vannak, akik szerint kockázatos létforma ez.
— Hát... — köszörülte a torkát Dave.
—i Semmit sem kell mondania. Egészen kissé korai erről beszélni, de a Nielsen Köz-véleménykutatónál a srácok megsúgták, hogy a hatása máris mutatkozik a keresletben. Sose engedje bebeszélni magának, Dave, hogy a reklám nem fizetődik ki.

A beszélgetés akadémikus jellege megzavarta Dave-et. Felvonta a szemöldökét, és várta, hogy az elnök folytassa,

— Így hát nem a kampány kialakítása és szervezése miatt fáj a fejünk — mondta Hagerty. — Az remekül megy. Mindannyian büszkék vagyunk Joe Spiegelre.
— Ügyes fickó mondta Dave.
— Ügyesebb már nem is lehetne. És aranyos srác, és nagy író. Ami meg Janeyt illeti ... — összevonta a szemöldökét. — Nos, azt tudja, hogy mit jelent Ő nekem. Mintha nem is az unokahúgom volna, Dave, hanem a lányom, de azért gondolkodás nélkül kitenném a szűrét, ha nem értené a dolgát. De hát azoknak a Burke-hirdetéseknek a képszerkesztése isteni, nem?

— Hogyne, Mr. Hagerty.

A főnök zavartan elmosolyodott. — Gyakran találkozik Janeyvel, ugye?

— Azt hiszem.

— Nagyon talpraesett lány. És értelmes is. Ez sose ment a fejembe. Az anyja igazán kedves nő volt. de nem éppen agytröszt. Ami pedig az apját illeti … ő inkább rám hasonlított, Dave. Sör és perec. Kedélyesen elnevette magát.

Dave csak toporgott. Hagerty szemmel láthatólag forgatott a fejében valamit, és ez a valami nem Janey személyisége volt.

— Hát csak éppen meg akartam mondani magának Dave. Mi itt nagyon sokra tartjuk magát; remekül dolgozott. Most azonban adódott egy újabb probléma ...

— Micsoda?

Hagerty felpattantotta az íróasztalán álló intarziás doboz tetejét, de aztán meggondolta magát, és mégse vette ki a szivart.

— Gordonról van szó — sóhajtott fel. — Tegnap este szívrohama volt, méghozzá elég súlyos. New York legjobb szívspecialistáját küldtük ki hozzá, de ahogy kiveszem a szavaiból, nem valami remekül állnak a dolgok.

Dave nagyot nyelt. — Úgy érti, hogy ...

— Halálán van? Ezt nem mondanám. Milliószámra esnek le a lábukról szívrohammal az emberek, és túlélik, és könyvet írnak róla. De ez most elég rázós ügy volt, és a jelek szerint Gordon jó ideig nem tud majd dolgozni.

— Te jó ég, ez nagy baj.

— Igen, elég baj — mondta Hagerty komoran. — Persze elsősorban Gordon miatt. Még csak ötvenkét éves, tudja. De hát nem lehet büntetlenül úgy hajtani, ahogy Gordon tette …

Dave várta a lényeges kérdést. Mikor Hagerty elhallgatott, megszólalt:

— És addig mi lesz Burke-kel?

— Éppen ez az – kapott rajta Hagerty.

— Örülök, hogy szóba hozta. Tudja, Dave, tulajdonképpen magát szeretném megkérni, hogy vegye át.

— Én?

— Nem egykönnyen szántam rá magam, elhiheti. Talán tudja is, hogy Harlow Ross azóta vár Gordon állására, mióta beindítottuk az üzletet. Harlow igazán ügyes fickó, nagyon ügyes. És borzasztóan kedves fiú.

— Hogyne — mondta Dave fojtott hangon.

— De hát őszintén szólva nem elég jelentékeny figura. Túlságosan elkényeztetett úri gyerek Kermit Burke-höz. Hisz tudja, Ő milyen.

— Attól tartok, nem tudom. Soha még csak nem is láttam Burke-öt.

— Ami azt illeti, elég furcsa fickó. Alig hinném, hogy Harlow igazán meg tudná érteni. És rágondolni se szeretek, hogy éppen most vállaljak ilyen kockázatot.

Dave csak a fejét rázta, szinte önkéntelenül.

— Nem, Mr. Hagerty. Nem hinném, hogy ...

— Mit?

— Nem hinném, hogy már felkészültem Burke-re. Alig három év a szakmában; egy Burke-nagyságrendű megrendelőhöz ez kevés.

— Ide figyeljen, Dave! Előbb vagy utóbb mindenképpen meg kell hogy kapja a nagy lehetőséget. Végül úgyis … miért ne most? És a fizetése is több lesz ötezerrel.

— Gondolkodnom kell rajta.

— Ez természetes! — helyeselt az elnök szívélyesen. Csak gondolkozzék. Még. Janey-vel is megbeszélheti a dolgot ma este. Mert találkoznak ma este, ugye?

— Igen.

— Nahát, ő értelmes lány. Kérje ki a véleményét. És ha valamilyen elhatározásra jut még az este, otthon is felhívhat. Janey természetesen' tudja a számot.

— Rendben van, Mr. Hagerty.

Aznap este tízkor Dave lakásán Janey áthajolt a kanapén, és a fiú fülébe harapott. — Juj! — szisszent fel Dave, és azonnal bosszút állt. Aztán felkelt, és a telefonhoz lépett, Tárcsázta a lány nagybátyjának a számát, és közölte, mit határozott.

— Remek! — mondta Hagerty. — Nem fogja megbánni, Dave.

Tévedett,

2. Minden gyerek érte sír

A Masters Pavilon kék mázú üveghomlokzattal és művészien nyesett élősövénnyel büszkélkedhetett, és inkább avantgarde múzeumnak, nem pedig kórháznak látszott. Mintha még az ápolónőket is csak dísznek válogatták volna össze, s Dave Robbins kellő műélvezettel vette szemügyre őket. Mikor beszállt a zajtalanul sikló liftbe, amely majd a harmadik emeletre röpíti, a gyengélkedő Gordon Taithez, beleszippantott a levegőbe, s megállapította, hogy a kórházak szokásos karbol-szagát itt Arpége-zsel és Chanel N° 5-kel helyettesítették.

Ahogy kilökte a 311-es szoba rácsozott ajtaját, a parfümillat felerősödött, de itt nyilvánvaló volt, minek köszönhető. Férje betegágyánál ott ült Grace Tait, s az ő nyomában mindig édes illatú párizsi termékek felhője vonult.

Dave belépésére Gordon Tait elegáns, s egyszersmind szívélyes mozdulattal gyöngén felemelte kezét a takaróról. Meglepő módon Dave nem rémült el a nagybeteg igazgató látványától. Arra számított, fájdalmas lesz majd látni, hogy vágta földhöz ezt a nagydarab, közvetlen modorú férfit a büszke fejtartásával meg a Johnny Walker lépteivel a szívkamrák alattomos trükkje. De Gordonnak sikerült megőriznie szokott szívélyes és magabiztos megjelenését: sápadt, barázdált arca viselhette volna akár valami nagy vodkaivászat utáni egyszerű másnaposság nyomait is. Rávigyorgott Dave-re, és hamisítatlan Walter Pidgeon-hangján mordult rá:

— Szia, Athos! Na, mi van? Áll a bál?

— Mint mindig — mosolygott Dave, és udvarias fejbólintással üdvözölte Grace Taitet. Az asszony visszabólintott, de tekintetében valami megfejthetetlen üzenet bujkált.

— Illegitismus non carborundum — mondta Gordon. — Ne hagyd, hogy az a rohadt népség kikészítsen. Ja. a feleségemmel ismeritek egymást, nem, Dave?

— Dehogynem.

— No, mi az ábra? Nem hallottam semmi jó kis benti pletykát, mióta bevágtak ide.

— Kérlek, hagyd ezt — szakította félbe Grace metsző hangon. — Tudod, mit mondott Dishman doktor. Nem szabad a benti dolgok miatt idegeskedned.

— Idegeskedik a fene! Amíg Dave ott van, úgy is vehetem, hogy szabadságon vagyok.

— Kösz – mondta Dave savanyúan - Megteszem, amit tudok,' Gordon, de árrá semmi remény, hogy téged pótoljalak.

Gordon Tait csak kuncogott. — Ha összeakaszkodtok, vigyázz Kermit Burke-kel, Dave. A balegyeneseid mindig a képében legyenek. És ha egyszer igazán rámenős ellenfélnek ígérkezik, gyere csak apucihoz. Van egy kis dossziém Mr. Burke-ről, ami még jól jöhet.

Dave lenyűgözve bámulta az ügyviteli igazgatót. Alig két napja vették ki az oxigénsátorból, ami a szívét működésben tartotta, és máris úgy otthon van a saját külön kis világában, mintha közben mi sem történt volna. Derűsen feküdt ott. Mintha a sors kivételes kegyeltje lenne; szemmel láthatólag olyan bizalommal nézett a jövőbe, hogy azt Dave, akit már eleget hányt-vetett a sors szeszélye, csak irigyelni tudta.

Még vagy fél órát ült Gordon ágya mellett, és üzleti ügyekről beszélgetett vele. Aztán távozott. De a liftajtónál utolérte Grace Tait hangja.

— Mr. Robbins ...

— Parancsoljon, Mrs. Tait.

— Beszélhetnénk egy percet, mielőtt elmegy?

— Hogyne. — Körülnézett, és megpillantott egy ajtót, amely alacsony bútorokkal és tompa fényű lámpákkal berendezett várószobába nyílt. Oda mentek be. Dave megkínálta az asszonyt cigarettával.

Grace az első szippantás után elnyomta a cigarettát,. és sírva fakadt.

— Elnézést — mondta végül, de nem nézett Dave-re. — Borzasztóan megviselt ez az egész; igazán nem akartam a maga vállán ...

— Ugyan, semmi baj.

— De hát senki sincs, akivel megbeszélhetném a dolgokat. Gordonnak nincs családja, az enyém meg Californiában él. — Elhallgatott.

— Borzasztóan beteg, Mr. Robbins — folytatta aztán. — Sokkal betegebb, mint hiszi. Es tudja, milyen; hiába mondaná meg neki Dishman doktor... ő egyszerűen nem hinné el.

— A mindenit, de hát ez szörnyű,— mondta Dave kisfiúsán. — Gordon olyan remek fickó; én igazán borzasztóan megkedveltem. De hát annyian esnek le a lábukról szívrohammal, aztán szépen rendbe jönnek. Ez valami figyelmeztetésféle, az első; ha vigyáznak magukra...

— Lehet, hogy már késő. Dishman doktor... nem valami derűlátó.

— Ez rémes. — Az asszony egyenesen Dave arcába meredt; ő remélte, hogy kellőképpen részvétteljes képet vág. Amit az asszony mondott, az őszintén megrendítette, de olyan kínosan érezte magát, hogy ez minden mást elnyomott.

— Egészen elvesztettem a fejem a kétségbeeséstől. Fogalmam sincs, kihez forduljak. Ha Gordonnal bármi történne... jaj, tudom, ez iszonyúan hangzik, Mr. Robbins, most ilyesmiről beszélni. De Gordonnak még életbiztosítása sincs. Ő... valahogy sose hitte el, sose gondolt rá, hogy bármi történhet vele.

Dave nagyot nyelt. — Hát, természetesen, ott a vállalati biztosítás. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Taitnek a csoportos van, az olyan huszonötezer.

— Kérem, ne! — Az asszony megérintette Dave kezét, s az ezüst ékszerek jéghidegen ütődték a férfi csuklójához. — Ne is beszéljünk róla többet. Kimondani is elviselhetetlen ...

— Meg fog gyógyulni — hebegte Dave tehetetlenül.

— Hogyne, természetesen — az asszony felállt, gyorsan megtörölte a szemét egy gombóccá gyűrt batisztdarabbal. — Csak hát borzasztóan megviselt az egész; igazán nem akartam a terhére lenni.

— Megértem a helyzetét — mondta Dave Robbins. Félszegen előrenyúlt, és megveregette az asszony kezét. — Minden rendbe, jön, Mrs. Tait, egész biztos rendbe jön.

Az asszony sima arcán egy könnycsepp remegett. Ezüstösen megcsillant a várószoba lámpáinak fényében.

— Mint minden igazán nagy ötlet, ez is pofon egyszerű – jelentette ki Joe Spiegel.

Dave hátradőlt a plüssfotelban, amelyet rendszerint az ügyfeleknek tartottak fenn és elnézte, hogy Joe Spiegel az ügynökség ötletmestere és irodalmi vezetője előadja a számát. Ott állt a három és fél méter hosszú, fényezett fa tárgyalóasztal túlsó végén, és egy fából ácsolt emelvény fölé hajolt, amelyen a Burke Bébiétel új kampányának levonatai tornyosultak.

Spiegel külseje inkább vidéki boltosra, mint reklámszakértőre emlékeztetett. Nagy csontjain szinte nem is volt hús, keret nélküli szemüvege örökösen lecsúszott az orrán. A kabátját; levette, ingujját konyákig feltűrte, és olyan pipacsvörös nadrágtartót tett közszemlére, hogy az bármelyik déli politikusnak becsületére vált volna. Amikor megszólalt, a szavai szárazon ropogtak, akár a keksz, de jobbára értelmes dolgokat mondott. A Burke-kampány az ő bébije volt, ahogy Gordon Tait mondta tréfásan, s olyan féltékenyen őrizte, akár egy anyaoroszlán.

Egy nappal azután, hogy elfogadta a kinevezést, Dave Rabbins megkérte Spiegelt, hogy tájékoztassa részletesen a kampányról, amelyért Kermit Burke annyira rajong. Dave természetesen látta a hirdetéseket az ügynökségen, és olvasta a feljegyzéseket, amelyek körülözönlötték, de magától a kampány értelmi szerzőjétől akarta hallani a részleteket.

— Kezdjük a gyártmánnyal — mondta Spiegel – A Burke Bébiételt Ohióban állítják elő, szigorúan a kormány által jóváhagyott szabvány szerint. A nyersanyagot Burke birtokán termesztik, vagy hajón szállítják a környékbeli alvállalkozótól. Az ételféleségeket magas nyomás alatt főzik, ragyogóan tiszta konyhákban, az üvegeket azonnal légmentesen lezárják. Gyártják a passzírozott bébitáplálék minden változatát, valamint gyermekeknek való ételeket és a gabonából előállított száraztésztát. Gusztusos csomagolásban és a konkurrencia figyelembevételével megállapított áron kerülnek forgalomba.

— Namármost — tette fel a kérdést Spiegel, és csillogó szeme merőn Dave-re szegeződött —, miért venné meg őket valaki?

— Hát ha ilyen kiválóak, miért is ne?

— Hah! — csapott le rá Spiegel. — Íme, az ártatlan együgyűség szava! De halld a szomorú valót, barátom. Ugyanez elmondható jóformán mindegyik márkás bébiételről, ami manapság forgalomban van. Ha akad is némi jelentéktelen különbség, az annyira technológiai természetű, valójában senkit sem érdekel. De felelj egy másik kérdésre! Mire vágyik minden anya?

— Gondolom, karikagyűrűre — vont vállat Dave.

— Kicsattanóan egészséges- csecsemőre — nyilatkoztatta ki Spiegel. — Élénk, pirospozsgás csecsemőre. Élénkebbre és pirospozsgásabbra, mint amilyen Mars Jones csecsemője a szomszédos gyerekkocsiban. És

Burke ezt árulja. Nem szilvapürét. Nem sárgarépát. Nem banánt. Hanem azt, amitől az ön csecsemője lesz a nagyobb, a sikerültebb.

— Éljen, éljen!

— Namármost: ez sem újdonság. X és Y gyártmányok évek óta kicsattanóan egészséges, boldog csecsemőkről harsognak. Kicsattanóan egészséges, boldog csecsemők ezrei sikongattak már a hirdetéseken minden márkáért, amit csak az áruházak polcai kínálnak. De a helyzet az, hogy Mrs. Amerikát tulajdonképpen nem érdeklik a csecsemők ezrei. Őt csak egyetlen csecsemő érdekli. A sajátja. Itt van például Korea.

— Tessék?!

— Korea. Emlékszel azokra a háború utáni történetekre az éhező, otthontalan gyerekek millióiról? És gondolod, hogy Mrs. Amerika ejtett egyetlen könnyet is siralmas helyzetük miatt? Ne siesd el a választ. Azok a könnycsatornák remekül állták az ostromot, amikor *milliónyi* éhező csecsemőről esett szó. Ámde mikor egy helyi lap gondjába vett egy koreai árvát, egyetlenegy kislányt, az egész istenverte várost csak úgy rázta a zokogás. A gyerek hetekig szerepelt a főcímekben. Több ezer dollárnyi ajándékot meg segélyt kapott. Merthogy csak *egy* kis kölyök, volt. Akinek van saját neve, saját személyisége, és akinek a problémáival azonosulni lehet. S ez a Burke-kampány titka.

Joe Spiegel felemelte az első korrektúrát az emelvényen tornyosuló halomból. Három fotó és képszöveg volt rajta. A legnagyobbik kép fiatal párt ábrázolt: összebújva ülnek egy ligeti padon. A lány szemmel láthatólag állapotos. Valami meghatóan szégyenlős, csodaváró varázs árad belőlük. A főcím így szólt: GYEREKET VÁRNAK.

— Íme az első darab a sorozatból, amelynek a Burke Bébi nevet adtuk — mondta Spiegel —, és ennek a mintájára készül a kampány többi reklámja. *Egyetlen* fiatal pár, Irma és Howard Clarke most találkozik majd élete legnagyobb kalandjával: az első gyerekkel. *Egyetlen* csecsemővel, el ne felejtsd! Ikrekről szó se lehet; ezt tisztáztuk. A hirdetéseink bemutatják majd, hogyan tervezgetnek, töprengenek, reménykednek — s mindezt egyetlen csecsemőért. Vajon fiú lesz, vagy kislány? És milyen is lesz majd? Szőke, mint Irma, vagy barna, mint Howard? És mi legyen a neve? És nem kell-e majd tágasabb lakás, nagyobb ház? Nem lesznek-e problémák a nagyszülőkkel? S a legfontosabb: vajon eleven, pirospozsgás, kicsattanóan egészséges kisbaba lesz-e? Gondold csak el, micsoda izgalom, micsoda feszültség!

— És most jön a nagy csel: elolvasod a szöveget, és idelenn azt látod, hogy Clarkék úgy tervezik, a csecsemőt egyedül és kizárólag Burke Bébiétellel etetik majd. Most mi lesz? Vajon a Burke Bébiétellel táplált csecsemő kenterbe veri-e Mrs. Jones vézna kisdedét? Jövő hónapban ugyanitt megtudhatja a kedves olvasó!

— Lélegzet-elállítóan izgalmas – dünnyögte Dave.

— Az bizony. És mit látunk a következő hónapban?

Spiegel fölemelte a második hirdetést, és az első tetejébe rakta. MEGSZÜLETETT A BÜRKE BÉBI, harsogta a főcím.

Itt látható a hiteles pillanat, mikor anyuka és apuka először találkozik a kórházban. Épp most született meg a kicsike, gyönyörű, három és fél kilós fiúgyermek lett. Donaldnak hívják majd apai nagyapja után, és olyan büszkék rá, amilyenek csak lehetnek újdonsült szülők. Érted,

micsoda hatással lesz ez az olvasóra? Aki együtt örül Clarke-ékkal, akárcsak a személyes ismerőseik. Osztozik az izgalomban, osztozik az élményben, magáénak érzi, és hónapról hónapra a magáénak fogja érezni a Burke Bébiétel reklámokban.

Spiegel fölvette a harmadik hirdetést.

— A BURKE BÉBI EGYHÓNAPOS. És nézd csak a kis Donaldot, ahogy épp böfögteti a papája. Hát nem ennivaló kis kölyök? És persze azt olvassuk, hogy a kis Donald *máris* fogyasztja a Burke bébiételekből összeállított étrendjét. És itt a negyedik hirdetés. A BURKE BÉBI KÉTHÓNAPOS! Nézd ezt a pirospozsgás arcocskát. És hogy ez a kölyök hogy imádja a Burke szilvapürét, a Burke banánpürét meg a többit! Magad is láthatod, máris valódi díjnyertes a kis vasgyúró. Hát mi ez, ha nem kézzelfogható, írott bizonyíték?

— S most ugorjunk át pár hirdetést, és nézzük a távolabbi tervekett. A BURKE BÉBINEK JÖN A FOGA! Micsoda pillanat! A BURKE BÉBI JÁR! És itt egy, amit körülbelül másfél év múlva hozunk ki. A BURKE BÉBI BESZÉL! Én mondom neked, Dave, Garbó körül nem volt akkora felhajtás, amekkora a kis Donald körül lesz, mikor kimondja az első disznóságot.

Spiegel leült, mint aki hirtelen elfáradt.

Dave még egy percig csöndben maradt, de aztán elvigyorodott. — Hát ez még jobb, mint gondoltam, Joe. Nem csoda, hogy mindenki úgy odavan érte.

— Kösz mondta Spiegel fanyarul. — Ha tetszett, kérjük a megrendelést és az előleget.

— Mi az hogy tetszett! És hol tart most a kampány?

— Hát az ötödik részről már megjött a levonat. Arról, amelyik így szól: A BURKE BÉBI HÁROMHÓNAPOS. A következőt most állítjuk össze odalent a műteremben, de a „négyhónapos” reklámnak még csak a tervei vannak meg. Úgy volt, hogy Gordon Tait holnap megy ki Clarke-ékhoz a fényképésszel.

— És Janey? Őt nem szokta kivinni?

— Soha. Gordon feleslegesnek tartotta, hogy a képszerkesztő ott legyen a felvételeknél. Vagy talán csak Janeyt nem akarta kivinni: attól félt. hogv az a Bryn Mawr-fajta felesége majd házasságtörésről vísitozik.

— Én kiviszem – jelentette ki Dave elszántan. — És mi van a jóváhagyásokkal? Az új tervet látta már Kermit Burke?

— Még nem. Azt hiszem, Gordon ma akarta átvinni. Gondolom, még egy nemes feladat, ami most rád vár.

— Valószínűleg.

— Találkoztál már Kermit Burke-kel? — kérdezte Spiegel, és feltolta szemüvegét az orrnyergére.

— Nem. Hát te?

— Csak egyszer, de elég volt egy életre.

— Milyen a pasas?

— Majd meglátod — vigyorodott el Spiegel.

Fél háromkor Homer Hagerty jóságos mosollyal bedugta ezüstös fejét Dave szobájába. Teveszőr kabát volt rajta, nyaka köré skótkockás, Black Watch márkájú sálat tekert. — Indulhatunk? — kérdezte.

— Egy pillanat. El kell hoznom a vázlatot Traffictől. Igazán kedves, hogy velem jön, Mr. Hagerty.

— Örömmel teszem. Meg hát az a módja, hogy én magam mutassam be magát Kermitnek. Biztos vagyok benne, hogy remekül kijönnek majd egymással.

Elnézték, ahogy a postabontó vezetője összeállítja a csomagot. — Hallom — jegyezte meg Dave tettetett közönnyel -, hogy már nem Bob Berstein a fotós.

Hagery válasz helyett csak megvonta a vállát.

— Úgy vettem észre, igazán rendes ember, kint voltam nála a hét végén. Nem nagyon érti, miért bocsátották el. Olyasvalamiért, amiről tudnom kellene?

— Semmi különös. Összeakaszkodott egy-két emberrel, ennyi az egész. De találtunk helyette egy remek fotóst, egy Smalley nevű pofát. Na, gyerünk, gyerünk! — mondta Hagerty egyszerre elkomorodva.

A liftben, hóna alatt a hosszúkás, lapos csomaggal. Dave megkérdezte: — Miféle fickó ez a Burke?

— Rendes, nagyon rendes. Kermit eredeti pofa. Dave, meg fogja kedvelni maga is. Az ország legnagyobb ilyesfajta vállalatát vezeti, de azért megőrizte a közvetlen, egyszerű modorát. No persze csak mértékkel.

Az utcán, mialatt taxiért kiabált, Hagerty hozzáfűzte: — De azért meg kell adni, Burke mindig tudja, mit akar. Néha csak fecseg összevissza, mint egy fajankó, de azért dörzsölt fickó. Ha elejt egy apró célzást vagy valami javaslatot, ne vegye félvállról, Dave. Az parancs.

A Burke-épület előcsarnokában Hagerty levette széles karimájú puhakalapját, és letörölte verítékét a szegőszalagról. — Amikor *igazán* barátságos, Dave, akkor kell résen lenni. Akkor egész biztos, hogy döfni készül. Tartsa szemmel minden pillanatban, különben magának vége. – Dühösen összevonta a szemöldökét

— Kedves fiekó, igazán kedves — jegyezte meg Dave fanyarul.

— Ez a baja ennek a rohadt szakmának— morgott Hagerty. — Hogy olyan sok az ügyfél.

Átvágtak a húszméternyi zöld szőnyegpadlón, hogy eljussanak a Burke Bébiétel Rt. igazgatói irodáiba vezető szárnyasajtóhoz, Áz ügyfélfogadó titkárnő, aki még Homer Hagerty íróasztalánál is terjedelmesebb asztal mögött táborozott, kedvesen odabiccentett az Ügynökség igazgatójának, Dave-et pedig gyanakodva végigmérte. Hagerty pár szót váltott vele, s a nő felvette a telefont.

Egy-két perc múlva megjelent az oldalajtóban egy lány, aki csak valami idetelepített hollywoodi sztárjelölt lehetett, s egy lépcsőn leereszkedő Ziegfeld Girl kiszámított lankadtságával feléjük tartott. Felvillantott egy nagy fényerejű mosolyt, megringatta a csipőjét, és végigkalauzolta őket egy folyosón, Hagerty üdvözlő szavaiból Dave arra következtetett, hogy a lány Kermit Burke titkárnője.

— Az előteret a Burke Bébiétel reklámok régi és új példányai borították, a sor egy 1931 körüli émelyítő művel indult, amely a ,,Miről

álmodik a bébi?” címet viselte. Minden kiállított tárgyat a múzeumi remekműveknek kijáró gonddal kereteztek be.

S végül ott álltak: *Előtte.*

Homer Hagerty kinyújtott karral átvetette magát a masszív, négyzet alakú iroda padlóját borító szőnyeg süppedős mélyein. Kermit Burke készségesen megragadta és fel-le rázogatta a kezét, az újra fellelt régi barátnak kijáró, szívből jövő örömmel.

— Szia, Cubby — mondta Hagerty. —- Örülök, hogy látlak!

— Hát még én hogy örülök, Vén Homár! — vigyorgott vissza Bürke.

Dave egy pillanatig nem hitt a fülének. Ott állt a főnök háta mögött, és tanácstalanul fészkelődött a szőnyeg ingatag bolyhain. Aztán Hagerty feléje fordult, mintha kis híján megfeledkezett volna róla, és odavetette:

— Jaj, Cubby, szeretném, ha megismerkednél az egyik legügyesebb srácommal, Dave RobbinsszaL Ő veszi majd át az ügyeket, míg Gordon lábra nem áll. Dave, fogjon kezet Kermit Burke-kel!

Dave óvatosan kinyújtotta a kezét. De Burke kézfogása lagymatagra és észrevehetően hűvösre sikerült.

— Örvendek — mondta foghegyről. — Na, roskadjunk le, fiúk.. Annyi szék hentereg itt szerteszéjjel, legalább vegyük valami hasznukat.

Hagerty jót nevetett, s odagördítettek két széket az íróasztalhoz. Mikor ők leültek, Burke még állva maradt, és Dave látószögéből úgy tornyosult az íróasztal fölé, mint az erdő-mező óriása. Kermit Burke idomtalanul magas volt, hatalmas keze ernyedten nyugodott az írómappán. Bozontos, búzaszőke haját napóleoni fürtökbn fésülte előre szögletes homlokcsontjára. Arcra nem volt fiatal, de a tekintete, ahogy méregette őket, kisfiúsán csúfondáros volt és széles ajka körül csintalan mosoly játszott.

Végre Ő is letelepedett, és benyúlt az egyik fiókba a dohánytartóért. Levette róla a súlyos porcelántetőt, és kiemelte a legmegfelelőbb dohányalkalmatosságot; egy kukorica-csutka fejű pipát.

— No, Vén Homár — szólalt meg, miközben egyidejűleg pöfékelt és vigyorgott —, úgy látszik, kissé elnyűttük Gordont. Rühellek rágondolni, hogy talán nekem is volt némi részem a dologban.

— Ugyan, dehogy — mondta Hagerty szívélyesen. — A szív megbízhatatlan jószág. Akárkivel megeshet.

— Velem ugyan nem — ráncolta a homlokát Bürke. — Velem, öregem, soha. Én makkegészséges vagyok. Egyetlen káros szenvedélyem a dohányzás, azt meg kilencvenhét éves koráig űzte az öregem is.

Hirtelen Dave-re villant a szeme. — Nos, fiatalember?

— Tessék?

— Várom, hogy szóljon már valamit. Annak a Gordonnak be nem állt a szája. Maga úgy döntött, hogy inkább olyan csöndes fajta lesz?

Dave elmosolyodott. – Én majd akkor szólok, ha lesz közölnivalóm Mr. Burke.

— Mr. Burke? – Az ügyfél megjátszott borzadállyal meredt rá, és Hagerty felé kacsintott. — Hallod ezt, Vén Homár? Máris megvágtam a srácodat huszonöt centre.

Hagerty elnevette magát. — Ez igaz, Dave. Elfelejtettem figyelmeztetni. Ahányszor csak Mr. Burke-nek szólítjuk Cubbyt, be kell dobnunk egy negyeddollárost a perselyébe.

— Te mondád — helyeselt Burke, és kihúzott a fiókjából egy macska formájú, égetett zománcú perselyt. Pottyantsa csak bele szépen, fiam, és mostantól hívjon Cubbynak. Ez *a* csúfnevem. Hát a magáé?

— Nekem nincsen. Davidnak hívnak.

— JóI van, Davey Crockett, engem nem fog átrázni. A grófnő sok szépet mondott magáról.

Dave nagyot nyelt. — Örömmel hallom.

— Finom asszony a grófnő. Osztályon felüli minőség, tudja, hogy értem! És magát menőnek tartja, Davey,

— Dave már két éve dolgozik nálunk — szólt közbe Hagerty —, és sokat foglalkozott a te bébiételeiddel kapcsolatos apróbb ügyekkel is. Nagyon jól ismeri a problémákat.

— Remek — bólintott Bürke. — És mit szól a bébi-kampányhoz? — fordult megint Dave-hez.

— óriásinak tartja — válaszolta nyomatékosan Hagerty. — Ide jövet beszéltünk róla, és…

— A fiút kérdeztem — vágott közbe Bürke,

Dave nem felelt azonnal.

— Óriásinak tartom.

Hagerty nagyot sóhajtott, és azt mondta: — Mindannyian imádjuk, Cubby, hiszen tudod. Ez ma a legklasszabb áru a szakmában.

— Elhozta az új anyagot? — kérdezte Burke.

— Parancsoljon., Mr. Burke.

— Huszonöt! Ide a huszonötöt! — kuncogott Burke diadalmasan, Dave pedig grimaszt vágott, és újabb negyeddollárost hullajtott a perselybe. Aztán lefejtette a papírt a csomagról, és megmutatta a Burke Bébiétel ütemterv hatos számú reklámjának tervét. A főcím így szólt: A BURKE BÉBI NÉGYHÓNAPOS, és a legnagyobbik ábra a Burke Bébit, az ifjú Donald Clarke-et ábrázolta, amint éppen meglehetősen ingatag felhőkarcolót épít az ábécé betűivel díszített építőkockákból.

Burke sokáig tanulmányozta az anyagot, alaposan szemügyre vette a javasolt fotókat, újra meg újra elolvasta az alapszöveget. Az ajka is mozgott, úgy olvasott.

A fejét föl se emelte, ahogy kipislogott a hirdetésből, és széles ajkán' vidám mosoly futott át. Jó — mondta halkan. — Nagyon jó.

Dave azon kapta magát, hogy megkönnyebbülten felsóhajt.

— Egyetlen apró kis javaslatom van – folytatta Burke – Igazán semmiség. Ne is törődjenek vele, ha úgy látják jónak. Ezen igazán nem áll vagy bukik majd a hirdetés. Azért elmondjam?

— Hogyne.

— Itt vannak ezek az építőkockák a betűkkel.

— Igen.

— És mi áll rajtuk? CFLKP. Ennek semmi értelme;

— Nem is az a cél, hogy mondjon valamit …

— Hát persze hogy nem. De azért kijöhetne valami a betűkből, nem?' Mondjuk az, hogy Burke? — Egyre szélesebb mosollyal sandított Hagertyre búzaszőke szemöldöke alól.

— Isteni — mondta a főnök. Épp ez az apróság hiányzott még belőle!

— Hát… — tétovázott Dave.

— Na, ki vele! — biztatta Kermit Burke. — Ha nem tetszik az ötlet, csak szóljon. A fenébe is, én bébiétel-termelő paraszt vagyok, Davey, nekem gőzöm sincs a reklám-szakmáról. Jó az *ötlet, vagy* rossz?

— Épp ezen gondolkozom, Mr. Burke. Nem von ez majd le valamit a fénykép hitelességéből? Tudja, az egész kampánynak az a legfőbb erőssége, hogy minden kép olyan hihető és valódi. Természetesen viccből a szülők is fölrakhatták az építőkockákat. Ha ezt sejtetnénk, akkor menne a dolog…

— Csak gondolkozzon rajta – mondta Burke nagylelkűen. – Mikor holnap kimennek Clarke-ékhoz fényképezni, úgyis meglátja, hogy beválik-e. És ha mesterkélten hat, ne is gondoljon rá többet. Rendben?

— Hogyne — mondta Dave.

Tíz perc múlva már távozni készültek, mikor Kermit Burke elkapta őket.

— Azt már nem! — nevetett kajánul. — Ne higgye, Davey, hogy azt az utolsó Mr. Burke-öt elengedtem a fülem mellett. Nagyon jól hallottam. Ide a pénzzel!

Dave csak pislogott, és a zsebébe nyúlt. Nagy nehezen arcára erőltetett egy savanyú mosolyt, és újabb negyeddollárost pottyantott Kermit „Cubby” Burke íróasztalán a kövér kismacskába.

Mikor visszatért a hivatalba, Dave útba ejtette Janey rajztábláját, és hírül adta, hogyan hagyta jóvá az anyagot Burke.

— Azt hiszem, legjobb lesz, ha a nagy képhez kétféle felvételt csinálunk — mondta. — S az egyiken a kockák kiadják a Burke feliratot. Talán meg tudom győzni róla, hogy az ötlete hasznavehetetlen:

— Azt lesheted — hűtötte le Janey. — A pasas ritkán beszél bele a tervekbe, de ha mégis megteszi, akkor nincs mese.

— Meglátjuk. Mikor indulunk holnap?

— Korán, kilenc körül. Ki kell érnünk Clarke-ékhoz, mielőtt le kell fektetniük a kis Donaldot, és kocsin is jó háromnegyed óra az út Willisportba. Ott laknak. A fényképésszel odakinn találkozunk.

— És te még sose jártál ott?

— Soha, Az elődöd feleslegesnek tartotta.

Attól félt,.a drága öreg Grace nem rajongana a gondolatért, hogy a férje egy femme fatale-lal cselleng. Mármint velem, természetesen.

— Én rajongok a gondolatért — vigyorgott Dave. — Jó kis kirándulás lesz..

— Milyennek találtad Kermitet?

— Az öreg Cubbyt? 0, hát a legaranyosabb kis öregember, akivel valaha dolgom volt. Csak egy káros szenvedélye van: kukoricacsutkát szív, az örege is szívta nyolcvanéves korán túl is, akkor aztán meghalt. Dave jól megrágott egy pofa képzeletbeli dohányt, és odaköpte a bögre felé, amelyben Janey az ecseteit tartotta,

— Homer bácsi szerint van esze.

— Mi az hogy! Meg pénze is. Negyedóra alatt hetvenöt centet vasalt ki belőlem. No. de megyek, betáplálom az-anyagot a gépezetbe. Viszlát, Daisy Mae.

Az íróasztalán Louise reszkető kézírásával odavétett üzenet várta. Olyan megrendítő látvány volt, mint egy öngyilkos búcsúlevele, de csak ez állt rajta: A GRÓFNŐ TELEFONÁLT. VISSZAHÍVÁST VÁR.

Dave megadó sóhajjal kérte a központtól Maggie Mama számát. Kapcsolták, és máris Szylensca grófnő hangját hallotta:

— Á, David. Nos, hogy van?

A hangja csupa derű. Semmi kétség, a jó viszony helyreállt. Ez azonban nem javított Dave közérzetén,, inkább nyugtalansággal töltötte el, mert nem tudta, mennyit fog még javulni a viszony.

— Remekül,- grófnő. Döntött a Cincinnati-részesedés felől? Hamar fel kellene vásárolnunk ...

— Hogyne, majd megbeszéljük — vágott közbe türelmetlenül a grófnő. De amit én kérdezni akartam magától, annak semmi köze Cincinnatihoz. Csak Romanvillához. Tegnap azt mondta, hogy ez a hétvége megfelel magának'. Még mindig megfelel?

— A mostani? — kérdezte Dave. A gyötrelem nyilván kicsendült a hangjából, mert a grófnő most már fagyosan válaszölt.

—Természetesen nem ér rá. .

— Ó, dehogy, nem erről van szó. Csak éppen új munkakörbe neveztek ki itt az ügynökségen, és talán nem lesz könnyű ...

— Értem.

— Jaj, nem, hallgasson meg, yalahogy biztos meg tudom oldani — hadarta Dave. — És ne haragudjon a tétovázásért, grófnő.

— Isteni! — mondta az asszony. — Bele fog szeretni Romanvillába, Dávid. Olyan az egész, mintha egyenest a kontinensről röpítették volna ide.

— Biztosan beleszeretek — mondta Dave, és Ökölbe szorított kezével hangtalanul verte *a* — Ami pedig Cincinnatit illeti. ..

— Kérem, ne beszéljünk ma Cincinnatiról – nevette el magát az asszony. – Cincinnati olyan sör- meg savanyúhús szagú. Ma nagyon is franciának érzem magam, David. Majd a hét végén megbeszéljük, ha marad rá idő. „

— Remek — helyeselt Dávid. — Viszontlátásra, grófnő. — Rosszkedvűen tette le a kagylót, — Ha marad rá idő — ismételte fennhangon.

— Tessék? — kérdezte a belépő Louise.

— Semmi. Ide figyeljen, Louise, el tudná kérni a vállalati kocsit holnap reggelre? Indulás pont kilenckor. Kimegyünk Willisportba elkészíteni a felvételeket a soron következő Burke-reklámhoz.

— Igen, uram — mondta Louise. — Jaj, mennyire szeretnék magukkal menni, Mr. Robbins! Az a kisbaba egyszerűen tüneményes. — Gyorsírótömbjét és ceruzáját lapos mellére ölelte, szemében az anyaság soha ki nem hunyó lángja lobogott.

— És okos is — jegyezte meg Dave. — Mit szól ahhoz, hogy az építőkocka betűiből ki tudja rakni a Burke szót?

— Komolyan? Hiszen ez valóságos csodagyerek!

— Nyilván — dünnyögte Dave.

Másnap Dave Robbins kétszobás East Side-i lakásába épp jókor áradt be a reggeli nap, hogy elmosson egy lidérces álmot. A forgatókönyvét azonnal

elfelejtette Dave, amint hozzálátott a fogmosáshoz, de arra emlékezett, hogy a film egyik szereplője a grófnő volt, foga között kukoricacsutkával, egy másik pedig Kermit Burke, feje körül fekete turbánnal.

Mire kilenc után húsz perccel beért, a vállalati kocsi, egy sötét Cadillac már ott állt az épület előtt. Janey a liftnél várta, sima tweed nadrágkosztümje fölött fekete kabátot, tejüveg-arcán zord kifejezést viselt. Elkapta Dave könyökét, és a lent várakozó kocsiba irányította a férfit. — Elkésünk, barátom. Ne felejtsd el, a kicsit le kell fektetni.

A kocsi hátsó ülésén, ahogy Barney, a sofőr vörös nyakát nézte, Janey megenyhülő arccal odabújt Dave-hez.

— Ez klassz. Minden üzleti ügyet Cadillacek hátsó ülésén kellene intézni.

— Anyám beszélt nekem a magadfajta lányokról — közölte Dave.

— És mit mondott róluk?

— Azt, hogy reméli, találok magamnak egyet.

További fél óra múlva Barney rákanyarodott egy mellékútra, és elindult a Willisportba vezető kanyargós útvonalon. A White Plains-től vagy tíz mérföldnyire északra fekvő apró, meghitt kisváros utcáin radarral ellenőrizték a forgalmat.

A Cadillac megállt a Boxwood Avenue 321 előtt, egy parkoló furgon mellett Alacsony, zömök férfi lépett oda hozzájuk, hogy üdvözölje őket. Vastag szemüveget viselt és kockás zakót, amely öltözetének egyeatlen darabjához semm illett. A válláról csüngő bőrtok, meg jobb kezében a Rolley semmi kétségét sem hagyott afelől, hogy ő a fényképész.

— Szevasztok, srácok. — vigyorgott két előreálló fogával. — Engem Ray Smalleynak hívnak.

— A fenébe — tört ki Janey. — Tudtam, hogy nem kellene nadrágkosztümben jönnöm. Jó napot, Mr. Smalley. Én tulajdonképpen lány vagyok, csak azért járok ilyen holmikban, hogy elvegyem a szívtiprók kedvét.

Smalley apró szeme elismerően végigtapogatta a lány érett domborulatait. — Mi az hogy lány! — kuncogott. — Egy kis szívtiprásban magam is benne lennék.

— Én Dave Robbins vagyok' — közölte Dave, nem valami barátságosan. — Tudja egyáltalán, miből áll ez a munka?

— Hát persze, öregem.

— Látta a tervet? — kérdezte Janey.

— Tudom, hogy mi kell. A fenébe is, babákat fotózok, mióta csak el tudom kattintani a fényképezőgépet. — Még mindig a lányt bámulta, fölöttébb sokatmondóan. — Szolgálhatok egy kis árumintával, gyönyörűm. Ha bármikor kedve támad kipróbálni a medvebőrömet…

— No, lássunk munkához — szakította félbe Dave nyersen.

Odament Clarke-ék szerény, kétszintes házának bejáratához. Az ajtón még mindig ott lógott, barnán és tépetten, a karácsonyi koszorú.

— Á! — mondta a férfi, mikor ajtót nyitott. — Maguk nyilván az ügynökségtől jöttek.

— Pontosan — mosolygott Dave. — Dave Robbins vagyok.

— Kerüljenek beljebb.

A házikóban nagyon meleg volt. A férfi, aki csak Howard Clarké lehetett, elvette a kabátjukat meg a kalapjukat, és elég hanyagul begyömöszölte a faliszekrénybe. Komoly arcú. fiatal férfi volt. A kelleténél hosszabb, kék pulóvert viselt, tenyerét minduntalan beletörölte csípőjén a gyapjúba.

— A kicsi kint van a gyerekszobában — hadarta — A feleségem fölment rendbe hozni az arcát. Csak most végeztünk a reggelivel; nem innának egy csésze kávét?

— Az bizony jólesne — mondta Janey.

— Rendben, mindjárt hozom. Közben csak helyezzék magukat kényelembe.

A szobát egy nagyképű terrakotta kandalló uralta. A bútor nagyjából koloniál stílusú volt, szabályszerű elrendezésben vett körül egy hatalmas, tarka szőnyeget. Letelepedtek a rácsos, favázas kanapéra, és Janey szemrehányóan fordult Dave-hez: — Szégyelld magad, Dave. Még csak be se mutattál bennünket.

— Nem volt alkalmam. Nyughatatlan egy pasas, nem gondolod?

Smalley ledobta a bőrtokot a padlóra, és filmeket kezdett előhúzkodni. Hanyagul széthányta a vackait a szőnyegen, aztán felcsattant: — Hol a fenében van a kis Ronald vagy Donald, vagy minek hívják?

— Psszt — szólt rá Janey, és fölmosolygott Howard Clarke-ra, aki épp akkor lépett be egy tálcával, a tálcán három színültig töltött, csésze. — Köszönjük, Mr. Clarke. Én Janey Hagerty vagyok, a Burke-reklámok képszerkesztője. Ez pedig Mr. Smalley; mostantól ő csinálja majd a felvételeket.

— Igen? — mondta Clarké tartózkodóan. — És hol van Mr. Bernstein?

— Már nem dolgozik nálunk — szólt közbe Dave. — De biztos vagyok benne, hogy Mr. Smalleyt is nagyon ügyesnek fogja találni.

— Hogyne! — hagyta rá Clarké bizonytalanul, és a lépcső felé pillantott. — A feleségem azonnal jön. Akarják látni a kicsit? .

— Borzasztóan — vágta rá Janey.

Átmentek a szomszédos helyiségbe, ami az ebédlő és a gyerekszoba keveréke volt. A sarokban járóka állt, benne egy szőke kisfiú épp a kitömött kólamackója szemét akarta kinyomni. Mikor beléptek, felpillantott, és a szájacskája bizonytalanul megremegett. Nagy növésű baba volt; többnek látszott négyhónaposnál.

— Hát nem édes? — visította' Janey, s a járóka fölé hajolva megérintette a gyerek göndör fürjeit. – Nézzétek azt az óriási szemét. Sokkal aranyosabb, mint a képeken. Mondd csak Dave, téged nem emlékeztet valakire?

— Nem is tudom. Winston Churchillre?

— Jaj, ne butáskodj! Valamelyik filmszínészre: van valami a szemében meg a szája körül. Csak nem tudok rájönni, kire... — A kicsike valamit gügyögött neki, s Janey mámoros elragadtatással felsóhajtott.

Dave az órájára nézett. — Már majdnem fél tizenegy. Nem nézné meg, elkészült-e már a felesége, Mr. Clarké?

— Dehogynem — felelte a férfi, a pulóverjét húzkodva. — Máris hozom. Fölmegyek érte.

Kihátrált a szobából. Léptei tompán dübörögtek a szőnyeggel borított lépcsőn, ahogy fölsietett az emeletre.

— Valami zűr van — szólalt meg Janey.
— Micsoda?
— Nem látod? Borzasztóan ideges. Azt hiszem, valamin összekapott a feleségével.
— A legjobb családban is megesik — jegyezte meg Smalley.
— De miért éppen ma kellett megesnie? — károgott Dave. —. Tőlünk azt várják, hogy boldognak mutassuk őket. Elvégre a Burke Bébi szülei. Ragyogniuk kellene a boldogságtól.
Visszamentek a nappaliba, és bámulták a tűz nélküli kandallót. Smalley kóválygott összevissza, bekukkantott a szekrényekbe, szemügyre vette a nippeket minden polcon. Eltelt újabb tíz perc, de semmi zaj nem hallatszott, csak Donald békés neszezése a járókából, meg az aranyozott óra ketyegése Clarke-ék kandallópárkányán.
— A fenébe is! — csattant fel Dave. — Mi ütött ezekbe?
Türelmetlenül felpattant, és odament a lépcső aljába. — Mr. Clarke! — szólt fel.
Semmi válasz. Ment három lépcsőfokot és újból felkiabált. Végül fölment a lépcsőn, és megállt a hálószoba ajtajában.
Éppen be akart kopogni, mikor a kiszűrődő hangok hallgatózásra csábították. Mintha egy nő sírt volna odabent. Dave az ajtóhoz tapasztotta a fülét.
— Nem bírom! — nyöszörögte a női hang.
— Nem bírom, Howie!
— Ki kell bírnod — unszolta Clarke hangja izgatottan. — Azok odalent már várnak ránk Irma. Le kell mennünk.
— Nem bírom végigcsinálni! Még nem. Szólj nekik, hogy jöjjenek vissza később!
— Nem lehet, Irma. Tudod jól, mit mondott Mr. Tait. Végig kell csinálnunk, különben tudod, mi lesz. Végig kell csinálnunk Donaldért!
Csönd lett, aztán megszólalt Irma Clarke: — Rendben van. Rendben van, Howie. Csak egy percet adj még. Csak még egy percet. Kérlek!
Dave megperdült a sarkán, és lesietett a szőnyeggel borított lépcsőkön.
— Mi van? – pillantott fel Janey.
— Már jönnek.
— Valami baj van?
— Semmi — Smalleyra nézett, aki éppen égy festett vázát emelt föl a kanapé egyik végében álló alacsony asztalkáról. — Az Isten szerelmére, Smalley, ne motoszkáljon már! Nincs odahaza!
A fényképész elképedt a kitörésen, de azért visszatette a vázát: Pár perc múlva mosolyogva lejött a lépcsőn Irma és Howard Clarké. Az asszony szeme körül vastag fehér púderréteg.

A belvárosban vacsoráztak, aztán Dave megpróbálta rávenni Janeyt, hogy nézzen be hozzá egy italra lefekvés előtt. De a lány azt mondta, nagyon fáradt, így hát hazakísérte. A sarkon lovagiasan felajánlotta, hogy megveszi hölgyének az esti lapot.
Épp javában ölelkeztek a ház kapujában, ahol Janey lakott, amikor a lány felsikoltott — Jézusom! —, és odatartotta az újság címlapját a lépcsőház lámpájának fényébe.

— Mi baj? — érdeklődött Dave, és Janey válla fölött belesett az újságba.

A lány rábökött a lap alján egy rövid hírre.

— Bob Bernstein!

Dave elvette az úiságot. és egész rosszul lett, ahogy a fényképész hirtelen, és váratlanul bekövetkezett halálának részleteiről olvasott. Baleset a sötétkamrában, írta a lap. A szűkszavú beszámoló Dave agyában eleven, képzeteket keltett. Egy üveg sav és Bob Bernstein barátságos, nyílt arca... Behunyta a'szemét.

— Szegény öreg Bob — suttogta.

3. Azt kérdezzék meg, akinek már van

A Bernstein halála okozta megrendülés még akkor is ott ült Dave arcán, amikor csütörtökön munkára jelentkezett. Barátságuk rövid életű volt, de a melegszívű Bob Bernstein még egy röpke barátság tüzét is magasra tudta szítani.

Dave azon töprengett, nem kellene-e felhívnia Bernstein feleségét, hogy részvétét nyilvánítsa, de csak egyszer látta az asszonyt, azon a hétvégen. Nem tudta rászánni magát, hát kiokoskodta, hogy tulajdonképpen semmi értelme, és inkább, belevetette magát a rábízott munka előkészületeibe.

Tízkor megkérte Louise-t, hogy kerítse elő neki Gordon Tait dossziéit a Burke-féle megrendelés anyagával. Mikor a kezében voltak, kihúzta a BIZALMAS feliratot, és elmerült az ott felhalmozott aktákban.

Semmiféle szenzációt nem rejtettek. Nagyrészt Burke-nek szóló vagy tőle kapott levelek voltak, de a vak is láthatta, miért kellett őket bizalmasan kezelni.

Dave kiemelt egy jellegzetes közleményt, és elolvasta; felfigyelt rá, hogy Burke majdnem egy éve írta Gordon Taitnek, még a Burke Bébi-kampány születése előtt.

Kedves Gordy!
Végre hozzájutottam, hogy átnézzem a kampány-javaslatokat, amelyeket múlt héten itt hagytál, és most azért írok, hogy elmondjam, mit gondolok felőlük.

Nagyon jól tudod, Gordy, hogy én csak egy bébiétel-termelő paraszt vagyok, és sose tettem úgy, mintha lángész lennék reklámügyekben. De az öregem mindig azt mondta, hogy a józan ész a legjobb kalauz a világon, és eddig még egész szépen elboldogultam a tökfejemmel.

És most nézzük azokat a kampányokat. Hát igen, jó tarka képek vannak itt. Igazán büszke lehetsz a művészre. A szöveg se rossz, *bár az az érzésem, lehetne kicsit életszerűbb is. Az olyan hülyeség, hogy „vitaminba csomagolt ambrózia”, valahogy mindig fejbe vág.*

Mindazonáltal be kell vallanom, hogy a hirdetések mindent összevéve úgy hatottak rám, mint egy girhes csirke — sok visongás, semmi hús. Az egész istenverte paksamétában sehol egy árva „gondolat”, ahogy az öregem mondaná. Az az érzésem, abban a flancos irodátokban valaki kibökte: „No srácok, a vén Cubby Burke már megint tépi a száját, hát kotorjuk elő azt a régi jó hirdetésgyártó masinát. Csinálunk pár jó tarka képet, odakenünk egy rakás ócska szöveget, mint például, hogy „vitaminba csomagolt ambrózia”, és boldog lesz vele. Hiszen csak egy bébiétel-termelő paraszt, gőze sincs a reklámszakmáról.”

Hát, Gordy, nem sokat értek hozzá, az igaz, de a józan eszem azt súgja, szörnyen lecsúsztatok, fiúk. Ha valamivel többet gondolkoznál, és kevesebbet innál, ahogy az öregem mondta mindig, mi, gazdák

talán többet kapnánk a reklámra fordított dollárjainkért. Mert hát akárhogy is, tizenöt százalék, az tizenöt százalék.

Úgyhogy nincs más hátra, Összecsomagolom az egész paksamétát, és szépen visszaküldöm neked. Talán egy-két nap múlva kirukkoltok valami falrengető ötlettel. Fenemód örülök, ha így lesz. Én igazán sokra tartalak benneteket, fiúk, a Vén Homár pedig már évek óta a haverom. De hát az üzlet üzlet, ahogy az egyszeri ember mondta, és annyi jóravaló ügynökség döngeti az ajtómat már isten tudja, mióta. Talán itt az ideje, hogy szerencsét próbáljanak.

Nos, Gordy, te osztasz, a kezedben van minden lap. Apropó, nagyon örültem, hogy találkozhattam tegnap este elbűvölő feleségeddel, Graceszel. Talán sikerül egyszer nálam is összefutnunk, ha minden jól megy.

Minden jót.

Cubby

Akadt még jó néhány ugyanilyen kellemetlen levél a dossziéban, de talált olyat is jócskán, amely arról árulkodott, mennyire örül Burke az új kampánynak, amelyet végre remekül tervelt az ügynökség. Az egyik levél Kermit Burke-nek szólt, Gordon írta, és ez állt benne:

Kedves Cubby!

Örömmel mondhatom, megy minden,— mint a karikacsapás. ^Holnap délelőtt készítjük az első felvételeket Clarke-ékkal, és a munkára egy príma fényképészt szemeltünk ki, Robert Bemsteint.

Mint tudod, eredetileg úgy terveztük, hogy két fiatal párt vonunk be — Clarke-ékat és Addisonékat —arra az esetre, ha valamelyik szülés körül bonyodalmak adódnának. Sajnos azonban Mrs. Addisonnak koraszülése volt, a kisbaba tegnap a világra jött, ők tehát természetesen kiesnek. A hat hónapra született csecsemő inkubátorba került, és nem hisszük helyesnek, hogy a Burke Bébi mindössze két és fél kilóval vágjon neki az életnek.

Mindamellett bízunk benne, hogy a Clarké kisbaba esetében minden előírásszerűén megy majd. Amint az ütemtervből is látod, a hirdetéseket csak három hónappal a szülés után adjuk le, s *ez további biztosítékot jelent.*

És most lássuk a kívánt szövegmódosításokat. Úgy érezzük, hogy a „vitaminba csomagolt ambrózia …

Dave átfutotta a többi levelet is, és megállapította, hogy Burke üzeneteinek hangneme az utóbbi időben feltűnően — lágyabb. Az öreg Cubby szemmel láthatólag el volt ragadtatva az új kampánytól, és ezt Dave sem tagadhatta, igazán nem fukarkodott az elismeréssel.

A leveleket tartalmazó dosszié alján volt egy köteg elszámolás a Burke-megbízás költségeiről. Dave sose értett valami sokat a számokhoz, s ezekbe épp csak hogy belepillantott, de az egyik tétel olyan összegű volt, hogy megakadt rajta a szeme.

A. G. .....$ 125 000

Dave egy darabig törte a fejét a kezdőbetűk jelentésén. Átnézte a terjesztési listát, és megállapította, hogy egyiket sem jelölhetik az

ütemtervben szereplő kiadványok. Tüzetesebben átvizsgálta az elszámolásokat, és kereste a kezdőbetűket. Sehol másutt nem szerepeltek.

Fölemelte a telefonkagylót, és felhívta Elaine-t, Gordon Tait titkárnőjét.

— A. G.? — kérdezte a nő. — Sajnálom, Mr. Robbins. Ez nekem nem mond . semmit.

— Biztos benne? Piszokul nagy összegről van szó. Talán Gordonnak volt valami titkos jelrendszere.

— Nem hinném – jelentette ki Elaine gőgösen – Ha lett volna, Mr. Tait szól róla nekem. Semmit sem hallgatott el.

— Hát persze, értem. Mindenesetre köszönöm, Elaine.

Letette a kagylót, és ujjaival töprengve dobolt az írómappán. Piszkosul nagy pénz volt, de mekkora, és nyomának kell lennie valahol. Erről eszébe jutott Sheplow, az ügynökség főkönyvelője. Felkereste őt az irodájában.

Sheplow egy halom számla fölé hajolt, két szeme a világ legtisztább, legvillogóbb szemüvege mögül vizsgálgatta őket, e mögött a csillogó homlokzat mögött szinte észrevehetetlenül bújt meg a meleg, barna szem. Mikor a könyvelő megszólalt, protézise úgy kattogott, mint egy számológép.

Gyanakodva üdvözölte Dave-et. Minden látogatót gyanakvással fogadott. Mint a legtöbb főkönyvelő, személy szerint is azonosult az ügynökség bankszámlájával, és minden azt érő támadás, akár béremelés, akár előleg, akár költségtérítés, akár vacsoraszámla formájában érte, őrajta ejtett mély sebet.

Ahogy Dave föltette a kérdést, Sheplow rárivallt: — Hát persze hogy tudok a pénzről. Csak azt nem értem, magának mi köze hozzá.

— Nos, Mr. Hagerty talán nem említette, de mióta Gordon megbetegedett, én vettem át a Burke-ügyeket. Ha ezzel az összeggel megterhelik az ügyfelemet, szeretném tudni, miért.

— Megterhelni Burke-öt? Ostobaság. Ez kizárólag ügynökségi költség.

— Akkor miért szerepelt ez a tétel Gordon Bürke aktái közt?

— Nem tudom, és nem is érdekel. Mr. Hagerty személyesen adott felhatalmazást ennek az összegnek a felvételére. A Hagerty—Taitet terhelték meg vele, nem pedig egyik vagy másik ügyfelet. Feltételezem, hogy Mr. Hagertynek jó oka volt rá.

Dave elgondolkozott.

— Tudja, hogy mit jelöl ez az A. G.?

— Nem tudom.

— És azt hiszem, ha tudná, akkor se mondaná meg.

— Az meglehet — mosolyodott el alig észrevehetően Sheplow.

— Akkor feltételezhetőleg személyes célokra vette fel Mr. Hagerty. .

— Azt tételez fel, amit akar. De most,, ha megbocsát... — Megigazította villogó szemüvegét, és megfordult a székén. Dave felállt; igaz, hogy a magyarázat nem elégítette ki, de több értelmes kérdés nem jutott eszébe, Nem volt más hátra, távoznia kellett. Ügy is tett. i

— Visszament az irodájába, és befejezte a dosszié átvizsgálását. Semmi mást nem talált, ami az érdeklődését felkeltette volna, de az A. G. kezdőbetűk egész délelőtt nem mentek ki a fejéből. Semmi kétség, Homer Hagerty meg tudná magyarázni őket, de Dave-nek valahogy nem

akarózott az elnöknél érdeklődni. A második legjobb ötlete az volt, hogy az elnök unokahúgánál érdeklődik.

Csendes, meghitt kis olasz vendéglőben ebédeltek, amely a Third Avenue egyik mellékutcájából nyílt. A padlója hepehupás volt, az abroszok gyanúsan szürkék,- de remekül főztek, és Janey kedvelte a helyet.
Dave a kávénál rukkolt elő a kérdésével.

— A. G.? — Janey Összeráncolta tejüveg homlokát. — Nem, el se tudom képzelni, mit jelölhet.

— A tétel Gordon papírjai közt szerepelt, de Sheplow azt állítja, hogy a bácsikád adott felhatalmazást ennek az összegnek a felvételére, az ügynökség terhére.

— Na és?

— Igazán nem veheted rossz néven, ha kíváncsi vagyok. Százhuszonötezer dollár piszok nagy pénz. Van valami elképzelésed arról, vajon miért vett fel ekkora összeget?

— Nincs. Miért lenne? Nyilván valami üzleti dolog. Talán adólevonás, ilyesmi; ezeket sose értettem.

Dave gondterhelt ábrázattal emelte szájához a forró, keserű kávét. Nyilván Janey is észrevette, mert rákérdezett: — Hová akarsz kilyukadni, Dave? Mit kerülgeted a dolgot?

— Én se sokat értek a pénzügyekhez. De szinte biztos vagyok benne, hogy személyes célokra vette föl a pénzt. Lehet, hogy a bácsikádnak valami zűrje van?

— Ugyan, dehogy! — vágta rá Janey.

— Honnan tudod ilyen biztosan?

— Mert tudom, hogy nincs. Úgy ismerem őt, mint a tenyeremet. Ha valami piszkos dolgot, forgatna a fejében ...

— Ezt egy szóval se mondtam.

— De igen látványosan gondoltad. — Hűvös arca, egyszerre kitüzesedett. — Homer bácsi meg Gordon Tait az egyedüli részvény-tulajdonosok. Azt csinálnak a pénzzel, amit akarnak.

— Ugyan, ne lovalld úgy bele magad. Nem állítottam, hogy a bácsikád számlákat hamisít, Vagy ilyesmi. De hát magad is beláthatod ... ekkora összeget felvenni, abban van valami különös.

— Csak annak a szemében, aki örökösen gyanakszik!

Egy darabig gyászos csöndben ültek, aztán Dave odaintette a pincért, és kért még egy kávét, pedig utálta. Engesztelő vigyorral fogta meg a lány kezét. De Janey elrántotta.

— Ugyan már, Janey. Tudom, hogy nagyon odavagy az öregért. De hát ne felejtsd el.. . nekem csak a munkaadóm.

— Soha életemben nem láttam nála rendesebb embert — mondta Janey halkan. —- Neked fogalmad sincs, Dave, milyen jó volt hozzőám. Én tudom, hogy te másmilyennek látod, de hát így van. Nagyon jó hozzám és Clothie nénihez.

— Nem sokat mesélsz a nagynénédről.

— Már majdnem harmincöt éves házasok, és Homer bácsi még mindig úgy viselkedik, mint valami vőlegény.. Ha látnád őket! A néni már öt éve súlyos beteg, és a bácsikám szinte sose jön haza üres kézzel.

— Már úgy érzem magam, mint valami sanda áruló — mondta Dave, s felvonta az egyik szemöldökét. — A fenébe is, igazán nem akarom fúrni a bácsikádat, Janey. Hisz annyit, köszönhetek néki.

— Nem te vagy az egyetlen — tette hozzá a lány kissé megenyhülve. Ezúttal nem húzta el a kezét, mikor Dave megsimogatta.

Odabent Dave Homer Hagerty keresésére indult. De megtorpant a külső irodában, mert látta, hogy Celia íróasztalánál viharos jelenet zajlik.

— Nagyon sajnálom —^ mondta az elnök titkárnője —, de Mr. Hagerty ma délután semmi esetre sem tud a rendelkezésére állni. Nagyon szívesen átveszem az üzenetét.

— Engem ne etessen ilyen szöveggel! — A nő, aki az íróasztal fölé hajolt, igen dühösnek látszott. Olyan vészjóslóan vibrált a hangja, hogy Dave elhatározta, hallgatózik még egy kicsit.

A jövevény kusza szőrű bundát viselt, valami meghatározhatatlan, de értékes prémből, aminek a színe éppenséggel nem illett a nő magasra feltornyozott, rikítóan ezüstszőke hajához. A kezében apró, gyöngyözött táskát tartott, rajta az arany-utánzatú (vagy valódi arany?) monogram megcsillant a lámpafényben. Szokatlanul magas teremtés volt, mozgása mint egy táncosnőé, a frizuráját úgy hordta, mint aki egyensúly gyakorlatot mutat be. Mikor, elfordította a fejét, Dave meglepően fiatalnak találta, arcán vastag rétegben valami színpadi smink foszforeszkált, rúzsa a kelleténél vörösebben bíborlott. Az a fajta feltűnő szépség volt, amely olyan népszerű az Ötvenhetedik utca plakátjain, és a prém alatt hullámzó formáiból ítélve nem ígérkezett kevésbé izgató látványnak az alakja sem.

— Engem ne etessen efféle szöveggel! — ismételte. — Az az ember nagyon jól tudta, hogy ma idejövök. Adja csak ide egy kicsit azt a telefont!

Celia mélyen elpirult. — De hát nincs itt. Ma délután be kellett mennie a kórházba. Ha hagyna valami üzenetet …

— Ne féljen, van üzenet. De amilyen rendes lánynak látszik, nem a maga fülének való. Tudja az otthoni telefonját?

— Nem tudom — hazudta Celia.

A nő szája merev mosolyra húzódott, mintha tudomásul vette volna a kötelességtudó kis füllentést. — Jól van, aranyom, magának se könnyű. De hát nekem se. Szóval csak mondja meg Mr. Hagertynek, hogy hívjon fel ő engem.

— Feltétlenül. Ha volna szíves megmondani a nevét és a telefonszámát …

— A nevem Gander. Miss Gander. És azt hiszem, Mr. Hagerty tudja a számomat.

Celia odavetett pár szót egy jegyzetblokkra, a fiatal nő pedig szemügyre vette íróasztalán a szépen elrendezett virágokat. Újból elmosolyodott, ragyogó mosollyal, és lecsípett egy szegfűt a száráról. Gyöngyös táskájába ejtette, aztán valami groteszk diadallal bekattintotta a táskát. Majd megfordult, és zajosan, harciasán koppanó cipősarokkal a lifthez lépkedett.

Mikor eltűnt, Dave az íróasztalhoz lépett, és megjegyezte: — Nahát! Magának is kijut mindenféle figurából, nem?

— Úgy látszik — felelte Celia. Aztán egyszerre borzasztó sok lett a dolga.

Míg Dave végigment a folyosókon az irodájába, azon töprengett, vajon milyen természetű lehet Miss Gander viharos érdeklődése Homer Hagerty iránt.

Éppen az asztalához akart ülni, mikor ráeszmélt, mi is volt az a Miss Gander gyöngyös táskáján megcsillanó arany monogram.,

A. G.

Halkan füttyentett, aztán úgy döntött, hogy megbeszéli a dolgot Janeyvel,

A lány éppen egy sorozat apró fotót tanulmányozott, azt a fajtát, amelyikből tizenkettő megy egy oldalra. Nagyítóval vizsgálgatta őket, s közben komoran összeráncolta a homlokát.

— Szia — mondta Dave. — Ez a minta a tegnapi felvételekből?

— Igen. Egész délután ezeket nézegetem.

— Hát ha szakítani tudnál egy percet, kérdeznék valamit...

— Nagyon sürgős? — nézett rá kifejezéstelenül a lány. — Mert van itt valami, amit nem értek.

— Mondjad csak. Mi a probléma?

— Talán te majd kiismered magad. Itt egy paksaméta fotó, amit Bernstein csinált a múlt hónapban a Burke Bébi reklámhoz. És itt vannak azok a felvételek, amiket Smalley ‘hozott mutatóba ma délután. Nem veszel észre semmi különöset?

Dave összehasonlította a képeket. —: Nem nagyon.

— Nem tűnik fel valami megmagyarázhatatlan?

— Nem értelek....

— Mármint Donaldon. Nem veszel észre semmi különbséget?

— Hát persze, idősebb egy hónappal. Ebben a korban a srácok úgy nőnek, mint a fű.

A lány ujjaival beleszántott a hajába.

— Nyilván igazad van; csak nekem ment el az eszem.

— De hát mi a baj ?

— Igazából nem is tudom. De egy pillanatra .... valahogy az volt az érzésem, ez nem ugyanaz a kisgyerek.

Mikor visszament a helyére, Dave szórakozottan nyúlt a gyógyszere után, és kötelességtudóan bevett egy tablettát. Úgy látszik, soká tartott á nyelvén, mielőtt lenyelte volna; a nyugtató keserű volt.

Fél ötre járt, és nem nagyon volt kedve még valamibe belefogni arra a kis időre. Arra gondolt, hogy visszamegy Janeyhez, és újból szemügyre veszi azt a megmagyarázhatatlan különbséget, amit a lány észrevett a fényképen, de hirtelen ólmos fáradtság telepedett rá. Hátradőlt a forgószékében; és ki bámult az ablakon, a bekandikáló darabka égaljára. A közelgő alkonyaitól párás lett a levegő, az épület fémes csúcsai elmosódtak. Megdörzsölte a szemét, aztán a gyomrához kapott, mert valami marcangoló fájdalom hasított belé. Hátha mégis tévedett az orvos, gondolta. Hátha mégiscsak kifejlődött az a gyomorfekély...

A fájdalom egyre kínzóbb lett, s ő nagy keservesen feltápászkodott a székből, és a víztároló hűtőszekrényhez ment. Lábával nem találta a

permetet megindító pedált, s úgy elszédült, hogy meg kellett kapaszkodnia a hűtőszekrényben. Nofene, gondolta.,

Louise ment el mellette, és féltő gondoskodással mondott valamit. Hogy mit, azt nem hallotta, de olyasmit dünnyögött rá, hogy köszöni, jól van. Aztán megpróbált visszamenni az irodájába. A bejárat valahogy furcsán megdőlt, s ő kísérletet tett, hogy a két kezével kiegyenesítse. De az ujjaiban nem volt semmi erő, a gyomra meg egyre jobban háborgott. Végül úgy döntött, hogy ott egye meg a fene az egészet, nagyot sóhajtott, leült a földre, és hányt. Akkor is ott ült, mikor a segítségére siettek, de nem tudta, kik.

4. 99,44 százalékos tiszta...

Ott hevert valakinek a kanapéján, és a feje fölött heves szóváltás folyt. Valami elvont vita, legfőképp amatőr diagnózisok meg gyógyászati javaslatok röpködtek benne, és teljes határozatlanságról árulkodott a tekintetben, hogy mi is a legközelebbi teendő. Dave-nek úgy rémlett, Janey hangja hatol el hozzá a vita zűrzavarán át, és tudta, hogy amit a lány mond, az csak józan és helyénvaló lehet, s remélte, hogy végül az övé lesz az utolsó szó. Hogy így történt-e, azt már nem tudta meg, a következő dolog, ami a tudatáig hatolt, egy teliholdképű férfi ábrázata volt, akinek az orra alatt úgy tekergeti a kacskaringós bajusz, akár egy szépírásgyakorlat. Aztán egy sztetoszkóp tölcsérének hidegét érezte a csupasz mellkasán, aztán válaszokat motyogott, halk, szűkszavú kérdésekre, aztán elaludt, és álmodott, és remekül érezte magát, szinte mámorosan.

Rémlett neki valami taxiút is, meg Janey kezének édes puhasága az arcán mg a saját ágyának hűvös lepedője, ami ezúttal mintha sokkal kényelmesebb, sokkal fényűzőbb lett volna, mint máskor. Emlékezett, hogy arccal a párnára borulva hegyezte a fülét, hallgatta a konyhai tevés-vevés meghitt neszeit, és magában mosolygott, ahogy elképzelte Janeyt, keményített vászonban, takarosan, a tűzhely melegétől kipirult arccal, amint egy tálban kikever valamit, s közben dúdol: maga az elbűvölő háziasság. Aztán a lány elment az ágya mellett, ő meg kinyújtotta a kezét az elvillanó, selymes lábszár felé ...

— Juj! — Nyitotta ki a fél szemét, és sajgó csuklóját dörzsölgette. — Ezt miért csináltad?

— Jobb, ha vigyáz a kezére, fiatalúr. Beteg még az ilyesmihez.

Dave megpróbált felülni, de nem nagyon, sikerült neki. — Kicsoda beteg? — nyögte elhalón. — Én nem beteg vagyok. Én haldoklom.

A lány leült az ágy szélére, az arca csupa aggodalom. — Rosszabbul érzed magad?

— Borzalmasan. Azt hiszem, közeleg a vég. Jobb is, ha mindjárt teljesíted az utolsó kívánságomat... Na!

— Megmondtam, hogy viselkedj tisztességesen — közölte Janey zordul. — Ha érdekel a véleményem, szerintem az egész csak porhintés volt. Tudtam, hogy csak sablonos csábítási trükkről van szó.

— De hát mi az isten csudája történt tulajdonképpen? – nyitotta ki Dave a másik szemét is. — Úgy érzem magam, mintha összekarmolászták volna a gyomromat.

— Összeestél az irodában. Áthívtuk az orvost, s ő azt mondta, lehet, hogy ételmérgezés. De akármi volt is, megszabadultál tőle. Alaposan,

— Ételmérgezés? — Dave szemöldöke kérdőn a magasba csúszott. — De hisz ugyanazt ebédeltük mindketten, nem? Rákot ettünk, meg borjúsültet mind a ketten. Hát akkor hogyhogy neked kutya bajod sincs?

— Milyen jóságos vagy, igazán köszönöm!

— De tréfán kívül. — Nagy keservesen felült, aztán meglátta a saját pizsamába bújtatott alakját. — Hé, ez meg micsoda?

Janey tejüveg-arcát pír futotta el. — Az egyik fiókban találtam. Szólhatnál a mosodában, hogy ne keményítsék így ki a pizsamádat. Úgyszólván magától szállt ki a fiókból, és sétált az ágyba.

— Nahát, az a gyanúm, most aztán össze kell házasodnunk — közölté Dave sóváran. — Kompromittálva vagyok

— Sose aggódj! Egyetemista koromban ápolónő voltam. Ez sok mindenre felhatalmaz. — Egy pillanatig nem nézett Dave-re.

Mikor megtette, úgy találta, hogy a férfi arcán nyoma sincs a tréfás kedvnek. — Mi baj ?

— Nem ételmérgezés volt, Janey. Másféle mérgezés volt. Az utolsó, amire emlékszem, mielőtt rosszul lettem volna, bevettem egy Meprobomate-ot.

— Micsodát?

— Miltownt. — Dave Összevonta a szemöldökét. — Pár hónapja szedem. Kérlek, ne röhögj!

— Miltown? De hát okozhat az ilyen rosszullétet?

— Nem. De emlékszem, hogy ennek valahogy furcsa íze volt. Olyan kesernyés. Mikor bevettem, nem is gondoltam semmire, de egy perc múlva rajtam volt a rapli. Nyilván ez okozta.

— Úgy érted, hogy a tabletta rossz volt?

— Lehet. Talán nagyon régi volt, vagy ilyesmi. Vagy talán... — torkán akadt a szó.

— Talán mi, Dave? »

— Azt fogod mondani, hogy becsavarodtam. Tudom, hogy ezt fogod mondani. De lehet, hogy olyasmi volt, mint az arzén vagy a cián, valami efféle. Szóval lehet, hogy méreg volt, színtiszta méreg.

— Micsoda rémes ötlet! Hogy került volna méreg az orvosságos üvegedbe?

— Csak egyféleképpen tudom elképzelni. Hogy valaki beletette.

Visszahanyalott a matracra, és lehunyta a szemét, még az' se érdekelte, hogy szavai nyomán miféle zűrzavaros érzelmek ülnek ki Janey arcára. Akármilyen nyugtatót nyomott beléje az orvos, hathatós szer volt, s ő pillanatokon belül az igazak álmát aludta megint. Reggelig már csak egy röpke rémálma volt, többek közt egy rárontó vasúti szerelvény fordult elő benne. A mozdonyvezető fülkéjében ott állt Harlow Ross, a szájában lógó büdös pipa öble fekete füstöt okádott.

Másnap reggel fél tizenegyig aludt, és mikor felébredt, meglepően jól érezte magát. Betelefonált az irodába; ahogy a központos felismerte a hangját, mindjárt az egészsége iránt érdeklődött.

— Remekül vagyok, Mrs. Kennedy; azt hiszem, délután be is megyek. Beszélhetnék Louise-szal?

Az asszony még fecsegett valamit egy házi csodaszerről, amelyben előfordult a kámforolaj meg valami meleg zokni, aztán kapcsolta Dave titkárnőjét.

— Mr. Robbins irodája — mondta Louise. Mikor meghallotta Dave hangját, zokogásban tört ki.

— Minden rendben, Louise, kutyabajom: Csak egy kis gyomorrontás volt. Keresett ma valaki?

— Csak Szylenscka grófnő. Mondtam neki, hogy maga beteg, és valószínűleg be se jön ma. Olyan furcsa volt...

— Micsoda?

— Ahogy fogadta. Az volt az érzésem, nem hiszi el, amit mondok.

Dave felnyögött – Rendben van, Louise – mondta szerencsétlenül – Meggondoltam, mégse megyek be. Ha valaki keres, hatig itthon vagyok. Aztán már nem leszek telefonközelben.

Letette a kagylót, és tárcsázta a Burke Pékáru Osztály számát. - -

— Halló, grófnő? Itt David.

— Ja, igen — mondta fagyosan az asszony. — Hallom, hogy… nem érzi jól magát, David.

— Ugyan, dehogy, remekül érzem magam. Tegnap egy kicsit elrontottam a gyomromat, de már jól vagyok. Épp azt akartam mondani, hogy én készen állok a hétvégére, ha a grófnő is úgy gondolja.

— Igazán? — derült fel az asszony hangja. — Komolyan mondja, David?

— Hogyne, a legkomolyabban. Talán jót is tesz, ha kiszabadulok innen.

— Szegény fiú — búgta a grófnő, s hangjának fagyosságát olvatag, anyás kedvesség váltotta fel. — Majd meglátja, milyen remekül gondját viseljük Romanvillában. Tudja, mi tagadás, mikor az irodáját felhívtam … - elnevette magát — azt hittem, ez csak újabb kifogás, mert nem akar kijönni hozzám. Ebből is láthatja, milyen bolondos teremtéssel van dolga.

— Ne nyugtalankodjék, grófnő. El nem szalasztanám ezt a hétvégét a világ minden kincséért sem.

— Remek. Hat körül odamegyek magáért, David. Ne bajlódjék sok ruhával: Mi Romanvillában borzasztó lezseren élünk.

— Viszontlátásra hatkor, grófné.

Dave letette a kagylót, és ádáz pofákat vágott a telefonra.

Délben kikászálódott az ágyból, és összeütött magának valami reggeli-ebédet, rántottából meg mogyoróvajas szendvicsből. A tojásnak olyan íze volt, mint a barna bársonynak, a szendvics meg akár a folyékony fa. Fél négykor szedelőzködni kezdett a hétvégéhez.

— Mi a fenének vagy úgy oda? — kérdezte tükörképétől a fürdőszobában. — Annyira nem szörnyű. És valódi, tőről metszett grófnő. Hányszor fekhet le a magadfajta fickó fejedelmi személyekkel?

Az érvelés valahogy nem nyugtatta meg. Margaret Szylensca grófnő, akármilyen színpompás volt a tollazata és előkelők a címei, olyan értelemben egyszerűen hidegen hagyta. Aztán meg Janey miatt is bánkódott.

A lányra gondolva, Dave nagyot nyögött. Janey tudta, hogy őt a hétvége elszólítja valahová, de a háziasszony nevét jobbnak látta elhallgatni. Ha Janey tudná, mire készül ő a kötelesség nevében ….

Ezt a gondolatot nedves mosdókesztyűbe temette.

Hat óra öt perckor harsány autóduda hangja verte fel az utcát, s Dave kinézett az ablakon. Az autó nagy volt, és piros, és szem-

A grófnő aznap esti öltözékének vezérmotívuma a prém volt. Vaskos nercbundát viselt, ami testes alakján nem mutatott valami remekül, fején apró hermelinfarkakkal ékes, hatalmas szőrmekalap. Fekete kesztyűjét hermelin mandzsetta szegte, s Dave esküdni mert volna, hogy a füstöt is

szőrmebélésű szipkából fújja majd. Az asszony vicsorgó mosollyal üdvözölte a beszálló Dave-et, elégedett, szőrmepuha hangon:

— Hát ez isteni, David! Remélem, nem fogja nagyon megviselni az út...

— Ugyan, dehogy — tiltakozott Dave. — Csak múló rosszullét volt, semmi komoly.

— Hallottam, milyen kétségbeejtő állapotban volt. Valaki azt mondta, még az eszméletét is elvesztette;

— Hát bizonyos értelemben. Gondolom, valami romlott tengeri hal vagy rák lehetett. Tudja, az milyen kényes.

— Ó, hogyne — mondta a grófnő. — Nagyon kell vigyáznia magára, Dávid ..;

— Így lesz — ígérte Dave megfontoltan. — Nagyon fogok vigyázni, grófnő.

Az autóút több mint egy óráig tartott, és korántsem volt kellemes. A grófnő lehúzta az oldalsó ablakot és odatartotta arcát a beáramló hideg levegőnek, miközben beburkolózott a nagy halom prémbe. Dave pedig majd megdermedt a béleletlen felöltőjében, de inkább belepusztult volna, mint hogy bevallja. Az asszony úgyszólván egész úton kislányosan csacsogott, csak akkor hallgatott el, amikor ráfordultak az autópályára. Attól kezdve csak a kormánnyal törődött, s a külföldi kocsit figyelemre méltó teljesítőképességének végső határáig hajszolta. Szemmel láthatólag borzasztóan sürgős volt neki, hogy hazajusson, s Dave-nek nem nagyon tetszett ez a sietség.

Mire megérkeztek, Dave-nek égett a szeme a hidegtől meg a széltől, és alig tudta kivenni a Peconic-öböl partján eléje táruló hatalmas épület körvonalait. Kifejezetten gótikus épület volt, kőboltozatokkal meg csúcsívekkel, és lényegében templomra emlékeztetett függőleges vonalaival és magasba szökő, csúcsíves tornyaival.

Fellélegzett, mikor beljebb kerültek, ahol a bordázott ívek és támfalak meg a keskeny ablakok látványát valamelyest megszelídítette a szokványosabb berendezés: szőnyegek Gullistantól, csecsebecsék Jensentől, bútor Dunbartól. Ebben a házban több volt az előcsarnok, mint másutt a szoba, és a nappali („szalon” javította ki a grófnő) akkora volt, hogy futballedzéseket lehetett volna tartani benne.

Egy inas megszabadította őket a nagykabátjuktól, s végre ott ültek az irdatlan kőkandalló előtt, kezükben jéghideg martini, s a grófnő saját kezűleg gyújtotta meg a viaszrudat, amitől lángra lobbantak a testes fahasábok. Rendkívüli díszlet volt, ezt Dave sem tagadhatta, de nem valami remekül érezte magát a romlatlan ifjú ártatlanság szerepében, akit most készül elcsábítani egy női Drakula.

— Így ni — sóhajtott fel a grófnő, és hátradőlt egy ívelt három és fél méter hosszú kanapé sarkában. — Nem is olyán rossz, ugye?

—- Csodás — mondta Dave kelletlenül.

— Várjon, majd ha nappali világításban látja! A park valami káprázatos. Azelőtt magam is sokat kertészkedtem, de már felhagytam vele. Igazán kényelmesen ül?

— Nagyon — közölte Dave a kanapé másik végéből.

— Olyan messze van. Jöjjön közelebb! — Tenyerével megveregette a pamlagot maga mellett. — Üljön ide, beszélgessünk. De ne üzleti ügyekről; ezt meg kell ígérnie.

Dave közelebb húzódott, de fogalma se volt, hogyan kezdje a beszélgetést. Aztán a kandalló fölött függő portré ötletet adott. Egy szigorú arcú, erőtlen állú férfit ábrázolt, kék váll-lapos uniformisban.

— Meséljen a férjéről — fordult a grófnőhöz.

— Andrew-ról? Mit mondjak? Andrew egyszerűen Andrew volt. Régivágású úriember, amilyenek ma már nem teremnek. — Halkan elnevette magát. — Borzasztó fiatalon kerültünk össze, mikor a szüleink eljegyeztek bennünket, én még csak tízéves voltam, Andrew pedig tizennégy. Gondolja csak el! Romantikus szerelem: ez is azok közé a dolgok közé tartozik, amelyekért úgy bámulom Amerikát. Lehet, hogy nem mindig célszerű, de olyan kellemes. Nem gondolja?

— De igen — értett egyet Dave. — Feltétlenül.

— Nem mintha én nem ábrándoztam volna Andrew-ról. Olyan fess volt az uniformisában. Maga volt katona, Dave?

— Kétszer. Elkaptak egypárszor. De én aligha festettem ilyen jól. Mindkét alkalommal tizedes voltam. Mi, tizedesek nem kapunk váll-lapot.

— Üljön egy kicsit közelebb!

Dave óvatosan közelebb húzódott.

— Bárcsak megeredne az eső! — mondta a grófnő drámai hangon, és hátravetette a fejét. — Imádom az eső dobolását ezeken a fura, öreg ablakokon!

— Igen, értem, mire gondol — hebegte Dave szorongva.

— Nincs is ennél barátságosabb. Odakinn az eső, idebenn a kandalló lángja ...

Mi a fene, gondolta Dave. Hiába, feltartóztathatatlanul, elháríthatatlanul közelgett a pillanat. Tisztább helyzetet azzal se teremthetett volna az asszony, ha dombornyomású meghívókat küld ki. Minek védelmezze tovább a tisztességét; beleunt, hogy halogassa az elkerülhetetlent. Még közelebb húzódott a grófnőhöz, bal karját a válla mögé csúsztatta. Aztán megadó kis mozdulattal vállat vont, és jobb karját az asszony derekára fonta. A grófnő egy pillanatig elképedve meredt, Dave pedig megcsókolta.

— David!

Nem lágyan, szerelmesen ejtette ki a nevét. Hanem elképedve kiáltotta.

— Az isten szerelmére, David! Mit csinál?

— Bocsásson meg, grófnő ...

— Csacsi gyerek! Mit képzel maga, megcsókolni egy öregasszonyt, méghozzá így!

— Tessék?

— És éppen itt, Andrew portréja alatt! —- robbant ki az asszonyból a nevetés. — Attól tartok, kicsit sok is volt magának az atmoszféra, Dávid.

— Nem értem ...

— Én se. De igazán kedves bók, es nagyon köszönöm. — Remekül szórakozott. — Azt hitte, hogy kacérkodom magával? Ez nem volt szép dolog!

— Hát nézze, grófnő...

— David, én elég jól ismerem magam. Sok tekintetben bolondos nő vagyok, de hála istennek, férfiak miatt már nem követek el bolondságokat. Ha megígéri, hogy nem árulja el senkinek, megsúgom magának az igazi koromat. Negyvennyolc éves vagyok, David. Gondolom, a maga édesanyja körülbelül ennyi idős lehet. És most — jelentette ki, szoknyáját igazgatva, még mindig csillogó szemmel – felejtsük el az egészet. Aztán meg úgyis van itt valaki, akivel szeretném összeismertetni.

— Úgy értsem, hogy meghívott még valakit?

— Nem egészen. Hanem itt lakik még valaki. — Megint elmosolyodott, elnéző, csitító mosollyal. — Most maradjon ülve szépen, rossz fiú, s én egy perc múlva visszajövök.

Kiment a szobából, Dave meg csak ült a kanapén, és teljesen hülyének érezte magát. Felnézett a portréra, és Andrew arca mintha már nem lett volna olyan szigorú.

Mikor a grófnő visszatért, egy fiatal nő lépkedett a nyomában.

— David — mondta az asszony —, ez itt a lányom, Sonya.

Maga elé húzta a lányt, és Dave csak pislogott, Magas, éteri teremtés állt előtte, bőre sápadtságát kiemelte az arcát keretező fekete hajkorona. Keskeny arca volt, áttetsző bőrén átderengett a finom csontok törékeny fonadéka. A szeme nagy volt, és levendula-szín, de meglepő színét minduntalan elfeledték sűrűn leereszkedő szempillái. Mindent összevéve olyan gyönyörű és földöntúli lény volt, amilyet Dave még nemigen látott.

— Nem... nem is tudtam, hogy van egy lánya — hebegte Dave bárgyún, és mosolyogni próbált.

— Kevesen tudják. De Sonya az egyetlen dolog, amit igazán szeretek ezen a világon. Sonya, üdvözöld az urat.

— Jó napot – mondta Sonya hajlékony, mélyről jövő torokhangon. Kinyújtott kezét Dave alig merte megfogni, attól félt, hogy összetöri. Azok a törékeny ujjak azonban meglepően erősnek bizonyultak. — Anya már sokat beszélt magáról, Mr. Robbins. Örülök, hogy találkoztunk.

— Jaj, ne ilyen szertartásosan! — nevetett a grófnő. — Gyertek, telepedjünk le mind. David, keverhetne egy koktélt Sonyának, a régimódi whiskyt szereti. Tud keverni?

— Hogyne — mondta Dave idegesen. — Csak mutassa meg, hol találom az italt.

— Itt — a grófnő csak úgy ragyogott, — Pompás esténk lesz *így* együtt. Ide figyeljen, van. egy remek ötletem vacsora utánra. Mindannyian kirakós játékot fogunk játszani.

— Az már igen — károgta Dave, és felvette a whiskys palackot. — A kirakós játék, az nagyon jó.

A tűz fénye táncolt a támíveken, s az idősebb meg az ifjabb Szylensca grófnő a kanapén ülve áhítattal nézte, ahogy vendégük esetlen ujjakkal italt kever.

Azon a vasárnapon Dave Robbins délután négykor távozott Romanvillából, és nagyon boldog volt, hogy már vonatozhat vissza a városba. Ez a hétvége egészen másképp alakult, mint gondolta, de nem volt benne biztos, vajon nem járt volna-e jobban az eredeti felállással. Mert most

értette meg, hogy a grófnő változatlan érdeklődésével kell számolnia … ami talán nem a leendő szeretőnek, hanem a leendő vőnek szól, de annak feltétlenül.

Szó se róla, Sonya igazán kívánatos teremtés volt. Valami régimódi vidéki varázs lengte be, és az a fajta elmosódott szépség, amit Dave királynők és hercegnők megfakult portréival társított gondolatban. De Dave a maga ura volt; nem szerette, ha elrendezik helyette az ügyeit, akár szerelmiek, akár üzletiek legyenek azok. Leplezetlen megkönnyebbüléssel zuhant vissza a Long Island-i vasút nyers köznapiságába.

A peronon vett egy újságot, és bement az állomásépületbe megmelegedni. Ilyenkor nagyon ritkán jártak a vonatok, soká kellett várnia. Egy fapadra telepedett, és kinyitotta az újságját.

A bekeretezett tudósításra az első oldalon bukkant rá. -

GYILKOSSÁG EGY FIFTH AVENUE-I SZÁLLODÁBAN

New York, január 9. Ma reggel a Fifth Ave-nue-i Park Carlton szállóban agyonlőttek egy szép fiatal próbakisasszonyt. Az áldozatot, Miss Annie Gandert, délután fél háromkor találta meg a szobalány. A rendőrség …

Dave nem olvasta tovább; akkor nem.

Egy gyöngyös táskán megcsillanó arany monogramrra gondolt: A. G.

5. Ne érje be utánzattal

A férfi a Negyvennyolcadik utcai Cromwell Vegyelemző Laboratóriumban egyáltalán nem csodálkozott, mikor meghallotta, milyen ügyben jött Dave, nem is nagyon kérdezősködött. Átvette a Meprobomate-os üvegcsét a megmaradt nyolc tablettával, felcímkézte, és megígérte, hogy ha meglesz a vegyelemzés eredménye, felhívja Dave-et.

Odabent elég keservesen indult be a hét. Egész délelőtt zaklatták a Hagerty—Tait dolgozói, akik mind bekukkantottak hozzá, hogy az egészsége felől érdeklődjenek, meg a saját zűrzavaros gondolatai. Nem volt könnyű reklámproblémákon törni a fejét... most, amikor talán a puszta életben maradásának a problémájával kell megbirkóznia. ,

Hozzányúlt vajon az orvosságos üveghez valaki? A kérdést föltette magában, de a válaszra nem volt kíváncsi. Kicsoda lehet olyan dühös Dave Robbinsra (erre az aranyos, rendes srácra!), hogy a szó szoros értelmében az életére törjön? És ott van a vasúti baleset; az se egyszerű baleset lett volna? Lehet, hogy Harlow Rossnak a vártnál jobban fájt az ő előléptetése? Harlow Sword's Pointban lakott, de hát laktak ott még jó néhányan a vállalattól, Hagertytől kezdve. Vagy a titokzatos Miss A. G.-vel és a százhuszonötezer kivéttel, meg a divatos East Side-i szállodában meggyilkolt nővel volna kapcsolatban az egész?

Majd holnap ráállok, gondolta Dave mogorván, és kinyomozom. Vagy lehet, hogy holnap már késő lesz?

— Hétfő reggeli depresszió? — szólalt meg az ajtóban Joe Spiegel, jellegzetes orrhangján. Dave az arcára erőszakolt egy barátságos vigyort, ahogy az irodalmi vezető bebaktatott hozzá, és nyurga alakját belehajtogatta az' egyik székbe.

Egyszerre Dave-nek eszébe jutott valami.

— Mondd csak, Joe, van neked összeköttetésed az itteni rendőrséghez.

— Mármint hogy nekem? Semmi, ha csak nem a közlekedésrendészetre gondolsz.

— Felvilágosításra volna szükségem. Reggel felhívtam a *Times Express-t*, de pofára estem.

— Mit hívtál?

— Fogalmam sincs. Feltehetően a helyi hírek rovatot adták. Csak annyit mondtak, hogy a teljes szöveget leadták, többet nem tudnak az ügyről.

Dave habozott. Aztán jól megnézte magának Joe nyílt, egyszerű ábrázatát, és ennyit mondott: — Hát tulajdonképpen gyilkossági ügy. Valami nőt megöltek egy szállodában. A nevét mintha már hallottam volna, és kíváncsi voltam, nem ismerem-e.

— Tudod mit ;— húzta a szavakat Spiegel. — Dobd be azt a híres Madison Avenue-i varázserőt.

— Ezt meg hogy érted?

— Hívd fel a hirdetési osztályt. A Hagerty—Tait igazán elég sok fizetett reklámot ad le a *Times Express*-nél. Majd meglátod, milyen készségesek lesznek.
— Mi köze ehhez a hirdetési rovatnak? — nézett rá Dave meghökkenve.
— Hát te valóban most léptél le a falvédőről! Ide figyelj, csak kérdezd meg a terjesztési osztályunkon, ki gondozza a *Times Express*-nél a fizetett hirdetéseket. Aztán csöngess oda az ürgének, mondd meg, hogy ki vagy, és szólj, hogy szeretnél pár szót váltani a bűnügyi riporterükkel.
— Ez igen — lelkesedett Dave —, ez aztán ötlet!
— Ez a kenyerem — zárta le az ügyet Joe Spiegel.

A fizetett hirdetéseket egy Gallagher nevű pofa gondozta, aki boldogan állt Dave rendelkezésére. Még aznap délután visszahívta:
— Mr. Robbins? A maga emberét Max Theringernek hívják; ő írt a Gander-ügyről.
Elég hajszolt fickó, de öttől van egy órája. Tudna találkozni vele a City Roomban?
— A szerkesztőségben?
— Nem egészen — kuncogott Galagher. — Ez egy kocsma az utca másik oldalán. És ide figyeljen, ne szívja mellre, akármit mond a pasas. Max régimódi fickó, és azt hiszi, hogy a hirdetési rovat csecsemő vért szív.
— Értem. Művészet kontra kereskedelem; az örök viszály.
— Tessék?
— Á, semmi. Igazán nagyon köszönöm, Mr. Gallagher.

Fél négykor telefonált a férfi a Cromwell Laboratóriumból. A hír, amellyel szolgált, csalódást okozott, de nem érte egészen váratlanul Dave-et. A Meprobomate-os üvegben nyolc Meprobomate tabletta volt. Más semmi.
Háromnegyed ötkor Dave taxiba ült, és a „City Room Eszpresszó és Étterem”-hez hajtatott, a Negyvenegyedik utca közelébe. A savanyú szagú kocsma ódon hangulatát szurtos faburkolat és földbe taposott fűrészpor biztosította, s az intézményt a jelek szerint ' kizárólag férfiak látogatták. Dave a maga részéről jobban kedvelte a hangulatvilágítást, a süppedős habgumi foteleket és a gyöngyöző női nevetést a vendéglátóipari intézményekben, amelyeket látogatott. De mikor egy eldugott boxban rábukkant Max Theringerre, meggyőződött róla, hogy az újságíró abból a fajtából való, amelyik makacsul ragaszkodik ehhez a sörszagú kényelmetlenséghez, mint rögös pályája szimbólumához.
— Mr. Theringer? Dave Robbins vágyok. — Kezet nyújtott, s Theringer tessék-lássék elfogadta. A bűnügyi tudósító sovány, csupasz arcú és tar koponyájú, görnyedt férfi volt. A sivatagi állatok szilaj, ősi tekintetével nézett a világba, és ötven-egynéhány éves lehetett.
— Ne rendeljen Martinit, Mr. Robbins. Gus pocsék Martinit kever. - Vermutot tesz bele.
— Csak egy sört iszom — mosolygott Dave, és becsúszott a boxba.

— Maga is az a fajta srác, mi? — dörmögte Theringer. — Ami engem illet, én a bourbont szeretem. A bourbon az egyetlen istenverte eredeti amerikai önkifejezési forrná. És mi a fenéje maga annak az Annié Gandernek?

— Senkije. Szóval egyszerűen csak szeretnék többet tudni az ügyről. A későbbi kiadásokban egy árva szó se volt róla.

— De nem ám, a fene egye meg! És nem is lesz, míg azok a hájfejűek a nyomozóirodán áldásukat nem adják rá. Gyanúsítanak valakit, az után szaglásznak, és amíg elő nem kaparták, nem beszélnek.

-— Igazán? — érdeklődött Dave udvariasan. — És kit gyanúsítanak.

— Hagyja ezt a kicsoda-micsoda hülyeséget! Engem se ejtettek a fejem lágyára, Robbins, még ha nem is tudok harisnyatartó-reklámokat írni. — A riporter kidugta rózsaszínű fejét a bokszból. — Hé, Gus! Ebből még egyet meg egy sört!

— Talán kezdjük a legelején — indítványozta Dave. — Először is, még azt se tudom biztosan, hogy ez az Annié Gander azonos-e azzal a nővel, akire gondolok. Talán ha személyleírást tudna adni róla ...

— Hogy a fenébe ne, akár portrét is festhetek. Kiszőkített fekete haj, csecsemőkék szem, nagy fenék és pálinkával teli has. Mi van, kisöreg, anyuka nem említette magának, hogy léteznek efféle nők is?

Dave lenyelte a mérgét. — Szőkét mondott?

— Nem is tintakéket. Mondja, pajtás, mit akar tulajdonképpen? Miért érdekli magát ez az olcsó kis csaj? „

— Olcsó ? Az a környék nem is olyan olcsó.

— Jól van, mondjuk, hogy fölkapaszkodott. De ami olcsó, az olcsó kisfiam, ezt elhiheti Idő Apónak.

Dave alaposabban szemügyre vette a megkeseredett férfit áz asztal túlsó oldalán, és úgy döntött; hogy Max Theringer múltjában nyilván volt egy nő. És a sebek, amelyeket éves lehet, kb. százhetvenöt centi magas, a haja ezüstszőke, az arca csinos, de valahogy megkeményedett, és túl sok rajta a smink. Lehet táncosnő vagy hajdani táncosnő. Volt egy gyöngyös táskája, rajta aranyból vagy aranyszínű, fémből monogram. Namármost.. mennyire közelíti meg ez a személyleírás a meggyilkolt nő külsejét?

— Telitalálat — mondta Theringer fanyarul, és felpillantott, ahogy a vastag csuklójú pincér levágta az asztalra az italokat.

— A gyöngyös táska is stimmel?

— Semmiféle táskáról nem tudok. .

— Ha a táska nincs — komolyodott él Dave —, ez a leírás vagy tízezer nőre illik New Yorkban.

— Az már a maga hibája, pajtás.

— Nézze — hajolt előre Dave. — Hadd mondjak el magának még valamit. Körülbelül egy hete meglátogattam egy barátomat a Sword’s Point nevű villanegyedben. A peronról a vonat elé löktek, épp csak hogy sikerült idejében visszakecmeregnem. Hajszálon múlt. Olyan „Pauline életveszélyben” ügy. Öt perc múlva el is felejti mindenki.

— Na és?

— Eszembe se jutott, hogy több is lehet véletlen balesetnél. Akkor annak látszott.

— És most másként vélekedik?

— Megvan rá az okom. Múlt csütörtökön bevettem egy tablettát. Ártatlan kis fehér tabletta volt, állítólag nyugtató, amitől majd fütyülök a hülye viccekre. Csakhogy egyáltaIán nem nyugtatott meg. Kutyául lerobbantam tőle. Ha az egészet, akármi volt is, úgy, ahogy van, ki nem hányom, ma már nem lennék terhére se magának, se másnak. És nem. hinném, hogy ez valami véletlen baleset lett volna.

— Értem. Úgy gondolja, szerepel valakinek á listáján, az „eltenni láb alól" címszó alatt?

— Semmit se tudok bizonyítani. Elvittem az orvosságos üveget egy laboratóriumba, és az az istenverte vegyelemzés félheti fizetésembe került. De a többi tablettával nem volt semmi baj.

— És gondolja, hogy mindennek köze van Annie-hoz?

— Arra is megvan az okom. Bár elég ködös ok, ami azt illeti. Lehet, hogy rémeket látok, az is lehet, hogy engem más miatt akarnak eltenni láb alól. Például van a vállalatnál egy fickó, aki fenemód nekikeseredett, hogy én kaptam meg az állást, amire neki fájt a foga,

Theringer csöndben, de nyilvánvaló gyönyörűséggel kuncogott. — Gyilkosság a Madison Avenue-n, mi? Ez aztán állati jó vasárnapi kis színes lenne, pajtás. Majd adja le a drótot, hogy elsőnek közölhessem a szenzációt.

— Maga egy szót se hisz az egészből, ugye?

— Valószínűleg a sok tévénézéstől van, barátom. Vagy a sok nyugtatótól.'

— Pocsék alak maga — mondta Dave csöndesen. — Egészen pocsék alak, Theringer. Ha az a gyöngéd természetem nem lenne, megmutatnám magának, mi az eredeti amerikai önkifejezési forma: egy szép nagy orrbavágás.

Theringernél mindez meglepő fogadtatásra talált. — Na, ülj le! — vigyorgott az újságíró. — Van nálam egy fénykép. .

— Micsoda?

— Egy kép. Nem mondom, hogy szívesen bekeretezném, de arra nyilván jó, hogy megtudd róla, amire kíváncsi vagy. — Hirtelen elsimuló, kedves arccal a kabátzsebébe nyúlt. — Az a felvétel, amit a dokumentációnak csináltunk a holttestről. Megjelenni nem fog, az biztos.

Dave elvette a fotót a riporter kezéből, és azonnal megértette, mire gondolt az újságíró. Annié Gander holtteste nem olyasfajta látvány volt, amit örömmel nézegetne az ember a reggelije fölött. A golyó a nyakán találta el, és az eredmény nem volt valami szív-vidító.

Dave azonban most már biztosan tudta: Annié Gander azonos azzal a nővel, akit a Hagerty—Taitnél látott.

— Rendben — mondta. — Hát akkor beszélgessünk.

— Biztos vagy benne, hogy kell az a sör?

— Egy frászt — vigyorodott el Dave. — Martinit iszom. Persze csak akkor, ha Gus vermutot tesz bele.

Mikor aznap este kilenckor Dave-nél megszólalt a csengő, a férfit némiképp váratlan látvány fogadta az ajtóban. Természetesen tudta, hogy Janey jött meg. Ha nem mentek sehova, rendszerint Dave-nél töltötték az estét, Janey ugyanis két vihogó és kíváncsi némberrel lakott együtt. Arra azonban nem számított, hogy a lány teljes díszben jelenik meg, legszebbik suhogó szaténruhájában, nem pedig a megszokott szoknya-pulóverben.

— Nahát, mi van ma? — nézett a lányra sandán.

Janey elnevette magát, kicsit el is pirult.. Leültek a kanapéra, Dave megvakarta borostás állát, és gyalázatosan érezte magát a gyűrött sportingében és kitérdesedett, lötyögő nadrágjában.

Azután elmesélte a lánynak az Annié Gander-ügyet.

Janey értetlenül hallgatta, s nem tudta, komolyan vegye-e, amit hall, mikor Dave beszámolt a Max Theringerrel folytatott eszmecseréjéről. Mikor azonban újból szóba hozta a titokzatos százhuszonötezret és azt, hogy Annié Gander bent járt az irodában, a lány kitört.

— Ide figyelj! Csak nem akarod Homer bácsit összefüggésbe hozni ezzel a gyilkossággal ...

— Ugyan, dehogy — vágott közbe Dave. — Ami azt illeti, Max szerint á rendőrségnek már megvan a maga embere.

— És ki az?

— Elég nehéz pasas, név szerint Willie Shenk. Annié Gander szép számú fiúja közül az egyik. Max úgy hívja őt, a Jóképű Willie, de nem tudom, miért. Az orra hegyét levágták valami nagy verekedésben, és sose vette a fáradtságot, hogy rendbe hozassa. Ügy látszik, hamisítatlan, régi vágású piti bűnöző.

— Ahogy James Cagney domborítja.

— Nem, ez az eredeti darab. Tíz évet ült, és valószínűleg ez se volt elég neki. A rendőrség szerint Annie meg Willie Shenk összeveszett, ahogy a szerelmesek szoktak.

— És most hol a pasas?

— Összecsomagolt és lelépett. Nyilvánvalóan nem merő véletlen, hogy épp akkor lép olajra, amikor a nőjét lelövik. A rendőrség erről hallgatott a tudósításban, nehogy az ürge gyanút fogjon.

— Az lehetetlen, hogy Homer bácsinak ilyen népséggel dolga akadhatott — borzadt el Janey.

— Azt én egy szóval se mondtam. De valahogy idegesített az egész ügy. Különösen azután a tablettaügy "után...

— Miféle tablettaügy után?

Dave kinyitotta a száját, azután hang nélkül becsukta. — Á, semmi. De figyelj ide, van egy ötletem. Ha már így kicsípted magad, mit szólnál, ha én is átöltöznék, és elmennénk valahová? Mondjuk, táncolni. Most, hogy Homer bácsi olyan óriási fizetést ad ...

— Hát jó — hagyta rá Janey fásultan. Ha akarod.

— Nem mondhatnám, hogy sugárzik belőled az elragadtatás!

— Miért, kellene?' Hát igen, azt hiszem, egész jó ötlet... ha már így kicsíptem magam. Hülyeség volt.

— Micsoda?

— Mikor ma este, odaszóltál, hogy jöjjek át — sütötte le a szemét a lány —, említetted ... hogy valami fontosat akarsz mondani.

— Mondtam is. Úgy értem, ez az Annie Gander-ügy igazán . ..

— Persze, jól van, Dave.

A férfi épp belefogott á borotválkozásba, mikor rájött, mire is gondolt Janey.

Az, hogy Gordon és Grace Taitet felhívja, csak másnap délután jutott Dave eszébe. Az' ügyviteli igazgató már majdnem egy hete kijött a

kórházból, de még mindig ágyhoz kötött beteg volt. Nem lehetett tudni, szívesen veszi-e a látogatókat, de Dave már alig várta, hogy a rejtvény újabb részleteinek a birtokába jusson.

Mikor felhívta Taiték Sword's Point-i otthonát, Grace szobalánya az asszonyt hívta a telefonhoz.

— Tudom, milyen arcátlanság — könyörgött Dave alázatosan —, de elég fontos dologról kellene beszélnem Gordonnal.

— Nem is tudom, mit mondjak, Mr. Robbins — habozott Grace. — Gordon természetesen nagyon örülne a társaságnak; halálra unja magát. De kerülnie kell minden izgalmat …

— Nem fogom felizgatni. Sőt, gondoskodom róla, hogy még jobban unatkozzon. ,

— Hát jó — nevette el magát az asszony. — Akkor kilencre várjuk.

Dave a délután hátralevő részét egy tervbizottsági ülésen töltötte. A tárgyalóasztal végéből figyelte, ahogy a cég elnöke kifejti az álláspontját, és magában Homer Hagerty felől gondolkozott: azon töprengett, vajon miféle nyirkos földalatti üregek rejlenek ebben a szelíd szavú, fehér hajú férfiban, aki a vállalat élén áll.

A pályaudvar közelében vacsorázott, és vonatindulásig beült a híradómoziba. A Sword's Point-i utazás álomba ringatta.

Gordon és Grace Tait birtoka valaha Westchester megye legelőkelőbb negyedének egy része volt. Azóta áldozatul esett egy módosított parcellázási rendeletnek, és a taxi; amelyik kapujukhoz vitte Dave-et, jó néhány sűrűn lakott település mellett elsuhant. A városfejlesztés során kialakított sűrű házcsoportok azonban csak arra szolgáltak, hogy a Tait-lak fényűző eleganciáját hangsúlyozzák. A buja parkot fél mérföldnyi köves út szelte át; maga a ház úgy magasodott fel, mint valami déli udvarház fehér kísértete. Dave már-már azt várta, hogy behavazott fejű, színes szolgák üdvözlik, maga Grace Tait pedig krinolinban és elegáns-lankadtan fogadja a verandán,

A Tait-ház úrnőjét azonban bársonynadrágban, jól szabott ingblúzban találta, karját elborították az ezüst afrikai karperecek. A fogadtatás pedig korántsem volt déliesen szívélyes.

— Ugye, nem marad nagyon soká? — kérdezte az asszony. — Gordon egész nap olyan rosszul nézett ki. Sokkal gyengébb, mint gondolja. _

— Nem maradok — ígérte Dave. — Csak egy-két üzleti ügyet szeretnék tisztázni, Mrs. Tait. Mondott valami újat az orvos?

— Dishman doktor tegnap járt itt. Úgy látszik, pillanatnyilag igazán semmit sem tehetnek érte. Hagyott nálam pár gyógyszert; nitroglicerin tablettákat vagy ilyesmit, arra az esetre, ha Gordon állapota hirtelen rosszabbra fordul. Iszik valamit?

— Talán inkább nem. Gyönyörű itt maguknál, Mrs. Tait.

— Köszönöm — derült fel az asszony arca. — Nem óhajtja esetleg az ötvencentes idegenvezetést?

— Most nem. Talán majd ha beszéltem Gordonnal.

— Természetesen. A hálószobája idelent van, gondoltuk, jobb lesz neki itt, mint az emeleten. Tudja, a lépcsők.

Követte az asszonyt a süppedő bolyhú szőnyeg legelőjén át, mely végeláthatatlanul nyúlt el a hatalmas nappali egész hosszában. A Tait-lak berendezésének volt valami kiállítási jellege; lehetett volna akár egy

áruház kordonnal leválasztott bemutatóterme is. A hamutartókon sehol egy pernye, a székek ülésén sehol egy horpadás. Még a szőnyeg is olyan egyenletesen sima volt, hogy megőrizte a rajta átlépkedő Dave lábnyomát.

Grace félrehúzott egy tolóajtót, amely a ház keleti szárnyán egy elég apró szobába nyílt, hajdan cselédszoba lehetett. Erre másfajta finnyásság nyomta rá a bélyegét: nem is háló volt, inkább betegszoba, s nem annyira a *Ház és Kert,* mint inkább a *Gyógyászati Szaklap* ihlette. A szoba közepén, irdatlan nagy ágyban, gondosan lesimított takaró alatt feküdt Gordon Tait.

— Egyedül hagyom magukat — mondta Grace elbűvölő kedvességgel. — Ha szükségük van rám, csak kiáltsanak. — Csilingelő karperecekkel behúzta maga mögött az ajtót.

— Szia, Athos — üdvözölte Gordon.

— Szia — vigyorgott Dave Robbins, és odahúzott egy széket az ügyviteli igazgató ágyához. Egy pillantás is elég volt, hogy meggyőződjön róla: Grace nem túlzott, mikor férje állapotát ecsetelte. Ha volt változás, akkor csak az, hogy Gordon még betegebbnek látszott, mint a roham utáni első napokban. Arcbőre fakón megfeszült, a szeme fénytelen volt, és minduntalan meg-megnyalta papírszáraz ajkát.

— Elnézést a zavarásért — mentegetőzött Dave. — Nem mintha komoly problémák adódtak volna ...

— Sose izgulj; Davey. Alig várom már, hogy mindent elmesélj. Az én oldalbordám igazi börtönőr: még a lapokat is eldugja előlem. Nem tudnád becsempészni nekem a *Hirdetés Korá-t*?

— Ezzel még ráérünk. Különben is, mindig ugyanazok a szakállas hírek ...

— No, és mi van odabent? Találkoztál már a vén Cubbyval?

— Találkoztam.

— Nem is kell mondanod — kuncogott Gordon. — Látom a sebeidet. És minek hívott? Davey Jonesnak, a tenger szellemének?

— Crockett vagyok, a pionír.

— Én meg Gordon, a Gondnok. Aranyos fickó ez a Kermit. Igazi romlatlan parasztgyerek, huszonöt méteres jachttal meg fejlett érzékkel a hosszú lábú táncosnők iránt...

A célzásra Dave felkapta a fejét. — Táncosnők?

— Csodálkozol? Ajaj, mesélhetnék neked egyet-mást Kermit Burke-ről ...

— Várj csak! Egy Annie nevű lányt ismert?

Dave igazán nem hitte volna, hogy Gordon Tait krétaszín arca még fehérebbre tud sápadni. De ahogy Dave föltette a kérdést, valahogy mintha az utolsó csepp vér is lefutott volna a beteg arcából. Mintha Dave egy meglevenedő holttest vértelen arcába bámult' volna.

— Gordon, jól vagy?

Az ügyviteli igazgató nem válaszolt, és a látogató egészen kétségbeesett. Felugrott, Grace-ért indult, de egy csontos kéz előkúszott a takaró alól, és a karjára hullt, hogy visszatartsa.

— Ne menj sehova! Ülj le!

— Azt hiszem, jobb, ha hívom a feleségedet.

— Nem kell, Dave. Jól vagyok.

— Igazán nem azért jöttem, hogy felidegesítselek, Gordon. Csak arról van szó ... hát szóval, hogy beleütköztem egy furcsa kis ügybe.

— Kit mondtál? Milyen Annie-t?

— Annie Gandernek hívják. Tulajdonképpen semmit se tudok róla. Csak annyit, hogy...

Dave-nek torkán akadt a szó. Ha már Annie nevének említése is ilyen hatást váltott ki a betegből... mi lesz, ha ő előhozakodik a gyilkossággal?

Egész más hangon folytatta: — Szóval csak kíváncsi lettem — közölte unottan. — A napokban láttam őt odabent az ügynökségen, és a jelek szerint nagyon dühös volt valamiért. Mindenáron Mr. Hagertyvel akart beszélni, és jelenetet rendezett Celiának. Ennyi volt az egész.

— Hazudsz – Gordon le nem vette róla szemét, és Dave hiába igyekezett ártatlan képet vágni.

—. Nem hazudok. Igazán láttam.' Csak hát az a helyzet...

— Mi?

— Hát tudod, rászántam magam, hogy átnézzem a Burke-dossziéidat. Még a személyes aktákat is, amiket a megbízással kapcsolatban leraktál.

— És találtál valamit? — Gordon mereven bámulta a plafont.

— Tulajdonképpen semmi különöset. Arra számítottam, hogy ez az anyag majd segít eligazodni a megbízással kapcsolatos ügyekben... az a sok levél, a tied meg Burke-é például. Csak egy dolog ütött szöget a fejembe, az a százhuszonötezer, amit a jegyzékben A. G.-ként szereplő személynek vagy intézménynek fizettek ki. Persze kíváncsi lettem. Fölmentem Sheplow-hoz, és ő azt mondta, szigorúan ügynökségi költség volt, amit nem terheltek rá Burke-re. Még azt is' mondta, hogy semmi közöm az egészhez, de hát tudod, milyen Sheplow.

— És úgy gondolod, hogy az A. G. Annie Gandert jelenti?

— Logikusnak látszott. Épp meg akartam kérdezni felőle Mr. Hagertyt, de aztán elgondolkoztam. Mi van, ha Annie Gander valami... — Dave elpirult. — Hát én igazán nem ismerem Mr. Hagertyt olyan jól. Ha ez valami személyes jellegű kiadás, az az ő dolga — elakadt. — A fenébe is, én igazán nem akartam így belemászni az ügybe, Gordon!

— Folytasd csak — mondta Gordon kis fintorral.

— Hát ez volt az első gondolatom. Elkövettem azt a hibát, hogy a gusztusos kis elméletemet megemlítettem Janeynek, és ő kis híján leharapta a fejem. Aztán meg egyszerűen, nem tudta elképzelni, miért szerepelnének Mr. Hagerty ... személyes jellegű kiadásai egy Burke-dossziéban. Érted, ugye, mire gondolok?

— Értem. És mi volt a következő elméleted?

— Semmi, nem volt. több egész addig, amíg meg nem láttam Annie Gandert a hallban.. De akkor megint feltámadt bennem a harctéri idegesség. Meg aztán az a tablettaügy is ...

— Miféle tablettaügy?

— Nem esküdnék meg rá, hogy a tabletta okozta; a laboratórium, ahová elvittem az üveget, semmi rendelleneset nem talált! Én csak annyit tudok, hogy egy délután pokoli rosszul lettem odabenn, olyan rosszul, hogy kis híján bemondtam az unalmast. Szerencsére akármi okozta, kiadtam magamból a többi finom falattal együtt, és rendbe jöttem. De esküdni mernék rá, hogy valaki meg akart mérgezni, Gordon.

Tait Dave-re nézett, és vagy mosolygott, vagy vicsorított a fájdalomtól. A szája sarka félrehúzódott. — Megkérhetnélek valamire? — szólalt meg erőlködve. — Ott, a fiókos szekrényen találsz egy kis műanyagfiolát, benne kapszulákat. Adj ide kettőt.

— Máris — mondta Dave gyorsan.

Mikor odavitte a gyógyszert meg egy pohár vizet a beteghez. Gordon a tenyerébe rázta a kapszulákat, és fájdalmas mosollyal nézett rájuk. — Remélem, ezek nem mérgezettek — jegyezte meg, és bevette őket.

— Biztos,, hogy nem kellene behívnom a feleségedet? — kérdezte Dave nyugtalanul. — Nem nagyon használ neked az én fecsegésem . ..

— Semmi bajom. Csak óvatosságból vettem be ezeket.

— Nézd, én igazán nem akarlak a saját problémáimmal terhelni. A fenébe is, elég neked a magad baja. És még ha valaki valóban becsúsztatott egy cseles kis tablettát az orvosságaim közé, annak is lehetett millió más oka.

— Hát üsse kő — mondta Gordon.

— Tessék?

— Azt hiszem, neked is tudnod kell róla. Azt hiszem, jogod van hozzá.

— Mihez, Gordon?

— Hiszen most már a te ügyed is. Homer-nak már szólnia kellett volna; nem tisztességes dolog hagyni, hogy sötétben tapogatózz.

— Ez a beszéd! Mindig is utáltam sötétben tapogatózni.

— Tudod, hogy kezdődött ez az egész ügy, a bébi-kampány?

— Hogyne, Joe Spiegel elmondta. Remek kampány.

— Mi az hogy remek! — helyeselt Tait rekedten. — Csakhogy nem megy mindig simán. Mint tudod, két családot tartottunk készenlétben, csakhogy egyikük eltolta a dolgot. így hát a Clarke-bébivel folytattuk.

— Tudom; olvastam a leveledet Burke-höz.

— Minden remekül ment. A gyerek menetrendszerűen érkezett, mi pedig elkezdtük a fényképezést. A hatás világraszóló volt. Én tizenöt éve foglalkozom élelmiszer-kereskedelmi megbízásokkal, de olyan hatást, mint az első számú Burke-hirdetésé, még életemben nem láttam.

— A második hirdetés, amelyiken a bébi világra jön, még nagyobb szenzáció lett. Már tudtuk, hogy az ötlet bevált. A jó öreg Cubby Burke a hetedik mennyországban volt. A nagykereskedelmi megrendelések hirtelen felszöktek. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy az áru már el is kelt. Erről csak később tudunk majd biztosat.

— A Nielsen emberei a héten jönnek ki — mondta Dave. — Előzetes tájékoztatást adnak a piackutatás eredményéről, még mielőtt Burke látná. Majd felhívlak, és beszámolok róla.

De a plafonra meredő Gordont mintha nem érdekelte volna a piackutatás.

— Minden istenien ment — ismételte. — A Burke-megbízás most állt először igazán biztos lábon. Most először ment minden, mint a karikacsapás.

Elhallgatott, és megnyalta az ajkát.

— Aztán megtörtént a baj. Ne kérdezd, hogyan, mert nem tudom megmondani. A Burke Bébinél egészségesebb kis kölyköt elképzelni se lehetett.

Dave-hek elállt a szívverése.

— Egyik nap a srác még boldog, kacagó kis óriás volt... másnap már okádó roncs. Kerítettünk egy megbízható orvost, de nem telt tőle más, csak egy vállvonás meg egy „hát sajnos ...”

— De hát mi volt ,a baja?

— Nem tudom. Agyhártya-, vagy gerincvelőhártya-gyulladás. A srác három napig se húzta.

Dave-nek meggörnyedt a válla, és eszébe jutott, milyen feszültség vibrált Irma és Howard Clarke otthonában.

— Pánikba estünk. Egészen elvesztettük a fejünket. Még csak a kampány első hét hirdetését készítettük elő, és eredetileg úgy terveztük, hogy addig folytatjuk, míg a Burke Bébi bele nem nő a gyerekételekbe. Ha most oda kell állnunk Kermit Bürke elé, és közölni vele, hogy a Burke Bébinek is, a kampánynak is befellegzett … hát akkor jobb, ha mindjárt felakasztjuk magunkat.

— Keserves ügy — mondta Dave. — Azok a szerencsétlen Clarke-ék,

— Ugyan, hagyd már ezt a hülyeséget! Persze hogy keserves volt nekik. De hát édes istenem, olyan előfordul, nem is ritkán, hogy egy kis kölyök beadja a kulcsot; ilyen az élet. Az viszont, hogy éppen ez a kölyök adta be a kulcsot, hát az katasztrófa volt. Ne felejtsd el, az egész Burke-kampány alapgondolata az *egészség* volt. Lám, micsoda kis vasgyúró a Burke Bébi! Lám, majd kicsattan az arcocskája! Lám, milyen boldogan mosolyog!

— De hát nem értelek, Gordon. Hisz két hete sincs, hogy az utolsó reklámfotókat fölvettük . ,.

— Hát persze. Most már te is tudod, mire kellett rászánni magunkat, Davey-O. Kerítenünk kellett egy elfogadható hasonmást, mégpedig gyorsan. Sürgősen szereznünk kellett egy másik Burke Bébit.

— Egy másik bébit? Vagyis kicseréltétek?

— Hát persze hogy kicseréltük. A Clarke poronty négyhónapos volt, mikor meghalt. Találnunk kellett egy körülbelül ennyi idős csecsemőt, aki annyira hasonlít az eredetihez, hogy elmegy helyette. És hát... tudod, milyen gyorsan változnak ezek a kis kölykök. Mikor ilyen aprók, mindennap másképp néznek ki. Úgy számítottunk, eszébe se jut majd senkinek.

— De hát nem értem, hogyan …

— Jajj, gondolkozz már egy kicsit, Davey-O! Próbáld meg Clarke-ék szemszögéből mérlegelni a helyzetet. Először is a szívük szakadt meg a gyerekért.. Úgyhogy mikor megemlítettük, hogy kerítünk majd egy másik kis porontyot, aki elfoglalhatja Donald helyét, két kézzel kaptak az ötleten. Na, az asszony talán nem annyira. Mrs. Clarke elég nagy cirkuszt csinált, de Howard nem vesztette el a fejét. Persze, a pénz se volt mindegy; és mennyi pénz! Howard Clarke városi tisztviselő: még életében nem keresett heti nyolcvanöt dollárnál többet. Így hát miután kissé meghánytuk-vetettük a dolgot, Clarke-ék rászánták magukat az egyetlen helyes lépésre, és otthonukba fogadták az új Burke Bébit. És hidd el, igazán megszerették a kis srácot...

— De hát honnan szedtétek? Mármint az új Burke Bébit?

— Ne félj, nem raboltuk. Csak nyomoztunk valamicskét, és találtunk egy házasságon kívül született kis kölyköt. A mamája nem volt éppen vigasztalhatatlan, amiért meg kell válnia a kis porontytól, különösen mert

némi ellenszolgáltatásban is volt része. Pontosabban huszonötezer dollárban.

Dave füttyentett. — De hát ez elég kockázatos. — Ha valahogy kitudódik a dolog ...

— Ezt a kockázatot vállalnunk kellett. De úgy számítottunk, hogy az a pár ember, aki tudott a cseréről, nem engedhette meg magának, hogy kiszivárogtassa a történetet. Összesen heten voltak.

— Először is az orvos, akit az első csecsemőhöz kihívtunk. Mármint az első Donaldhoz. De benne meg lehetett bízni; erről gondoskodtunk; orvosi múltjában találtunk egy-két pontot, ami nem tűrné a tüzetesebb vizsgálódást.

— Ez zsarolás!

— Olyan meggondolatlanul dobálózol a szavakkal, Davey-O — mérte végig Gordon szánakozva. — Ami pedig, a másik hatot illeti, köztük van Irma és Howard Clarke, Homer Hagerty, én és most már te. Meg természetesen a Burke Bébi mamája.

— Kermit Bürke nem tudja?

— Még csak nem is sejti.

— És a kis kölyök mamája...

Gordon Tait kimerültén roskadt a háta mögött feltornyozott párnákra, és fogcsikorgatva nevetett. — Hát Annie Gander, természetesen. A jó öreg Annié Gander.

6. Ideje átnyergelni

Dave nagyot aludt az ijedségre, és tizenegy lett, mire beért, de igyekezett úgy tenni, mint akiben szikrányi lelkiismeretfurdalás sincs; Louise-t azonban az ő indokolatlan késése a jelek szerint a kétségbeesés szélére sodorta.

— Jaj, Mr. Robbins! — rebegte elfúlón és reszkető ajakkal — Mr. Hagerty egész délelőtt kereste magát...

— Jól van, Louise, mindjárt felhívom.

— Celia azt mondta, nagyon fontos dologról van szó — zihálta a titkárnő kezeit tördelve.

— Ne essen már úgy kétségbe, maga igazán nem tehet semmiről! — Dave felvette a telefont. Louise még mindig ott kóválygott körülötte, szemmel láthatólag halálra rémülve, úgyhogy végül nem állhatta meg, és rászólt: — Az isten szerelmére, Louise, azért még nem dől össze a világ!

Louise-nak elakadt a lélegzete, az öklébe harapott, és kitolatott a szobából. Dave azonban tudta, hogy egy perc múlva szipákolva visszasündörög, hát inkább lemondott a telefonálásról, és személyesen ment át Hagerty birodalmába.

Az elnök összevonta a szemöldökét, mikor Dave besétált hozzá, de a homlokráncolásnak mintha semmi köze se lett volna Dave pontatlanságához. Valami más nyomta a lelkét, és hogy micsoda, azt csak ötpercnyi semmitmondó fecsegés után bökte ki.

— Fura egy mesterség ez, Dave — mondta, és elnézett .az alkalmazottja fölött, az ablak felé. — Olyan mesterség, amelyben örökösen dönteni kell. A döntés néha pofon egyszerű, néha keserves. A fontos csak az, hogy az ember jól-rosszul meghozza.

Dave egy szót se szólt.

— Volt pár húzásom már az életben. De sose bántam meg, még a hibáimat sem. Ért engem, ugye?

— Nem egészen.

— Harminc éve vagyok a szakmában. Lord & Thomas, Ayer, Sterling . Getchel... megfordultam néhány helyen, Dave. És azt, hogy sikerült felszínen maradnom, részben az emberismeretemnek köszönhetem. De előfordul, hogy az embert elragadják a személyes érzelmei...

Az elnök összekulcsolta ujjait az írómappán, és olyan képet vágott, mint az orvos, akinek rossz hírt kell közölnie.

— Dave, én hibát követtem el – mondta ki nyíltan – Olyan sokra tartottam magát meg a munkáját, hogy azt hittem, már az egész szakma a kisujjában van. Az igazat megvallva, önzően viselkedtem.

— Önzően?

— Igen. Mert magamat láttam magában, Dave, a húsz évvel ezelőtti önmagamat. Arcátlannak. értelmesnek, igazi rámenős fickónak véltem, aki mindennel megbirkózik. Nem számoltam azzal, mennyit ér valójában a lehiggadt józanság és a tapasztalat. Aztán meg óta van Janey is .. .

— Neki mi köze ehhez?

— Janey családtag, Dave. Így aztán maga is családtag lett, és mi sem természetesebb, mint hogy az ember kedvez a szeretteinek ...

Dave széke megnyikordult, ahogy hátralökte. — Szóval az a tévedés, amiről beszél... az én vagyok.

— Ne vegye így! Nem arról van szó. hogy maga kudarcot vallott, éppenséggel nem arról. Mindössze annyi történt: én olyan türelmetlenül vártam, hogy tanúja legyek a sikerének, hogy olyan terheket raktam a hátára, amikkel még nem tud megbirkózni. Nem a maga hibája, Dave, higgye el nekem! Engem terhel a felelősség mindenért.

— Nem értem. Rosszul csináltam valamit? Baj van a Burke-megbízással?

— Még nincs, Dave, de vannak bizonyos jelzések, intő jelek. És elveszem magától az ügyet, még mielőtt megütnénk a bokánkat mind a ketten.

— Micsoda?

Hagerty úgy nézett ki, mint akit gyomorbántalmak gyötörnek.

— Ne higgye, hogy nekem könnyű, Dave, igazán nem könnyű. Mindent magára tettem fel, ezt nagyon jól tudja. De hát vegye fontolóra az esélyeket. Maga alig pár éve van ebben a szakmában; még nem szokott hozzá azokhoz a problémákhoz, amelyeket egy komolyabb megbízás felvet. Talán ha Kermit Burke másfajta ember volna ...

— Vagyis Burke akar tőlem szabadulni?

— Nem mondta, legalábbis nem így. De én ismerem a gazembert, Dave, és tudom, mikor készül tüzet okádni. S nem akarom, hogy amikor rákezdi, maga égesse meg magát.

Dave-nek elzsibbadt a jobb lába. Odaveregette a szőnyeghez, és ezzel minden szavának dühös hangsúlyt adott.

— Egész biztos benne, hogy erről van szó, Mr. Hagerty? '

— Tessék?

— Biztos benne, hogy ezért veszi el tőlem az ügyet?

— Ne értsen félre, Dave! Ha rajtam múlna, én kitartanék maga mellett tűzön-vízen át.. És eszébe ne jusson, hogy én el akarom távolítani a cégtől! Továbbra is maga foglalkozik a Pékáru ügyekkel, és talán a Cukorbabákat is átveszi, ha Ross ... — itt elakadt, és Dave fejezte be a mondatot.

— Ha Burke-öt átveszi Ross. Ugye?

— Ne nehezítse meg a dolgot, Dave! Harlow Ross már akkor várományosa volt ennek az állásnak, mikor maga még mundérban szaladgált. Én elég sokat kockáztattam, mikor segítettem, hogy maga elébe rukkoljon. Hát persze hogy ő veszi át.

Dave felemelkedett a székből. — Ez minden?

— Látom, hogy tévesen ítéli meg a dolgot...

— Ugyan, szó de róla. Ez a maga vállalata, Mr. Hagerty.

— Ugye, nem csinál semmi ostobaságot?

— Én, dehogy! Nagyon jól tudom, mi az engedelmesség, Mr. Hagerty. Hatévi gyakorlatom, van benne, ne felejtse el! Lelkem mélyén még mindig tizedes vagyok.

Hagerty elnevette magát, és megkerülte az íróasztalt, hogy vállon veregesse a fiatalembert.

— Nem sokáig, Dave, nem sokáig. Csak tartson ki mellettem, és észre se veszi, máris négycsillagos tábornok lesz.

— Igenis, uram — mondta Dave vigyázzba merevedve.

Mielőtt visszament volna a szobájába, útba ejtette Janey rajztábláját. A lány nem nézte meg úgy, hogy észrevette volna, mennyire kivörösödött a fiatalember.

— Még mindig dühös vagy rám?

— Dühös, én? – kérdezte vissza Janey fagyosan. – Miért lennék dühös?

— Fogalmam sincs. De akarok valamit mondani. Hol ebédelsz? '

— Gondoltam, idebent maradok.

— Hát ne maradj! Ez fontos.

— Na jó — egyezett bele a lány.

— Délben érted jövök.

Mikor Dave belépett a szobájába, Harlow Rosst a saját forgószékében találta: kialudt pipáját szopogatta, és elmerült Davey *Printers Ink* - példányában. A gesztus olyan brutálisan kifejező volt, hogy Dave alig tudott elmormolni valami üdvözlésfélét.

— Már kerestelek — mondta Ross mézesmázosan, és felállt a székből. — Számítottam rá, hogy te is beszélni akarsz velem.

— Nincs semmi megbeszélnivalóm.

— Ugyan, menj már, Dave, mintha nem tudnám, hogy érzed most magad! — szép vonalú szája nyájas mosolyra húzódott. — Ide figyelj, öregem, ha szeretnél valakinek behúzni egyet, hát itt vagyok, csak rajta!

Dave-et szemmel láthatólag borzasztóan lekötötte, hogy átnézze a belső fiókja tartalmát.

— Csak azt akartam megmondani, hogy nem az én ötletem volt — magyarázta Ross., — Mármint a Burke-ügy. A fenébe is, én képedtem el a legjobban, mikor Hagerty ma reggel közölte. Természetesen neked szólt volna először, ha korábban bejössz … Ugye hiszel nekem?

— Hogyne.

— Nem, nyilván nem hiszel. Nyilván azt gondolod, hogy megfúrtalak, vagy valami. De nagyon tévedsz, Dave. Tudod, hogy képzelem? Úgy, hogy Kermit Burke valamiért pipa lett rád. Ki tudja? Nyilván velem is az lesz.

Megszólalt a telefon, és Dave-nek egy pillanatig az volt az érzése, Ross mindjárt fölveszi. Fürgén lecsapott a hallgatóra.

— Mr. Tait van a vonalban — közölte Louise.

Dave befogta a kagylót: — Harlow, ugye, megbocsátasz?

Ross elvigyorodott, és kisétált a szobából.

— Szervusz, Gordon — mondta Dave.

— Hála isten, csakhogy elértelek — Gordon Tait hangja még mindig bágyadtan csengett, de meglepő indulat vibrált benne. — Már hívtalak, de nem voltál bent. Azt reméltem ...

— Mi a baj, Gordon?-

— Dave, miért nem szóltál? Neked már tudnod kellett, mikor tegnap itt voltál...

— Gordon, úgy hallom, nem vagy valami jól...

— Igazán megmondhattad volna! — az ügyviteli igazgató hangja, amely valaha olyan bravúrosan kezelt hangszer volt, most remegett, és minduntalan megbicsaklott. — Tudod, hogy nem olvasok újságot. .. sejtelmem sem volt róla, Dave, sejtelmem sem volt.

— De miről?

— Annie Ganderről!

— Bocsáss meg, úgy gondoltam, időpont egyáltalán nem alkalmas rá, hogy erről beszélgessünk — mondta Dave kis fintorral. — De hát szó, ami szó, éppen ez keltette fel a kíváncsiságomat az egész ügy iránt. Hogy őt megölték!

— Megölték! Te jó isten, Dave, nekem sejtelmem se volt róla!, Te tudod. Én egy beteg ember vagyok. Nagyon beteg!

Dave elképedve meredt a telefonkagylóra. — Hogyne tudnám, Gordon. Egy szóval se mondtam ...

— Én mindjárt kezdetben figyelmeztettem Homert! Én megmondtam nekik, hogy kockázatos a dolog. Az a nő teljesen megkopasztott volna bennünket, Dave; az a fajta volt. Neked fogalmad sincs, hogy az ilyen nők mire képesek... de én sose adtam a jóváhagyásomat ilyesmihez, Dave! Isten engem úgy segéljen!

— Gordon, nyugodj] meg! Nem volna szabad így felizgatnod . magad ...

— Dave, jusson eszedbe, hogy mit mondtam neked! Amikor majd elkezdenek kérdezősködni. Én csak eddig mentem el, és nem tovább...

Elcsuklott a hangja. — Hagyd ezt, Gordon! — nyugtatgatta Dave. — Az isten szerelmére, magaddal törődj! Neked nem szabad így felhergelned magad...

— A rendőrséget — mondta. — Most már nincs más hátra, Dave. Ki kell hívni őket, és el kell mondani mindent. Ez az egyetlen ésszerű lépés, neked is be kell látnod. Az ügy többi része, Burke, meg a kampány nem olyan fontos. A lényeg az; hogy ők belássák.

— Talán igazad van — hagyta rá Dave. — De amondó vagyok, most már ne gyötörd magad miatta, Gordon! Pihenj egy kicsit, aztán majd mindent megbeszélünk.

— Hát jó — mondta a színtelen hang a telefonban.

Aztán csönd lett, s végül egy kattanás.

Lucia vendéglőjét meglepően csöndesnek találták, s valamelyik pincér kerített Dave-nek meg Janeynek egy félreeső bokszot az egyik sarokban, Gyertyafényes, meghitt kis zug volt, inkább romantikus vallomásokra való, nem pedig olyan szónoklatra, amilyenre Dave készült.

— Figyelj jól — mondta, megérintette Janey hideg kezét, és odaszorította az asztalhoz. — Ne szólj közbe. Amit most mondani fogok, nem leszel nagyon elragadtatva, de akkor is el kell mondanom.

— Láss hozzá — felelte a lány, szemét árnyékba vonta a gyertyafény.

Igazad volt, kicsikém, telibe találtál. Az nem a Burke Bébi volt. Nem a Clarke Bébi. Hanem egy igazi kis kakukkfióka. A neve Gander.

A lány ujjai megremegtek Dave szorításában.

De a férfi csak beszélt, és fogta a kezét szorosan, mintha attól félne: ha elengedi, benne reked mindaz, amit el akar mondani Elmesélte neki, hogy kint járt Gordon Tait-nél, és hogy mit mondott az ügyviteli igazgató. Óvatos és tényszerű beszámoló volt, Dave nagyon, vigyázott, hogy semmilyen magyarázatot ne fűzzön a tényékhez.

— Nyilvánvaló, hogy mi történt, Janey — tette hozzá végül. — Annie Gander huszonötezret kapott az ügyben vállalt szerepéért. Nem pedig százhuszonötezret. Az már egy másik kifizetés volt! Es tudod, miért kapta?

— Nem tudom.

— Mert zsarolt. Csak így lehetett. Amint Annie Gander felismerte a hatalmát, nagyon megjött az esze. Talán a fiúja, Willie tanította ki. Akárhogy is, teljes gőzzel nekilátott, hogy megkopassza a céget, ahogy Gordon mondta. Olyan helyzetben volt, hogy a titka többe is kerülhetett volna nekik, mint egyszerűen a Burke-megbízásba ... erre a nőre rámehetett volna a Hagerty—Tait üzleti egzisztenciája. A botrány egyszer s mindenkorra betette volna a kaput az ügynökségnek.

— Azt mondtad, nekik.

— Tessék?

— Nekik. Ebbe az egészbe, belevetted Homer bácsit is, ugye?

— Kicsikém, én nem vagyok ügyész. A bácsikád természetesen tudott a dologról; ezt Gordon világosan megmondta. Közösen döntöttek az egészről. De a lényeg az, ami ezután történt; egy zsaroló nő, a léhűtő fiújával éppen azon fáradozott, hogy nekik a kemény munkájuk után egy büdös garas haszon se üsse a markukat...

Elharapta a szót, mert egy gömbölyű pincér sugárzó mosollyal az iránt érdeklődött, milyen bort parancsolnak. Mikor Dave közölte, hogy „whiskyt”, lehervadt arcáról a mosoly, és mélységes szomorúsággal vállat vont.

— Jó, tegyük fel, hogy így van — hagyta rá Janey. — De hát azért ez mégse bűntény, ugye? Az isten szerelmére, Dave, láttunk már ennél nagyobb disznóságokat is a reklámszakmában. Miért, mit hittél, miféle mesterség ez?

— Ide figyelj, ne tereljük elméleti síkra a dolgot ...

— Elméleti síkra? — villant meg a lány szeme. — Hát ide figyelj, tudod te, kik a mi igazi hőseink? Az a dörzsölt fickó, akinek a nyakán maradt a sok fehér lazac, mert mindenki vörös lazacot keresett. A fickó, aki erre azt a hirdetést tette közzé: „Garantáljuk, hogy nem vörösödik meg, akármeddig áll a dobozban.” Nesze neked a reklámszakma hőse! Meg azok az istenverte orvosok ... megtölthetnék velük a Johns Hopkinst! Akiknek Amerika a testszagot és a bűzlő leheletét és a kicserepesedett, vörös kezet köszönheti. Meg azok a szemfényvesztők, akik, a tudatküszöbig sem hatoló, kurta reklámokkal ügyeskednek.

— Jaj, hagyd már abba! Tudod, hogy ez nem ilyen egyszerű, Janey. Minden dörzsölt fickóra száz tisztességes pasas esik a szakmában.. Nem töltjük mindannyian azzal az életünket, hogy meggátoljuk a lazac pirosodását...

— Imádom a szent pózaidat! Te jó isten, már az agyamra mennek! Egy nyavalyás reklámtrükk miatt,. . '

— De hát nem erről van szó — vágott közbe Dave dühösen. — Itt nem reklámról van szó! Hanem gyilkosságról!

— A *whisky* — közölte a pincér lesújtóan, odatette a poharat Dave elé, és méltóságteljesen távozott.

— Hogy mondtad? — kérdezte Janey nagyon nyugodtan.

— Gyilkosságról van szó, szívecském. És ezért vagyok én ideges; Annié Gander meggyilkolása miatt. Gordon felhívott...

— Azt mondtad, a rendőrségnek megvan a maga embere. Azt mondtad, valami Willie, egy piti bűnöző ...

— Azt mondtam, a rendőrség keresi. Arra nincs komoly bizonyíték, hogy valóban ő követte el a gyilkosságot. De hadd fejezzem be. Gordon felhívott. Szinte magánkívül volt; életemben nem hallottam ilyennek. Ügy látszik, most szerzett tudomást Annie Gander haláláról; én nem említettem, mikor kint jártam nála Sword's Pointban. Most iszonyúan megijedt, hogy belekeveredik...

— És mit bizonyít ez?

— Én nem mondtam, hogy valamit bizonyít. De engem idegesít, Janey. Ha Gordon Tait úgy látja, hogy Annie-t nem ok nélkül tették el láb alól...

— Na, mondd csak ki! Már elég régóta célozgatsz. Azt hiszed, azért ölték meg, mert zsarolt...

— Hát, be kell látnod, a zsarolás és gyilkosság régi jó barátok; örökösen kerülgetik egymást.

— De azt nem hiszed, hogy Gordon Tait követte el? — Janey hangja túlságosan is nyugodt volt. — Persze hogy nem. Elvégre ő, úgyszólván a halálos ágyán feküdt, mikor ezt a... ezt a nőt megölték.

— Hát persze. Tudom,, hogy nem ő volt.

— Marad tehát Homer bácsi, ugye?

— Janey ...

— Kizárásos módszer, Dave. Nem Willie Shenk volt. Nem is Gordon. Marad tehát Homer bácsi....

Szedelőzködni kezdett, s Dave dühbe gurult.

— Álljon meg a menet! És ha nemcsak erről az egy gyilkosságról van szó? Ha újabb gyilkosság is van a láthatáron? Az én meggyilkolásom?

A lány szemén százféle érzelem futott át, az elképedéstől a megvetésig.

— Á, isten hozta a grand guignolt — mondta, de hiába próbálta nevetéssel elütni a dolgot.

— Hát jó. Szóval ezt nem akarod elhinni. De akad itt olyasmi is, amiről meggyőződhetsz. A te kedves Homer bácsid épp ma délelőtt billentett ki a helyemből. Elvette tőlem a Burke-ügyet.

— Micsoda?

— Azt mondta, még nem jött el az én időm, most éppen a te volt haverodnak, Harlow Rossnak jött el az ideje. De én tudom, amit tudok, Janey. Rájött, hogy a kelleténél többét tudok erről a bébiügyről; és elcsap, mielőtt valóban szétrobbantok mindent...

— Hát innen fúj a szél! Szóval ezért vagy úgy begerjedve! Közölték, hogy leléphetsz, hát most bosszút állsz! Gondolhattam volna!

— *Whisky* nem jó? — érdeklődött a gömbölyű pincér, miután Janey összeszedte a holmiját, és méltóságteljesen távozott.

— Whisky remek — felelte Dave komoran, és az étlapba mélyedt.

Ivott még két whiskyt, aztán megrendelte az ebédet. Mire végzett, már elmúlt három óra, de fütyült rá.

A ruhatárnál összefutott Harlow Ross-szal, de az ügyviteli előadón volt valami szokatlan. Dave előbb nem tudta, mi az, de mikor Ross rákösönt, észrevette, hogy nyoma sincs az elmaradhatatlan pipának.

— Szia, Harlow — mondta. — Azt hittem. mostanra már kukoricacsutkát szívsz ...

De Ross csak a homlokát ráncolta, és nagyon gondterheltnek látszott. — Tudja Isten ... — szólalt meg végül. — Lehet, hogy egészen leszokom a dohányzásról. Lehet, hogy nem tesz valami jót.

— Ez mintha nem is te volnál, Harlow.

— Hát, az után, ami Gordonnal történt... gondolkodóba esik az ember. Nem vigyázunk magunkra eléggé .. .

— Gordon jól van. Épp ma délelőtt beszéltem vele.

Ross meggyötörtnek látszott.

— Ugyan már, ne légy úgy elképedve — mondta Dave. —'Az orvostudomány csodákra képes. Nem olvasod az ismeretterjesztő kiadványokat?

— Te ma beszéltél Gordonnal?

— Ma hát, úgy tizenegy körül — hunyorított Dave. — Miért?

— Akkor te nyilván nem is hallottad ...

— Mit?

— Gordon meghalt — felelte Harlow Ross idegesen, és a felöltője zsebéből pipát húzott elő.

7. Sose szabad alábecsülni egy asszony hatalmát

Hódolat.

Ez volt a helyes kifejezés, de Dave-nek csak órákkal azután jutott eszébe, hogy másnap reggel besétált a Hagerty—Tait vállalat irodáiba. Pedig amint betette a lábát a kora-amerikai hallba, észre kellett volna vennie, hogy az ügynökség dolgozói most másképp viselkednek vele, mint egyébként. Jody, az ügyfélfogadó titkárnő nagyobb fényerejű mosolyt kapcsolt be, amikor ő fél tizenegykor kilépett a liftből. Wilson, az ügynökség tévése elkapta a folyosón, és kikérte a véleményét egy új, több részes műsorról. Wilton Sheplow, *a* főkönyvelő egy barátságos mosoly erejéig széttördelte arcának vasbeton tömbjét, amikor összefutottak a mosdóban. Louise, a titkárnője, mintha még a szokásosnál is nagyobb áhítattal nézett volna fel rá.

A Hagerty—Tait szervezet egyetlen tagja, akinek viselkedése mit sem változott, Janey Hagerty volt. Az ő szobájának ajtaja csukva maradt Dave előtt.

A férfi eleinte nem tudta mire vélni a megváltozott légkört, de ez nem tartott sokáig. Az első árulkodó jelet az a lapos csomag szolgáltatta, amelyet Dave az írómappáján talált.

Kézbe vette, a súlyát próbálta felbecsülni; Nehéznek érezte. Papírvágókésével elvágta a csomag zsinórját, és szétnyitotta a barna papírt.

Kermit Burke ezüstkeretes fényképe bújt meg a csomagban. A bébiétel-gyáros egy jelenkori Will Rogers szeplős kedvességével röhögött a világba, s jobbjában egy kukorica-csutkát szorongatott. A kép alján, keresztben, odavetett ajánlás: Davey Crockettnek szeretettel Cubby.

Alaposan megnézte a képet, de a jelentőségét nem fogta fel, míg föl nem nézett, s meg nem pillantotta Homer Hagertyt az ajtóban. ’ .

— Látom, megkapta a Becsületrendet.

— Nem értem — mondta Dave. — Minek küldi el nekem a fényképét?

— Találja ki! — mosolygott az elnök kissé zavartan, és leült az íróasztal melletti székre.

— Nem megy. Ha csak az öreg Cubbynak nem szokása, hogy búcsúajándékokat küld a levitézlett ügyviteli előadóinak.

— Hagyja már ezt a „Ievitézlettet” — mondta Hagerty. — Tegnap óta nagyot változott itt a világ, Dave. Maga is rájöhetett volna erről a fényképről.

Dave letette a képet az íróasztalra, és a fejét rázta. — Ez nekem magas. Azt hittem, búcsút kell mondanom a Burke-megbízásnak.

— Rosszul számítottam. Az volt a benyomásom, hogy Burke nem nagyon kedveli magát, Dave. De mikor tegnap délután átmentem hozzá, és elmondtam, mik a terveim, az a csirkefogó majd kihajított az ablakon. Ragaszkodik magához. En természetesen nagyon boldog voltam, különösen most, hogy szegény Gordon... — Hagerty nagyot sóhajtott, mintha jelezni akarná, hogy öröme korántsem felhőtlen.

— Egyszer föntt, másszor lent — dünnyögte Dave. — Azért ez kissé idegesítő, Mr. Hagerty.

— Hát, ilyen bolond szakma ez a mienk. De ugye, nem kell mondanom, Dave, mennyire kedvemre való ez a megoldás? Még soha életemben nem örültem ennyire annak, hogy tévedtem.

Dave szúrós szemmel mérte végig. Az elnök arcán tétova mosoly, szája körül merev vonás. Igazán olyan nagyon örült vajon?

— Nos, ez a helyzet, Dave. Es csak hogy igazán szent legyen a béke, szólok Sheplow-nak, hogy kenje már meg a dolgot egy kicsit. Mondjuk, még évi kétezerrel. Adó, miegyéb levonása után nem sok marad, de egy-két szendvicsre azért futja belőle.

Lassan felállt, és. az ajtóhoz ment. Aztán visszafordult, és hozzátette:

— Ja, Dave, erről a mi fotómodell szépfiúnkról jut eszembe: holnap délelőtt vár bennünket. Jelentést akar a Nielsen-féle áruforgalmi analízisről. Rendben?

— Hogyne — mondta Dave Robbins.

Aztán még vagy egy fél órát csak ült az íróasztalánál, és kísérletet tett, hogy beleilleszkedjék a dolgok új rendjébe. A változás annyira felkavarta, hogy még Gordon Tait halála se váltott ki belőle valódi szomorúságot vagy hiányérzetet. Tulajdonképpen fel volt dobva.

— A grófnő van a vonalban — szólt be Louise telefonon.

Dave rácsapott a műanyag kapcsológombra, és átvette a vonalat.

— Halló, David? Találja ki, ki van idebent nálam!

— Fogalmam sincs, grófnő.

— Csacsi fiú, meg se próbálja kitalálni? Hát Sonya. Rávettem, hogy ugorjon föl egy napra a városba, és képzelje, mi történt! Egy kedves barátunk szerzett két jegyet a *Bekerített Szív*-hez. Tudja, hogy mennyire nem lehet rá jegyet kapni.

— Igen, hallottam. Kellemes szórakozást, grófnő.

— Jaj, dehogy, arról szó se lehet, hogy én elmenjek; nekem igazgatói értekezletem van ma este. Borzasztóan hálás lennék, ha maga vinné el a drága kislányt

— Hát ma este én se érek rá. Holnap megbeszélés lesz Mr. Burke-kel, és ...

— Ugyan, ne mondja, hogy egész este dolgoznia kell! Ezt egyszerűen nem hiszem el, Dávid. Aztán meg Sonyának megszakad a szíve, ha maga nemet mond. — A hangja kislányos lett. — Tudja, az a gyanúm, Sonya a kicsit beleszeretett magába.

— Sajnos, nem megy, grófnő. Talán majd máskor.

Az asszony nem válaszolt azonnal, és Dave tudta, hogy forr benne a düh. De már nem, bánta; Burke, fényképére nézett, és hatalmasnak érezte magát.

Mikor a grófnő újból megszólalt, a hangja halálosan nyugodt volt.

— Ma délután készült átjönni? A Cincinnati-szerződések miatt?

— Gondoltam, a hét végén ..,

— A hét végén nem leszek benn. Azt hiszem, ma délután kell átjönnie.

— Rendben van — mondta Dave kurtán.

— Kettőkor ott leszek.

A taxi hátsó üléséh egész úton dühödten meredt maga elé Long Island Cityig. Ahogy belépett a péküzembe, az igazgatósági irodákhoz vezető vaslépcsőn barátságosan ráköszönt Jorgeson, de ő válaszul épp hogy mordult egyet. A grófnő ajtajánál megállt egy pillanatra, hogy megacélozza a szívét, és szembe tudjon nézni zsémbes ügyfelével meg SonyávaL

Mindkét, tekintetben tévedett. Sonya nem volt az irodában, a grófnő pedig csikorgó nyájassággal fogadta.

— Üljön le, David! Hiányzott a múlt héten.

— Eléggé összejöttek a dolgok, grófnő. Gondolom, hallotta, mi történt Gordon Tait-tel.

— Ő, igen. Az én szegény férjemmel is ugyanez a betegség végzett... — Aztán elmosolyodott. — No de beszéljünk kellemesebb dolgokról. Sonya azt se tudta, hová legyen az örömtől, mikor a mai estéről szóltam neki. Gondoltam, kedves lenne, ha elvinné vacsorázni. Bátorkodtam asztalt foglalni Voisinnél; hétre várják magukat: És kérem, David, ne haragudjék a maga bolondos öreg grófnőjére, de a számlát előre rendeztem ...

— Mit csinált? — pislogott Dávid. — Nézze, grófnő, úgy látszik, nem fejeztem ki magam elég világosan...

— Tudtam, hogy nem gondolja komolyan, amit mond. -

— De én nagyon is komolyan gondoltam! — Dave összeszorította a száját. — Azt hiszem, nem volt joga, hogy ezt mondja Sonyának. Most aztán nincs más hátra, közölnie kell yele az igazságot.

— Eszem ágában sincs! Maga még nem tudja, David, de Sonya igen érzékeny teremtést Nem fizikailag, isten ments! Úgy bivalyerős!

— Ennek igazán örülök. De a ma estéről szó se lehet.

— Igen, ezt említette, grófnő. De van valami, amit én még nem említettem. Én már ... úgyszólván eljegyeztem valakit.

— Miss Hagertyt?

Az asszony mosolyától Dave összerezzent.

— Az az érzésem, maga túlságosan sokat vár attól az ügytől, David. — Szemmel láthatólag remekül szórakozott. Amint hallom, neki nem olyan fontos ez az egész, mint maga gondolná.

— Amint *hallja?* ,

— Én sok mindent hallok, kedvesem. Óriási nagy fülem van, és óriási nagy szemem, akár a mesebeli farkasnak. — Egyre szélesebbre húzódó mosolya óriási nagy fogait is közszemlére tette.

— Örülök, hogy ilyen jól értesült. — Dave-nek az arcába szökött a vér. — De az igazat megvallva, engem a maga lánya hidegen hagy, grófnő. Igazán bájos teremtés, de mit tegyünk, így van. Most pedig tegyen, amit akar.

Az asszony jókedve egy pillanatra alábbhagyott, aztán megint visszatért.- — Ja, értem. Az új kinevezés, a Burke-megbízás, attól jött meg így a bátorsága! Nemde?

Dave még jobban elpirult.

— Igazán nem szívesen teszek ilyesmit, David. De az az érzésem, ráfér magára, hogy némi alázatot tanuljon.

Dave figyelte, ahogy az asszony kihúzza az íróasztal legfelső fiókját, és kivesz két kartonlapot.

— Aranyosak, nem?

Dave elvette őket. Fényképmásolatok voltak, az egyik lapon Ray Smalley felvételei a Burke Bébiről, a másikon Bob Bernstein felvételei a Burke Bébiről.

— Mit jelentsen ez, grófnő?

— Ha alaposabban szemügyre veszi, David ...

— Térjen a tárgyra!

— A vak is látja, hogy a két csecsemő nem ugyanaz, David. Én pedig nem vagyok vak.

— Honnan szedte ezeket? Mikor legutóbb láttam őket, a képszerkesztőnél voltak.

— Ez most nem fontos. A lényeg az, hogy nálam vannak. A retusálás igazán ügyesen sikerült, ezek azonban önmagukért beszélnek. Minden bizonnyal maga is ki tudja számítani, milyen hatást gyakorolnának Mr. Burke-re, és milyen következményekkel járna, ha ő megtudná, hogy becsapták...

— Van arra egy igen ronda kifejezés, amit most maga csinál, grófnő.

— Hát akkor ne mondja ki. Igazán nem kérek sokat, csak egy kis gyengédséget, egy kis figyelmet a szegény kislány iránt, akinek se barátai, se... — elharapta a szót, *és* kikapta a fotómásolatokat Dave kezéből, még mielőtt a férfi kárt tehetett volna bennük. — Ennek semmi értelme, David; természetesen akad több is.

— Remekül érti ezt a mesterséget, grófnő!

— Mint mondják, a szükség nagy úr. És hát én anya is vagyok.

— Hallottam már egypár kényszerházasságról, de ez valami ...

— Én egy szót se szóltam házasságról, David. Csak figyelmességről. Aztán a többit majd meglátjuk...

— Viszontlátásra, grófnő. — Dave felkapta a diplomatatáskáját. — A fényképekkel azt csinál, amit akar. Nekem semmi közöm a bébicseréhez, és ha a Burke-megbízást elveszítem, másik állás mindig akad. A szerelmi életemet viszont senki se fogja elrendezni helyettem, még fejedelmi divat szerint se.

— David!

A férfi kinyitotta az ajtót, és távozott.

Mikor Manhattanba ért, nem ment egyenest az irodába, hanem megállt egy Puccini nevű presszónál, aztán felhívta Louise-t, és megkérdezte, hagytak-e valami üzenetet. Egyet hagytak. Valami Max. Theringer kereste, és közölte, reméli, hogy viszonozzák a fáradozását.

Dave felhívta a *Times—Express*-1.

— Theringer — mondta az orrhang.

— Max? Itt Dave Robbins.

— Ja persze. Gondoltam, talán érdekel a dolog. A mi Willie Shenk barátunk itt van a városban, és velem óhajt beszélni. Becsületes, jószándékú javaslat, el akarja mondani, hogy látja ő a történetet.

— Mármint Shenk? Annie Gander fiúja?

— Az ám. A Jóképű Villie. Egy harmadik személy hozza össze a találkozót. Egy szóval se mondtam, hogy nem viszek magammal senkit, úgyhogy ha van kedved csatlakozni, talán megtudhatsz egyet-mást.

Dave nagyot nyelt. Kapcsolata az alvilággal eddig a gengszterfilmeket játszó mozik erkélyülésére korlátozódott.

— Hát ez remek, Max... És hol lesz?

— Épp ez az egyik probléma. Valami igazán szokatlan hely kellene. Mit szólnál mondjuk a saját irodádhoz, úgy éjféltájban?

— Azt hiszem, rendben van. Olyankor már senki se dolgozik.

— Na jó. Akkor viszlát ott.

Dave a Luciához címzett vendéglőben vacsorázott, és tizenegy után pár perccel visszament az irodába. Idegesen dolgozott, fél füllel mindig a liftet figyelte.

A vendégek tizenkettő után tíz perccel érkeztek.

— Szia, pajtás — vigyorgott Theringer, és leült. — Egész rendes kis kuckód van. Nyújtsd a kezed Mr. Shenknek.

Dave szemügyre vette a sápadt, keskeny arcot: formára, akár egy fehér vakolókanál. Willie Shenknek súlyos szemhéjú - szeme és sűrű, fekete szempillája volt. A szája kicsi, de telt. A bűnügyi krónikákban akár a „Szépfiú” becenevet is kaphatta volna, ha az orra másmilyen. Mert azt furcsán megcsonkították, s ettől olyan különös, befejezetlen lett a külseje. Nem látszott valami veszedelmesnek.

— Hogy van? — érdeklődött fakó hangon.

— Remekül — mondta Dave, és lehuppant a forgószékbe.

— Ez csak egy kis fesztelen csevegés — közölte Theringer. — Mr. Shenk engem már tájékoztatott a részletekről. Volna szíves még egyszer elmondani, Willie?

—- Mit mondjak? — sötétült el Shenk ábrázata. — Nem én nyírtam ki Annie-t. Nem vagyok én gyilkos! De szívesen a kezem közé kapnám a fickót, aki csinálta.

— Mit tenne vele? — érdeklődött Theringer jámboran.

— Hazavágnám!

Dave meglazította a gallért izzadó nyakán. Hiába volt Willie lányos arcú és törékeny alkatú, most mégis veszélyesnek látszott.

— És mondja csak — puhatolózott. — Mi történt maga meg Annie között?

A férfi kutató tekintettel fölmérte Dave-et.

— Aztán magának meg mi köze hozzá, pajtás? Ez a Max azt mondja, hogy maga nem is ismerte, de hátha hazudik. Annak a lánynak elég sok zűrös alakkal volt dolga.

— Nem, nem ismertem — feszengett Dave. — Csak éppen szeretném megtalálni a gyilkost, akárcsak maga. Megvan rá az okom. De ahogy Max mondta — mély lélegzetet vett —, a zsaruk úgy gondolják, maga tette. Maga látta Annie-t utoljára. Megvolt rá a lehetősége. És valószínűleg megvolt rá az oka is.

- Marhaság. Már vagy nyolc éve együtt éltem Annie-val. Néha szétmentünk, de azért kijöttünk egymással. Csak hát az én szakmámban nem lehet az embernek rendes családi élete, értik, nem? Annie folyton a házasságot emlegette, de én nem nagyon buktam rá. A lányt, azt bírtam, nem arról van szó...

— De azért azt nem mondaná éppen — vágott közbe Theringer —, hogy hűséges volt, mi, Willie? Azért akadt egy-két haverja.

— Azt én tudtam — jelentette ki Shenk méltóságteljesen. — Én semmit se sajnáltam tőle. Csak ahhoz ragaszkodtam, hogy amíg én a városban vagyok, addig férjen a bőrébe. Ez igazán nem olyan nagy dolog.

— Nem bizony — értett egyet Dave —, ez igazán nem..

— És ő betartotta? — kérdezte Theringer

— Mit?

— Hát hogy férjen a bőrébe. Vagy előfordult, hogy néha egy kicsit átrázta magát? Maga meg kiverte a balhét?

— Nem.

— Hát a gyerek? — rukkolt elő Dave.

— Miféle gyerek.

— Csak nem akarja azt mondani — pislogott Dave —, hogy nem tudott Annie gyerekéről?

— Fél tucat pasasból akármelyik lehet.

— Például?

— Mit tudom én!

— Beszélt valaha egy Hagerty—Tait nevű hirdetési ügynökségről? — kérdezte tovább Dave. — Egy Homer Hagerty vagy egy Gordon Tait nevű férfiról?

— Hírüket se hallottam.

— Hát ezzel nem sokra megyünk — sóhajtott fel Dave.

— Na ide figyeljen, Willie — hajolt előre Max Theringer. — Ez az egész a maga ötlete volt. Én segítek magán, ha tudok, de akkor ne ködösítsen. A rendőrség szépen kiokoskodta, hogy maga ölte meg Annie-t, és magát a priuszával holtbiztos, hogy elítélik. Szóval jobban teszi, ha kiteregeti a lapjait.

— Ne bosszantson, pajtás — méregette Willie Shenk összeszűkülő szemmel a riportert. — Én elmondom, amit csak tudok. Én leléptem két nappal azelőtt, hogy Annie-t kinyírták, összekaptunk egy kicsit...

— Min?

— A dohányon. Nem tetszett nekem az a csaj. Fölvetette a pénz, gondoltam, még mindig van valami gazdag fiúja. Párszor kiszúrtam, hogy valami ürge oson kifelé a házból; ő kötötte az ebet a karóhoz, hogy nem ismeri. Egy este aztán kicsit összeszólalkoztunk, és én eltángáltam. No nem nagyon, és nem

— Ennyi az egész?

— Ennyi. Nem én öltem meg, Mr. Theringer. Ez az igazság. És mondok valami röhejeset; én tényleg buktam arra a csajra. Nagyon buktam rá.

A sápadt, keskeny arc azzal a furcsa, rövidülésben ábrázolt orral most valami különös, szívfacsaró kifejezést öltött.

— Na jó — mondta Max Theringer. — Majd meglátom, mit tehetek magáért, Willie.

Willie felállt. Nem volt nagyon magas, a válla se különösebben széles. De baloldalt, a hóna alatti kidudorodás jelezte, hogy nem minden az izomerő. Érdeklődéssel nézett körül az ügyviteli előadó irodájában. Kézbe vette az új Burke-hirdetés egyik vázlatát, és vállat vont a nagybetűs főcímre. Aztán fölemelte Dave íróasztaláról a fényképet, és úgy leesett az álla, hogy minden rosszul tömött foga közszemlére került.

— Ő az — hebegte.

— Micsoda? — Max Dave-ra meredt.

— Isten az atyám, hát ez az! Az ürge, aki ott lógott a ház körül. Ez az az ürge!

Dave elvette a fényképet, és egészen más szemmel, hosszan tanulmányozta Kermit „Cubby” Burke ábrázatát.

8. Ön csak nyomja meg a gombot, a többit bízza ránk

Dave hajnali kettőkor bevett egy Seconalt, de még négykor se aludt. Mikor az ébresztőóra fülsiketítő hangja nyolckor kirángatta az ágyból, nyöszörögve vánszorgott ki a fürdőszobába, és elővett a faliszekrényből egy Dexedrint. A tükörből nézte, ahogy beveszi a serkentőt, és fennhangon közölte:

— Rajta, tabletták! Döntsétek el egymás között!

A taxi hátsó ülésén, ahogy lépésben másztak át a városon, úgy látszott, a Seconal győz. Dave az ülés párnájába süppedt, a feje minduntalan előrebukott, az irodaépület bejáratánál a sofőrnek kellett fölráznia: — Ébredj, pajtás! — Dave kába nagyvonalúsággal majdnem akkora borravalót adott neki, amennyi a viteldíj volt.

A liftesnek az időjárásra vonatkozó kérdését, az ügyfélfogadó titkárnő jó reggeltjét és a saját titkárnője szomorú szemű üdvözlő szavait mind válasz nélkül hagyta. Az első szó, ami rekedten kitört belőle, ez volt:

—Kávét!

Louise úgy reagált, mint egy szanitéc, akit vérplazmáért küldtek. Felhívta a földszinti kávézót, és hangsúlyozta a rendelés késedelmet nem tűrő sürgősségét. Öt perc se telt bele, s egy fehér kabátos fiatalember vágott át a hallon, egy sebész fürge szakszerűségével Dave bávatag tekintettel tépte le a csésze kartonfedelét, és hörpintette fel az első életet adó kortyot. Louise izgalomtól reszketve figyelte.

— Áááh! — nyögte Dave, hálásán és megkönnyebbülten.

Elkezdődött a nap.

— Mr. Hagerty keresett már? — kérdezte Dave. — Úgy volt, hogy reggel átmegyünk Burke-höz.

— Jaj, el is felejtettem. Celia ideszólt ma reggel, hogy a megbeszélést áttették hétfőre; Mr. Hagertynek vidékre kellett utaznia. De arra kéri, legyen szíves, nézzen utána, hogy az új hirdetés levonata bármikor bemutatható legyen. És mondott valamit a Nielsen-féle áruforgalmi jelentésről; Celia szerint maga már tudja, miről van szó.

Dave felmordult. Ha tudja, hogy áttették a megbeszélést, egész délelőtt ágyban marad.

— Rendben — mondta. — Kérdezze meg Miss Hagertyt, készen van-e a levonat. Várjon csak, nem is kell! Majd én megyek, és megkérdezem.

Fogta a kávésibriket, és átvágott vele az előcsarnokon, Janey szobája felé. Az ajtó még mindig csukva volt,' s ő nagyon, jól tudta, miért, de azért benyitott.

Harlow Ross állt Janey rajztáblájánál, és elmerülten tevékenykedett a zsírceruzával a lány vázlattömbjén. Felnézett, arcán villámgyorsan elhalt a vigyor, és becsapta a mappát.

— Szia, Dave — üdvözölte őt zavartan. — Csak pár szavas üzenetet hagytam Janeynek.

— Nincs bent?

— Még nincs. Te, mit is akarok mondani, már akartam beszélni veled erről a Burke-ügyről. Tudom, hogy azt hiszed, csak megjátszom magam, pedig én egész komolyan nagyon örültem, mikor meghallottam, hogy az öreg Cubby veled akar dolgozni. Hallom, elküldte neked az Alapító fényképét.

— El — mondta Dave kurtán. Nem sok kedve volt aznap reggel szembenézni Ross elszánt jópofaságával. — Hagyj egy üzenetet az én nevemben is, jó? Kérd meg Janeyt, hogy majd hívjon fel.

— Minek? — kérdezte mögötte a belépő Janey. Egyik karján tweed nagykabátot cipelt, másik kezében bőrtáskát lóbált.

— Ez igen — mondta Dave. — Mióta járok be nálad korábban?

A lány elsiklott mellette, és Harlow, arcán a királynő kedvenc udvaroncának mosolyával felugrott a székből, s elvette hölgyétől a kabátot. Az ajtó mögé akasztotta, aztán tartotta a széket, míg a lány leült a rajzasztal elé.

— Nektek nyilván dolgotok van — mondta nyájasan. — Űgyhogy én most elvonszolom magara. Ha nagyon, elszemtelenedik, csak kiabálj, Janey!

A lány rezzenéstelenül fogadta Ross előzékenységét, s mikor a férfi mögött becsukódott az ajtó, egy lándzsáját élesítő maori harcos ádáz ügybuzgalmával látott neki a ceruzahegyezésnek. Dave egy percig figyelte, aztán megszólalt:

— Ne félj, ez munkaügy. Homer bácsi azt mondta, nézzek utána, hogy a Burke-levonat készen álljon. Holnap mutatjuk be Kermitnek.

— A műszakon van, most tördelik be.

— Ja — kortyolt egyet a kávésibrikből Dave, még nem volt kedve elmenni. — Nem kérsz?

— Köszönöm, nem.

— Ide figyelj — húzta el a száját Dave —, nem gondolod, hogy kissé túlzásba viszed a duzzogást?

— A hirdetés a műszakon van — közölte Janey. — Parancsolsz még valamit?

— Hát hogy a fenébe ne! — úgy odavágta a csészét a lány zsámolyára, hogy a felcsapó barna szökőár a műanyaglapra fröccsent. — Először is add csak ide a Burke Bébi fényképeket. Tudod, még mindig én foglalkozom az üggyel, még akkor is, ha Homer bácsinak nem nagyon tetszik. És én akarom a gondjaimba venni a fényképeket, egytől egyig, a kampány legelejétől.

— Minek? Azoknak a fotódokumentációban a helyük.

— Nem érdekel, hol a helyük. Jó okom van rá, hogy magamhoz vegyem őket. És ha országos ügyet akarsz csinálni belőle, hát majd hivatalos feljegyzést küldök.

Á lány lefújta a zsilettpengéről a ceruzaforgácsot.

— Nos? — mondta Dave. — Mi lesz? Megkapom a képeket, vagy talán Homer bácsi utasított, hogy meg ne mutasd senkinek?

— A fotók nincsenek nálam — közölte Janey.

— Micsoda?

— Mondom, nincsenek nálam. Már múlt héten nyomuk veszett. Valaki az egész köteget kiemelte a dossziékból.

— Hogyhogy valaki? Például kicsoda?

— Nem tudom. Körlevelet menesztettem minden osztályra, hogy megtudjam, látta-e valaki, de válasz nem jött. Nem olvastad a körlevelet?

— Nem — vallotta be Dave bűntudatosan. Akadt jó néhány körlevél, amit nem olvasott.

— Utánanézhetsz a belső levelezés dossziéban — mondta a lány hűvösen. — Ha nekem nem hiszel.

— Ezt nem mondtam.

— Te sok mindent nem mondasz. De borzasztó harsányan gondolkozol, nem?

— Ugyan, hülyeség! – mondta Dave. – A viselkedésedben nincs semmi logika. Felhúztad az orrod Hamer bácsi miatt, merthogy nekem nem tetszik ez a zűrös bébiügy, amibe belekevert. Hát én hallottam már após-meg anyósveszekedésekről, de hát az isten szerelmére, ez most nevetséges! Hiszen mi még nem is vagyunk házasok!

Janey fagyos nyugalmán átsuhant valami alig észrevehető rándulás. Dave észrevette, s akkor maga is összerándult.

— Vagyis hát — dadogta, és mintha messziről hallotta volna a saját hangját — várhatnánk egy kicsit ezekkel az apósveszekedésekkel. Amíg utána leszünk.

— Minek?

— Hát az esküvőnek — mondta valaki Dave hangján, ö meg elképedve hallgatta, és azon tűnődött, hogyan veszthette így el a józan eszét.

Janey mereven ült a székén, és a vázlattömb szürke fedelét, bámulta.

— Ezt nevezed te leánykérésnek?

— Hogy én? Hát persze — mondta Dave harciasán. — Ezt hát! Miért, szerinted micsoda?

— Fogalmam sincs.

— Hát persze hogy leánykérés, a fenébe is! Megkérlek, hogy légy a feleségem. Mit szólsz hozzá?

A lány szembefordult vele.

— Csak egy kérdésem van. Az előtt akarsz megnősülni, hogy a bácsikámat lecsukatod gyilkosságért, vagy csak utána. Gondolom jobb volna előtte. Akkor a mézesheteinket úgy tervezhetjük, hogy nagyjából egybeessenek az ő kivégzésével. Remek nászút lenne, föl Ossinigbe. Mi a véleményed?

Dave kinyitotta a száját, de fogalma se volt, mihez kezdjen a nyelvével. Torkából gargarizáló hang tört elő, és Janey visszafordult a rajztáblájához.

—Így is jó — mondta Dave végül. — Hát akkor megmondom, mit teszek. Tisztázom ezt az egész ügyet, mindjárt hétfőn. Olyan bemutatót rendezek Kermit Burke-nek, hogy megemlegeti…

A lány szeme rávillant.

— Jól hallottad — folytatta Dave dühtől reszketve. — Tárgyalásunk van a kedves vidéki rokonnal, hogy megmutassuk neki az új Burke-hirdetést, és megbeszéljük az áruforgalmi helyzetet. De én mutatok neki egyebet is. Majd megmutatom neki, hogy háromszoros szemfényvesztés áldozata. Majd mesélek neki Clarke-ékról és Annié Ganderről és Gordonról meg az egész cseretrükkről. Aztán majd meglátjuk, mi lesz.

— Miért hinne neked? — suttogta Janey.

— Majd teszek róla, hogy higgyen. Akad más bizonyíték is, nemcsak a fényképek, ne félj! Vannak egypáran, akik bizonyíthatják a történetet. Talán nem te, nem is Homer bácsi, de azért vannak ilyenek.

— Például?

— Például Szylensca grófnő – dübörögte Dave egyre vörösebben. – Ő könnyűszerrel hozzájutott a fotókhoz. Erről nem volt tudomásod, ugye?

— Nem értem, miről beszélsz. Mi köze ehhez a grófnőnek?

— Sok, több, mint hiszed. És van még valami, amire nem számítottál. Hiába gondolja Homer bácsi, hogy eltüntette a nyomokat, nagyon téved. Ne felejtsd el Bob Bernsteint, a fickót, aki a felvételeket csinálta. A negatívok még mindig ott vannak lerakva a műtermében, úgyhogy bármikor szerezhetek egy szép új sorozatot, csak egy szavamba kerül.

— Bernstein meghalt.

— Mrs. Bernstein viszont nem. Szóval, ha valaki kíváncsi lenne, hol vagyok ma délután ...

Janey dühösen pörgette ujjai közt a vázlattömb lapjait, arcának tejüveg nyugalma semmivé lett. Dave-et, aki mióta a lábát betette, egyfolytában ezen fáradozott, most megrohanta a lelkiismeretfurdalás. Várt egy kicsit, míg arca visszanyeri a rendes színét, s akkor odament Janeyhez, a keze már simogatásra mozdult.

— Ugyan már, Janey, ne csináljunk a hangyából elefántot! Egyáltalán nem is kellene törődnünk az egésszel.

— De hát megtettük, nem?

A lány Harlow Ross macskakaparásának fölfelé futó sorait olvasta a vázlattömbjén.

— Ma este nem — mondta. — Ma este nem érek rá.

Dave átlesett a lány válla fölött. A lapon ez állt: „No kinek a zsebében lapul két jegy a *Bekerített szívek*-hez ma estére? A te mindig hűséges Harlow-dnak: Mit szólsz hozzá?”

Dave kővé dermedt. — Hát jó — közölte sebzett hangon. — Ha neked ez kell!

Ahogy sietett vissza.az irodájába, alig kapott levegőt, és úgy találta, hogy végül is a Dexedrin tabletta kerül ki győztesen a küzdelemből. Olyan erővel vágta bele magát a forgószékbe, hogy az egyik széklábból kipotyogott a görgő. Visszatette, aztán csak ült a széken, és úgy dobolt az írómappán, mintha az üstdob mellett ülne egy burleszk-moziban. Végül felkapta a hallgatót, és szólt a központnak, hogy hívják fel Szylensca grófnő irodáját..

— Tessék, Dávid! — csoda, hogy hangjától be nem fagyott a drót Long Island City-től Manhattanig.

— Gondolkoztam a dolgon, grófnő, tudja, azon. amiről tegnap beszéltünk. Azt hiszem, elhamarkodott dolgokat mondtam, de ha Sonya nem haragudott meg rám túlságosan ...

— Hogy haragszik-e? Ugyan David. Sonya sohasem tudna magától rossz néven venni semmit!

— Akkor jó. Kérem, mondja meg Sonyának, hogy nagyon szeretnék ma este találkozni vele, és ha be tud jönni a városba …

— Nem kell bejönnie. Tegnap óta itt van velem, a New York-i lakásban.. Odajöhet érte.

— Rendben van, ezt fogom tenni. Szóljon neki,, hogy hétkor ott leszek. Jó?

— Remek — mondta a grófnő, és hangjából csak úgy sugárzott az öröm. — Ami pedig a jegyeket illeti, ha még tizenkettő előtt felhívnom a barátaimat a színháznál, talán sikerül...

— Sose törődjön a jegyekkel! És mellőzheti az asztalfoglalást is. A saját randevúmat magam bonyolítom, ha nincs ellene kifogása.

— Már hogy lenne, Dávid. Én igazán nem akartam...

— Hogyne, tudom, grófnő. Akkor a viszontlátásra hét körül.

Az elégedettség és a rosszkedv keverékével rakta le a kagylót. Aztán behívta Louise-t.

— Most elmegyek, és ma már nem is jövök vissza. Tegye meg nekem, hogy bekéri a művészeti osztályról a Burke-levonatot, ha elkészülnek a tördeléssel. A postázóban csomagolják be, hogy készen legyen a hétfői értekezletre, és szóljon nekik, hogy ezt is süllyesszék bele a csomagba. — A felső fiókjából kivette a kék kötésű Nielsen-áruforgalmi jelentést és átadta a nőnek.

— El tudom érni? – kérdezte Louise.

— Nem, csak végszükség esetén, de igazán csak végszükségben, mondjuk ha összedől a ház, Sword’s Pointban leszek, látogatóban Mrs. Bernsteinnél.

A Grand Central pályaudvarról kirobogó 12.28-ason Dave végignézett a néptelen ülések során, és rájött, hogy már szinte úgy él, mint az ingázók, csak éppen a villanegyedi lakás örömeit nem élvezi. Nem is olyan régen tett ilyesféle utazást Bob Bernstein szerény tanyájára, s a közben eltelt időt három haláleset mérte ki, az egyik épp Bob Bernsteiné. A gondolatra nagyon nekikeseredett, s örvénylő rosszkedvének viharközpontja a gyomrában helyezkedett el.

Voltak azonban más összetevői is a Dave-re ereszkedő gyászos hangulatnak. A merész elhatározást, hogy hétfőn a megbeszélésen leleplezi a Burke Bébi csalást, most elhamarkodottnak és elég csüggesztőnek találta. Nagyon sok olyasmi akadt az ügyben, amit nem értett; ilyen volt elsősorban Willie Shenk meglepő vallomása, hogy látta Kermit Burke-öt Annie környékén. Mi hozhatta össze kettőjüket? Hisz az egész zsarolásügynek az volt a lényege, hogy őket távol tartsa egymástól, hogy Kermit Burke meg ne tudja, mi köze van ennek az asszonynak a bébiétel hirdetések gőgicsélő csecsemőjéhez. így nem volt semmi értelme.

De azért Dave nagyon jól tudta, hogy végére jár a dolognak. Úgy érezte, fel kell derítenie az igazságot, és látnia kell, hogyan fogadják. Mert amíg valami is titokban marad, addig őt túlságosan sok kétség és

félelem nyűgözi. *Az igazság*, gondolta, és elhúzta a száját, *majd felszabadít*.

Aztán meg ott volt Bernstein özvegye. Ruth Bernstein, ez a barátságos kis asszony, aki egy középkorú Madonna arcvonásait viselte, a telefonban elégedettnek és vidámnak hatott. Dave mégis rettegett attól, hogy elébe álljon. A férje halála óta egyszer se hívta fel, még a rituális részvéttáviratot se küldte el neki. Mit gondol majd, ha rájön, hogy ennek a látogatásnak is önző okai vannak.

Még keservesebben érezte magát, mikor Sword's Pointnál leszállt a. vonatról, és a parkolóhelyen, egy szürke Morris Minor mellett meglátta az asszony tömzsi alakját. Ruth már messziről integetett, és mikor Dave olyan közel került, hogy fogadhatta az üdvözlést, rámosolygott.

— Mondtam, hogy ne fáradjon, ne jöjjön ki értem — korholta Dave szelíden —, igazán beülhettem volna egy taxiba.

— De hát. semmi más dolgom nem volt. Remélem, nem szégyell beülni egy ilyen játékautóba.

Az asszony a volán mögé telepedett, Dave pedig melléje, és érezte, hogy most mondania kellene valamit Bobról, valami magvasat és megnyugtatót. Az asszony virágos háziruhája fölött zöld kardigánt viselt, egyenes, fekete haját kövekkel kirakott fésű fogta össze. Viseletében semmi se jelezte a gyászt, a férfi tehát úgy döntött, hogy nem szól semmit. Csak mikor a Bernstein-tanyához, egy modern stílusú, téglából és vöröskőből emelt épülethez értek, amely valójában csak egy megdicsőült nyárilak volt, akkor látta Dave, hová rejtette bánatát az asszony. A ház volt gyászban. Minden ablakon leeresztett sötétítő függönyök, a hálószobákon csukott ablaktáblák. A nyíratlan pázsitot fölverte a gaz. Ahogy beléptek, még az előszobában felragyogó villanyfény se tudta eloszlatni a vigasztalan félhomályt.

A gyengén megvilágított nappaliban ültek le, egy elfüggönyözött, hatalmas kilátóablakkal szemben. — Nem iszik valamit? — kérdezte Ruth. — Mert én igen.

— Jó, kérek — mondta Dávid.

Az asszony hozott két poharat meg egy üveget, és kettőjük közé jegesvödröt rakott a szabálytalan alakú dohányzóasztalkára. Aztán letelepedett egy műanyag székre, melyben nagy lyuk tátongott, és mély sóhajjal lerúgta lapos sarkú cipőjét.

— Szinte látom, mi jár a fejében, Dave - szólalt meg az okos. szemű asszony. — Azon töpreng, hogy most formás kis beszédet,, ilyesmit kellene rögtönöznie Bobról. Higgye el, nyugodt lélekkel eltekinthet tőle. Már minden formás kis beszédet hallottam, és vajmi keveset használtak.

— Nagyon sajnálom őt, Ruth.

— Rendben van, többet nem is kell mondania. Maga is sajnálja, én is sajnálom. Ennyi.

— Tudom, milyen rosszkor zavarom, Ruth, és igazán nem tenném, ha nem volna nagyon fontos.

— Ugyan! Nagyon örülök, hogy itt van. Tőlem most mindenki fél, mintha tele akarnám sírni a fejüket, vagy ilyesmi. Higgye el,~ nem fogok sírni.

— Iszonyú megrendülés volt. Tudom, milyen borzalmas lehetett, ilyen váratlanul.

— Maga nyilván azt se tudja, valójában hogy történt, ugye? ,
— Tulajdonképpen nem — vallotta be Dave szégyenkezve. — Az újságban csak az az egy hír volt a véletlen balesetről.
— Bár ott lehettem volna — mondta Ruth elgondolkozva. — Bárcsak ne mentem volna el...
— Maga nem volt itthon, mikor a dolog történt?
— Nem. Persze vajmi keveset tudtam volna segíteni; egyáltalán nem értek azokhoz a különleges felszerelési tárgyakhoz, amiket ott tartott a műteremben meg a sötétkamrában. Tudja, hol dolgozott, azt a fészert alakította át itt a ház mögött.
— Mutatta Bob.
— Most már nincs rajta mit nézni. Minden elpusztult, minden a világon. Sose gondoltam, hogy a fényképészet is veszélyes foglalkozás, mint mondjuk a teherautó vezetés vagy ilyesmi. Fogja az ember a fényképezőgépet, megnyom egy kis gombot, mi lehet ebben olyan veszélyes? — Ivott egy kortyot. '
— És maga hol volt, Ruth? Amikor megtörtént?
— A Bronxban, azelőtt ott laktunk. Anyám ott is maradt, még mindig ugyanabban a bérházban lakik. Sose tetszett neki, hogy eljöttünk Sword's Pointba. Nekem meg épp aznap kellett a fejembe vennem, hogy meglátogatom. Eszembe se jutott, hogy Bobnak szüksége lehet rám. Tudtam, hogy úgyis dolgozik majd, megcsinálja a felvételeket ahhoz az arcképhez ...
— Arcképhez? Bob ilyesmit is vállalt?
— Hát persze, úgy kezdte a szakmát. Az édesapja bronxi műtermében. Csak később sodródott bele abba a felkapott reklámfotózásba. De mikor elvesztette a Burke Bébiétel munkát, akkor megint hajlandó volt arcképeket is vállalni. Így aztán amikor szólt, hogy aznap délután jön hozzá valaki fényképezésre, gondoltam, no ez remek, isteni, itt a pillanat, hogy elmenjek a mamához.
— Hogy is volt ez, Ruth, hadd látom — tette le Dave a poharát. — Szóval a fényképet azon a napon csinálta, amikor meg ... amikor a baleset történt?
— Pontosan. Aznap délelőtt valaki telefonon bejelentkezett; Bob beszélt vele.
— Tudja, ki volt az?
— Fogalmam sincs.
— Férfi, vagy nő?
Ruth vállat vont.
— És miben maradtak? Hogy hányra jön?
— Nem tudom. De a baleset. .. úgy számítják, fél öt körül történt. Megkérdezték a szomszédokat, mármint a rendőrség. Egyikük azt mondta, olyantájt hallott valami tompa robbanást. Hát ebből következtetnek rá. Én hét körül értem haza, és a pajta már csak egy üszkös rom volt. Bob a sötétkamrában dolgozott. Semmi emberi formája nem maradt, úgy összeégett és szétroncsolódott... — Egy pillanatra elcsuklott az asszony hangja. Aztán gyorsan összeszedte magát: — Nem sírok, hisz megígértem.
— De hát mi történt? Tulajdonképpen mi okozta?

— Nem tudom biztosan. Azt mondták, valami öngyulladás lehetett. Azok a hülye vegyszerek, amik csak úgy hevertek szerteszét, túlmelegedtek, és fölrobbantak. Azt mondták, hogy nem szenvedett, hogy azonnal meghalt, de én mindig azt kérdezem magamban, honnan tudják? És egyáltalán, honnan tudnak bármit is?

Dave ránézett. Az asszony nem állta a szavát.

— Mindenütt rémes szag volt, olyan, amilyennek a pokolbűzt képzeltem valaha. Ami csak volt ott, minden eltört, szétszakadt, összeégett. Mintha bombát dobtak volna ránk. Mostanában már arra gondolok, talán nem kellett volna ilyen isten háta mögötti helyre jönnünk. Á legközelebbi ház egy mérföldnyire van; talán ha közelebb vagyunk, meghallják a zajt, és átjönnek. És ha még nem halt meg ... — vállat vont. — A Bronx-ban ilyesmi nem történhetett volna, én mondom magának. Két másodperc se telt volna bele, és az egész kerület összeszalad. Itt meg a levegőbe repül egy ház, és mindenki békésen nyírja tovább a füvet. '

David várta a folytatást. Mikor látta, hogy az asszony nem mond többet, ő kérdezett: — Mi pusztult el, Ruth? Minden? A fényképek, minden?

— Hát, mit mondjak? Semmi se maradt, amit érdemes lett volna megtartani, higgye el. Kidobtam az egész szemétdombot.

— Szóval semmi se maradt? Se a negatívok a Burke Bébi fényképekről, se más?

— Miért? Fontosak voltak?

— Á, nem — mondta Dave elcsigázottan. — Nem olyan nagyon. Az igazat megvallva, reméltem, hogy épen maradtak; jól jöttek volna nekem. De ne törődjön vele, Ruth, majd elboldogulok valahogy.

— Sajnálom, nem gondoltam rá. Ezért akart beszélni velem?

— Nem, dehogy — feszengett Dave. — Szavamra, nemcsak ezért. Látni akartam magát, megtudni a részleteket. Csak hát az utóbbi időben annyi zűröm volt...

— A munkájával?

— Igen, mondjuk. — Töltött még magának. — Ruth, kérdezhetnék még egy dolgot, csak egyet?

— Hogyne, tessék.

-- Erről az arcképügyről van, szó. Hogy a kettő így egybeesik , . . Nem volt magának vagy Bobnak valami jegyzéke a munkákról, amit esetleg nem a műteremben tartott? Nem tudná valahogy kideríteni, ki járt itt aznap?

— Jegyzék — pislogott rá az asszony tanácstalanul. — Aligha. Bobnak nem volt annyi munkája, hogy fel kellett volna jegyeznie őket. Miért?

— Semmi különös. Csak kíváncsi voltam rá.

— Ezen nem is nagyon töprengtem — harapott az ajkába az asszony. — Az a valaki többet nem jelentkezett; nyilván hallott később a balesetről. Tudomásom szerint a film még mindig benne van a gépben.

— Miféle gépben? '

— Volt egypár dolog, amit mégis megtartottam utána; ezt is. Fogalmam sincs, miért; olyan dühös voltam a műteremre, hogy össze akartam törni mindent, ami még egy darabban volt. De a fényképezőgépet, egy Leicát megtartottam...

Dave izgalmában a szék szélére csúszott.

— Megnézhetném, Ruth? Megengedi?
— Persze, miért ne?
Az asszony felállt, és eltűnt a másik szobában. Dave feszülten várakozóit. Mikor Ruth, kezében a Leicával, visszatért, Dave elvette a gépet, és tanácstalanul forgatta a kezében.
— Honnan tudja, hogy nem üres?
— Van itt egy kis skála — megmutatta azt a helyet. — Látja a mutatót? Ez nem üres; van benne film.
— Ruth, elvihetném a filmet?
— El. De minek, Dave?
— Csak kíváncsiságból. Elvihetem?
— Hogyne. Várjon, kiveszem magának.
Eloltotta a lámpát, és felnyitotta a készüléket. Kihúzta a filmet, enyvezett végét leragasztotta, és átadta a férfinak.
Dave-nek már nem volt miért maradnia, de nem tudta, hogyan köszönjön el. Ruth Bernstein azonban nyilván megérezte a türelmetlenségét, mert segített neki.
— Sok dolga van, Dave? Odabent?
— Igen. Nagyon sok. Ami azt illeti, vissza kellene érnem, mielőtt lejár a munkaidő; valakivel még beszélnem kell.
— Értem. Nagyon kedves, hogy eljött, Dave. . ,

Az utazás visszafelé gyötrelmesen lassú volt, pedig a vonat menetrendszerűen közlekedett. A Grand Central pályaudvarról Dave felhívta az ügynökséget, és a művészeti osztály vezetőjét kérte. Az osztályvezető megmondta neki, melyik az a fényképészet, a Negyvennegyedik utcában, amelyik azonnali előhívást vállal. Dave átsietett a pályaudvaron, a Negyvenkettedik utcai kijárathoz.
A műteremben késedelem nélkül sorra vették, mert volt annyi esze, hogy bedobta az ügynökség nevét. Megkérdezték, volna-e szíves helyet foglalni az előcsarnokban, s ő igent mondott. Fölvette a Fotográfiai Évkönyv egyik példányát, és igyekezett a képekre figyelni, de a fókuszával valami baj volt. Szüntelenül az járt a fejében, amit Ruth Bernsteintől hallott, meg az. az aggasztó ötlet, ami úgy lobbant fel az agyában, mint egy villanólámpa, abban a pillanatban, amikor az asszony a bejelentkezést említette.
Mire a sötétkamra időjelző csengője megszólalt, Dave már biztos volt benne, hogy csak egyetlen megoldás lehetséges. Ha a következtetése nem csal, a, film az előhívókádban Bob Bernstein gyilkosát mutatja majd.
Az ajtó kinyílt.
— Baj van — mondta a köténves fiatalember. — Úgy látszik, közben valaki kinyitotta a gépet. Fényt kapott a film, Mr. Robbins.
Átnyújtott egy csomag ázott papírlapot, olyan üresek és semmitmondóak voltak, akár egy pakli kártyában a dzsókerek.

9. Az a varázsos tapintású bőr

A Manhattan Manor nevű káprázatos épület magasba nyúlt az East River fölött, remek tájékozódási pontot kínálva a vontatóhajók kapitányainak és pompás helyi nevezetességet a Welfare Island lakóinak. Az építmény este még lenyűgözőbb volt, és Dave azzal a megilletődött tisztelettel bámulta a taxi ablakán át az egyre közeledő, fényárban úszó teraszokat, amelyet a városlakó érez a városa iránt. Az épület hatása alól senki sem tudta kivonni magát. A taxisofőr megemelte a sapkáját Dave szerény borravalójára, a portás pedig egy Cadillacnek kijáró eleganciával nyitotta ki a De Soto ajtaját. A bejárat üvegtáblái a látogatóba érkező uralkodókat megillető ünnepélyes pompával tárultak szét, s a hallban a süppedő szőnyeg puhán és alázatosan simult a jövevény talpa alá. A liftkezelő szertartásosan a párnázott fülkébe tessékelte, és finoman letette Szylensca grófnő rezidenciájának emeletén. A fényűzés már-már hatalmába kerítette, és ha valaki nem főz történetesen éppen káposztát az egyik szomszédos lakásban, Dave nem is tudott volna ellenállni igézetének. Így azonban vigyorogva elhúzta az orrát, aztán megnyomta a gombot, amely üvegcsilingelésű harangjátékot szólaltatott meg a 18—A számú lakásban.

Fiatal, fekete nő nyitott ajtót, kezében kézitáskát cipelt. Mikor meglátta Dave-et. kuncogva helyet cserélt vele. Dave tanácstalanul nézett utána, mikor a lány becsukta maga mögött az ajtót, de aztán az előszoba túlsó végéből felcsendült Szylensca grófnő hangja, és megmagyarázta a dolgot.

— Ez Dessie volt, a szobalányunk. Épp menni készült, mikor maga csöngetett. David kedves, fáradjon beljebb!

Dave végigment az előszobán, belépett a nagyszobába, és vöröset látott. Nem a recehártyája űzött vele csalóka játékot: a szobában vörös volt a szőnyeg, vörös a kárpit, vörös plüss szinte minden. A bútorzat sápadt elefántcsontszín, és már abban a században se lehetett olcsó, amikor készült, de minden egyéb vörös volt. — Az áldóját, ez igen! — képedt el Dave. — Tudok egy pompás nevet ennek a szobának, grófnő. A Vörös Szobának kellene hívni.

Az asszony bizonytalanul nevetett, és szipkájával (fekete). magához intette a férfit. Szylensca grófnő úgy döntött, aznap este szoborszerű lesz. Görögös szabású, pénzzöld ruhát viselt. Feje tetején ingatag kontyba tornyozta fel a haját, s ez előnytelenül magasította. Mikor Dave elég közel ért, koktélt adott a kezébe (vöröset).

— Manhattan jó lesz? — kérdezte. — Úgy veszem észre, Sony a is szereti a Manhattant. Ha tudni akarja az igazat, szerintem az egészben csak a meggy érdekli a pohár alján. — Nevetve leült. — Attól félek, Sonya még nem alkalmazkodott a mi bűnös világunkhoz, David. Néha az az érzésem, rossz korban született.

— És hol van most Sonya?

— Öltözik; azonnal kész lesz. Természetesen képtelen eldönteni, hogy mit vegyen fel. És maga hogy van, David?

— Köszönöm, remekül, grófnő, a körülményekhez képest.
— Még mindig haragszik rám, ugye?
— Én? Miért haragudnék?
— Hát a tegnap történtek miatt, természetesen. A fényképek miatt. Tudom, hogy sose bocsátja meg egészen, amit tettem, David, de azt hiszem, ezt a mostani elhatározását azért nem fogja megbánni.
— Álljon meg a menet — engedte le a poharát Dave. — Egyvalamit tisztázzunk, grófnő. Annak, hogy én ma este itt vagyok, a világon semmi köze a maga tegnapi kis mutatványához. Ha kedve van elvinni a fényképalbumát Kermithez, áldásom rá. Ami azt illeti, magam viszem el hozzá, ha ideadja.
A grófnő jókora szeme még nagyobbra kerekedett.
— Azért vagyok itt, mert kedvem tartja — közölte Dave. — Nem pedig mert zsarolással rákényszerítettek. Jobb, ha ezt mindjárt az elején tisztázzuk.
— De hát ez csodálatos, David! Magának fogalma sincs, mennyire örülök, hogy ezt hallom magától...
— Annál jobb — jelentette ki Dave. — Most pedig volna szíves közölni Sonyával, hogy húzza már fel a cippzárát? Reggel óta nem ettem, és az igazat megvallva kopog a szemem az éhségtől.
A grófnőt szemmel láthatólag egészen elbűvölte Dave ellentmondást nem tűrő modora, de azért ülve maradt.
— És hová mennek ma este? Annyi isteni hely van a városban, amit Sonya még nem ….
— Hagyjuk most az isteni helyeket! — Dave kinyújtotta a lábát, aztán gondolt egyet, és fölrakta az előtte álló, hajlított lábú márvány asztalkára. — Van a harmadik utcában egy csehó, amit kedvelek, hát oda megyünk. Ott nincs vörös plüss, de van vörös bor, és jó spagettit csinálnak. Meg hát nem is valami drága hely. Utána meg … hát, talán elviszem Sonyát á moziba.
— Hogyne, remek — helyeselt a grófnő, és szinte elalélt a csodálattól. — Sonya imád moziba járni.
— Persze az is lehet, hogy nem megyünk moziba. Lehet, hogy elviszem kuglizni.
— Nem hinném, hogy Sonya tudja, mi is az a kugli, de biztos vagyok benne, hogy …
— Még én sem tudom pontosan, hogy mit fogunk csinálni vacsora után. Egyelőre semmi más nem érdekel, csak hogy végre megtömjem a hasam. És nagyon örülnék, grófnő, ha volna szíves szólni a lányának, hogy csipkedje magát.
Az asszony felkelt, elsuhogott a boltíves kijárat felé, s egy perc múlva visszatért, nyomában Sonyával. A lány nyilvánvalóan már jó ideje készen volt, csak tapasztalt mamája utasításának értelmében késlekedett. A viaszfigurákat őrző múzeumok még nem mutattak be tündöklőbb alakot, mint amilyen Sonya Szylensca volt abban a pillanatban. Csigás fekete hajának lágyan omló fürtjeit tökéletesen rendezték el. A habos ujjú, bő szoknyás, atlaszfényű kék ruha dereka szorosan rásimult vékony alakjára, kiemelte sovány bordáit és meglepően dús mellét. A grófnő szemmel láthatólag minden káprázatos színérzékét bevetette Sonya keskeny arcának sminkeléséhez, s az eredmény elképesztő volt. A lány

bőre fehéren világított, ajka tűzpirosán izzott, ragyogó levendulaszín szemét feketével húzták ki. Valódi szépség volt, semmi kétség, s ezt Dave kellőképpen méltányolta. De még mindig valószínűtlen, túlvilági lénynek találta, vízfestménynek, nem pedig hús-vér nőnek.

— Üdv — mondta a férfi ridegen. — Mehetünk? .

A lány félénken rábólintott.

— Érezzétek nagyon jól magátokat, édesem — mondta a grófnő, és megcirógatta a levegőt lánya arca körül. — Kilenc tájban én is elmegyek, s ma este talán már haza se jövök. — Dave-re nézett. — Összehívtak valami ostoba értekezletet; lehet, hogy szállodában kell aludnom. De hát nem érdekes. .

— Viszontlátásra, grófnő — mondta David, megragadta Sonya karját,, és az ajtó felé kormányozta a lányt.

— Vigyázzon az én kicsikémre — szólt ütánuk vidáman a grófnő, — És mulassatok jól. gyerekek.

A liftben Sonya makacsul félárbocra eresztette a szempilláját. Csak akkor emelte fel a szemét, amikor a taxi már megkerülte az udvarban a szökőkutat. és kiröpítette őket a York Avenue evilágibb tájaira. Akkor Dave felé fordította ártatlan pillantását, és megkérdezte: _ ,

— Hová megyünk, Mr. Robbins?

— Szólítson Dave-nek Sonya, engem senki se hív Mr. Robbinsnak. Csak az édesanyám, természetesen.

— Tessék? — pislogott a lány szaporán, aztán nyilván felfogta, hogy Dave kísérletet tett a gondtalan évődésre, amelyről ő a regényekbe olvasott. Elnevette magát, aztán megköszörülte a torkát, hogy mégis is megpróbálkozzon némi könnyed csevegéssel.

— Igazán kár, hogy tegnap este nem tudott eljönni a színházba. Nagyon jó volt a darab.

— Komolyan? És miről szólt?

Á lány olyan mélyen elpirult, hogy az még a hátsó ülés félhomályában se kerülhette el Dave figyelmét.

— Hát gondolom, a szerelemről.

— Magam is úgy vélem — mondta Dave.

Mikor beléptek a Luciához címzett vendéglőbe, Dave beadta kalapját és kabátját a ruhatárba, s égy szóval se panaszkodott, mikor a főpincér kiválasztott egy asztalt a legfeltűnőbb helyen. Sonyával mutatkozni igazán nem volt szégyen, és ha csak a legkisebb remény van rá, hogy egy bizonyos szőke képszerkesztő besétál a pipázó gavallérjával …

— Milyen elbűvölő hely — nézett Dave-re Sonya. — Gyakran jár ide?

— Ha úgy jön ki a lépés. Figyelmébe ajánlom a borjúszeletet, és természetesen a spagettit. Itt nagyon vékonyra és ropogósra csinálják, remek, könnyű mártással. Nem fogyókúrázik, ugye?

— Nem nagyon — mondta Sonya, — De igazán nincs étvágyam.

S máris hozzálátott, hogy bebizonyítsa az ellenkezőjét. Dave csak nézte, hogy kebelez be a lány két koktélt, fél tucat osztrigát, egy tányér spagettit, egy nagy adag borjúsültet, negyed vekni kenyeret, két pohár Chiantit, egy tányér tortonit meg két csésze kávét, kecsesen, ám rendíthetetlenül. Dave egy kicsit meghökkent azon, hogy micsoda étvágya van a lánynak, de amikor fizetésre került a sor, Sohya szokásos

tartózkodó szerénységével dőlt hátra, lesütött szemmel, sápadtan és mint aki egy falatot sem evett.

— Most mihez volna kedve? — érdeklődött a férfi. — Elmehetünk egy moziba, sétakocsikázhatunk a parkban, vagy ülhetünk valami füstös lebujban reggelig. Melyik a legrokonszenvesebb ?

— Én nem is tudom — tétovázott a lány. — Magának mihez volna kedve?

— Az igazat megvallva — vonta össze Dave a szemöldökét —, én legszívesebben bevenném magam valahová, ahol lerúghatom a cipőmet, és megereszthetem a nadrágszíjamat. De hát ez a maga estéje, Sonya, maga rendel.

A lány egy pillanatig nem válaszolt. Aztán azt mondta: — Talán menjünk vissza hozzánk. Zenét hallgathatunk, meg ilyesmi. Vagy nincs kedve mondjuk, kirakós játékot játszani megint?

Dave nagyon vigyázott, hogy keserves nyöszörgését a lány meg ne hallja.

— Hogyne, remek — mondta. — Tegyük ezt.

Alig három órával a távozásuk után újból Manhattan Manorban voltak, és Sonya már megfordította a zárban a kulcsot, mikor Dave-nek eszébe jutott, milyen figyelmesen kiürítették nekik a lakást. A szobalány aznap estére kimenőt kapott, a grófnő pedig valami váratlan értekezleten ül hajnalig. Mintha gondosan megrendezték volna.

De Sonya cselekedetei hamar eloszlattak minden gyanút. Nagy ügybuzgalommal hozzálátott, hogy felgyújtson minden rendelkezésre álló lámpát, aztán, ígéretéhez híven, a kirakós játék után nézett. Kinyitotta a táblát egy dohányzóasztalka tetején a Vörös Szobában, aztán lekuporodott a bíborszín szőnyegre, és serényen forgatta hátukra, az apró fehér kőkockákat a dobozban. Dave megkérdezte: — Keverjek valami italt?

— Nekem ne! — tiltakozott a lány vidáman. — Én még mindig kótyagos vagyok. De magának töltsön csak nyugodtan.

Dave töltött. Egy pohár whiskyt, sok jéggel, odavitt a kanapéhoz, mély sóhajjal leült, a kirakós játék reménye vajmi kevéssé villanyozta fel.

— Mit gondol, ilyen melegben érdemes a kandallóban tüzet gyújtani? — kérdezte.

— Jaj, szerintem isteni volna, ha meggyújtanánk. Tudja, hogy kell?

— Nem nagyon. Két kiscserkészt kell egymáshoz ütögetni, vagy valami ilyesmi. — Fölállt, és odament a kandallóhoz. Három egymáshoz támasztott fahasábot meg némi összegyűrt papírt már bekészítettek. Odatartotta az öngyújtóját, és azonnal fellobbant a láng.

— Ez könnyen ment — mondta. Túlságosan is, gondolta.

A lány még mindig a kőlapocskákkal szorgoskodott. Kedvtelve rakta ki a szavakat a tábla színes mezőiben.,

— Sonya — szólalt meg Dave.

— Tessék.

— Kérdezhetek valamit?

— Csak rajta! — a lány csillogó szemmel pillantott föl rá, Dave egy pillanatig azt hitte, a tűz fénye ragyog benne, de aztán látta, hogy ez belső izzás. Bizonytalan nyugtalanság támadt a férfiban, de azért folytatta.

— Nem látott idehaza valahol bébifotókat? , [1]
— Miket?
— Csecsemőfotókat. Kartonra felragasztva, mi fotómintának hívjuk az ilyet. Rendszerint tizenkettő van egy oldalon.
A lány az ajkát biggyesztette.
— Nem, nem emlékszem ilyesmire. Miért?
— Á, semmi —'ment vissza Dave a kanapéhoz. — Na jó, akkor játsszunk. Még mindig nem hevertem ki azt a vereséget, amelyet Romanvillában szenvedtem el magától. Maga veszettül ért hozzá, Sonya.
— Játszhatunk — pattant fel a lány. — De mit gondol, kell ez a rengeteg lámpa? Hiszen a tűz úgy bevilágít mindent.
Lerúgta a cipőjét, mezítláb körbetáncolta a Vörös Szobát, és lekattintotta a lámpákat, amiket pár perccel azelőtt olyan gondosan és kibújt rövidke kék szaténbolerójából. Sonyának figyelemre méltóan hamvas válla volt.
— Akkor játszunk? — kérdezte Dave nyersen.
A lány kuncogva leült a kanapéra, és a szeme sarkából olyan kacéran sandított Dave-re, hogy az igazán meglepetés számba ment.
— Biztos, hogy van kedve hozzá?
— Természetesen. Revansot akarok.
— Van kellemesebb is a revansnál — közölte Sonya.
— Például mi?
A lány megint csak kuncogott, és hátravetette magát a kanapén.
— Nézze csak meg!
Dave csak akkor értette meg, mire céloz a lány, mikor pillantása a kirakós játék táblájára tévedt. Eleinte még akkor se fogta fel a szavak értelmét. Mikor végül a tudatáig hatoltak, levegő után kapkodott tőlük, mintha jeges vízzel öntötték volna nyakon, és újból elolvasta őket. Második olvasásra is ugyanazt jelentették, s ő ismét csak mélységesen megrendült.
— Hűha! — rebegte.
— Mi baj? — vihogott Sonya.
Dave látta már ezeket a szavakat leírva, de nem ilyen körülmények közt. Rövid, ősi eredetű, lényegretörő kifejezések voltak, a kirakós játékban nem sok pontot szerzett volna velük a lány.
— Nahát, Sonya — Dave torkából úgy bugyborékolt elő a jámbor nevetés, akár a gágogás. — Nem hittem volna, hogy maga ilyen teremtés.
— Pedig az vagyok — mondta Sonya fátyolos hangon. — Éppilyen teremtés vagyok, Dave — és feléje nyújtotta a karját.
— Nem értem — Dave hagyta, hogy a lány maga mellé vonja a pamlagra. — Maga olyan . . . másmilyennek látszott.
Sonya a férfi tarkójára tette a kezét, és két, ujját becsúsztatta az inggallérja alá.
— Úgy emlékszem, kényelembe akarta helyezni magát — mondta.
— Igen, de ….
— Akkor meg miért nem helyezzük magunkat kényelembe mind a ketten, Dave?
Valami nagyot reccsent a kandallóban; Dave felpattant.

— Inkább azokkal a fahasábokkal törődjünk; még felgyújtjuk a házat...

Mikor újból a lány felé fordult, az már végignyúlt a kanapé párnáin. Dave a szemközti fotel felé tartott, de Sonya begörbített ujjával magához intette.

— Jöjjön csak ide szépen — mondta.

— Azt hittem, játszani akar — zsörtölődött a férfi.

— Jöjjön ide szépen, Dave! — Sonya háta ívben meghajlott.

— Nézze Sonya, maga igazán nagyon kedves lány, de az az érzésem, most kicsit sokat ivott...

— Ugyan, ne butáskodjon, mikor volt az, órákkal ezelőtt. Ha anya miatt ideges, akkor nyugodjon meg. Ö ma éjjel már nem jön haza.

— Én nem az anyja miatt vagyok ideges. Én maga miatt vagyok ideges. Most legyen jó kislány, és üljön fel szépen. Játszunk egyet, aztán megyek haza.

Odalépett a lányhoz, az pedig elkapta a mandzsettáját. — Jól van — mondta. — Csak egy kicsit játszunk, aztán mehet haza. Milyen négybetűs malacság van arra, hogy .; .

— Ne fáradjon! — Dave kiszabadította .a karját. —: Nekem épp most jutott eszembe egy hétbetűs malacság. Viszlát!

— Dave!

A férfi peckes léptekkel indult az előszoba felé, és nagyon nevetségesnek érezte magát. Kalapja és kabátja egy aranykeretes tükör alatt álló szék hárfa alakú támláján hevert. Felkapta a holmiját, és már nyitotta is az ajtót.

— Dave, várjon csak! — a lány az ajtóban állt.

— Eszembe jutott. valami — Sonya ringó csípővel az ajtófélfának dőlt. — Eszembe jutottak azok a képek, amikről beszélt. A bébifotók.

— Mi van velük? — fordult vissza Dave.

— Tegye le a kabátját meg a kalapját, akkor megmondom.

Háta mögé dugott kézzel figyelte, ahogy a férfi engedelmeskedik a parancsnak. A Vörös Szobába hátrált, állát előreszegezte, szemét lehunyta. Dave felmordult, durván elkapta, és megcsókolta. A lány teste koránt sem volt olyan törékeny, amilyennek látszott.

- Na látja — sóhajtott fel Sonya —, hát ezt a társasjátékot kedvelem én.

— És mi van a fényképekkel?

— Nem beszélgethetnénk majd később? '

— Beszélgethetünk most is.

— Hát jó — mondta Sonya, és odasimította arcát a férfi vállához. — Múlt héten egy férfi felhozta őket anyának. Barna borítékban voltak, a borítékon anya ügynökségének cégjelzése; én is láttam őket, anya öltözőasztalán hevertek. Miért olyan fontosak?

— Ki volt az a férfi?

— Nem tudom. Olyan hercig pofa volt, akár egy főiskolai tanár. Csak fiatalabb. És pipázott; erre emlékszem, mert anya azt mondta, mire elment, az egész lakás bűzlött a dohánytól.

— Harlow! Te dög! — mondta Dave.

— Micsoda! - méltatlankodott a lány.

— Á, semmi. Nézze Sonya, most jutott eszembe, van valami rettenetesen fontos elintézvalóm. Összedől a ház!

— Milyen ház?

— Ne törődjön vele. De most igazán mennem kell; Csodálatos este volt, nagyon köszönöm.

— De én nem akarom, hogy elmenjen. — A kívánságnak testével is nyomatékot adott. — Én azt akarom, hogy maradjon, Dave...

— Igazán nem tehetem, kicsikém, becsszóra. Egyrészt megígértem anyukámnak, hogy negyvenéves koromig nem nyúlok nőhöz.

A lány elhúzódott tőle, toporzékolásának zaját elnyelte a vörös szőnyeg.

— Maga strici! — mondta.

— Nahát, Sonya! Maga rengeteg meglepő kifejezést tud nem?

— Maga tetű! Maga szarházi! Maga rohadt buzi!

— Hát igen — bólintott Dave szomorúan. — Kitalálta a titkomat. Muszáj hazamennem, különben Montgomery leharapja a fejemet. Hisz tudja, milyen féltékeny.

— Takarodjon! — visította Sonya.- — Takarodjon, és ide többet be ne tegye a lábát!

— Kézcsókom a kedves mamának — búcsúzott Davé.

Mire leért Manhattan Manor kapujába, Dave-en lebírhatatlan vágy lett úrrá, hogy egyedül maradjon, lehetőleg egy telefonfülkében. A First Avenue-n a drogéria végében talált is egyet, minden zsebét kiforgatta érméért. Csak egy huszonötcentest talált, de bebedobta, és tárcsázta Janey lakását,

A telefon nyolcszor kicsengett, mire Dave elhitte, hogy esetleg még sincs otthon a lány. Az órájára nézett: Öt perc múlva lett volna tizenegy. Ha Janey elfogadta Harlow Ross meghívását, akkor körülbelül tizenöt perc múlva jön ki a Broadhurst Színházból. Nem lesz könnyű megtalálni őket a nyüzsgő tömegben, de azért érdemes megpróbálni.

Kimászott a telefonfülkéből, a huszonötcentest otthagyta a következő matató kéznek, és odaintett egy cirkáló taxit.

A színház előtt eléggé néptelen volt az utca, de valahogy várakozásteljes. Dave épp akkor lépett ki a taxiból, mikor egy jegyszedő lerohant a belsőajtóhoz, és. megtette némileg űzött és riadt előkészületeit a tömeg távozására. Aztán már szivárogtak is kifelé az emberek, megbeszélték véleményüket a darabról, és taxiért tülekedtek. A tömeg látványa először elcsüggesztette Dave-et, az arcok kivehetetlenül összefolytak. Ott állt a járda szélén, és nyújtogatta még tekergette a nyakát, akár egy jávai táncos. Egy lovasrendőr ment el mellette, olyan közel, hogy szinte súrolta, három nő meg perselyt csörgetett a képébe. Az ügy reménytelennek látszott.

Aztán, életében először, nagyon magörült Harlow elmaradhatatlan pipájának. Ott jött már, csomós fekete tölgyből volt, úgy meredezett a férfi mosolygós fogai közül, akár egy fütykös. Rossba karolva, bájosan, és szemmel láthatólag a kelleténél sokkal elégedettebben, Janey lépkedett. Először oda akart kiáltani nekik, de aztán kifinomultabb módszerek mellett döntött. Gyors léptekkel követte őket a tömegben.

A taxihelyzet reménytelennek látszott. Az East Side-i garázsokból még nem indították el a kocsikat, s a Negyvennegyedik utca közepén udvarias, ádáz csata dúlt. De Rosst mindez a jelek, szerint egy cseppet sem izgatta, és Dave rövidesen megtudta, miért. Az Eighth Avenue sarkán csillogó fekete Cadillac várta, mellette uniformisba bújtatott sofőr hajbókolt, és nyitotta az ajtót, a szokásos jó estét uram, jó estét asszonyom kíséretében. Dave még hallotta, hogy Ross odaveti a sofőrnek: A Serafinóba — s aztán látta, ahogy bemászik a bérautó hátsó ülésére Janey mellé. Meg se várta, hogy a limuzin elgördüljön a járdaszegélytől, hanem indult lefelé az Eighth Avenue-n taxit keresni. Lehagyott egy testes nőt, és fogott egy kocsit. — A Serafinóhoz — mondta a sofőrnek,

A Serafino kávéház volt az Ötvenötödik utcában, kávé- és vendégkülönlegességekre specializálta magát. Dave nem nagyon kedvelte a felvágós, művészieskedő légkörét, de gondolhatta volna, hogy Harlow Ross ízlése szerint való hely. Mikor belépett, egy lófarokfrizurás pincérnő, akin csak úgy csilingelt a sok viliage-i bizsu, megpróbálta egy asztalhoz vezetni, de Dave addig nézelődött a vendégek közt, míg meg nem találta, akit keresett. — Odaülök a barátaimhoz — vetette oda, és elsüvített a nő mellett.

Janey vette észre elsőnek, és sikerült lepleznie érzelmeit. Ross azonban még a pipáját is kivette, hogy kinyithassa a száját, és hangot adjon csodálkozásának.

— Szia, öregem — mondta. — Hát téged mi szél hozott erre?

— Kávébolond vagyok — közölte Dave, és Janeyre nézett. — Aztán meg valamit meg akarok kérdezni tőled.

— Gondolom, a nyomunkba szegődtél — támadt rá Janey. — Harlow, ugye, nem is tudtad, hogy Dave műkedvelő detektív?

— Az ám — húzott oda egy széket Daye. — És egész jól csinálom. Rólad például nagyon érdekes dolgot tudtam meg ma este, Harlow.

— Rólam? — pislogott Ross.

— Bizony. Nem is gondoltam, hogy neked is vannak hóbortjaid. Egészen elképedtem.

— Miről beszélsz?

— A te kis mellékfoglalkozásodról. Piszkoskodás kedvtelésből és pénzért.

— Hát ez részeg! — csattant fel Janey.

— Jó, elegánsabban is kifejezhetem magam — mondta Dave. — Nevezhetem kémkedésnek is.

Ross hangos, szörcsögő hangot csalt elő a pipászárból.

— Épp most beszélgettem el egy kicsit egyik barátod barátjával — közölte Dave. — Említést tett nekem a te apró vizitjeidről Szylensca grófnőnél. Meg azokról a fényképekről, amiket felvittél a lakására. Hogyan állIapodtatok meg Harlow? Pausálét folvósítanak, vagy megbízásonként fizetnek.

Ross széke csikorogva hátracsúszott, ahogy a féri felállt. Ha más korban él, most talán a csipőjéhez kap, és előrántja a hatlövetűjét. De mivel saját korának gyermeke volt, csak metsző pillantással illette Dave-et, és ingerülten mondta: — Gyerünk innen, Janey! A barátod már kibírhatatlan.

A lány rémülten nézett egyikről a másikra.

— Mi folyik itt?

Dave nem szerette, ha fölébe tornyosulnak. Felállt, és kihasználta, hogy ő a magasabb.

— Mondd csak el neki, Harlow! Meséld el Janey-nek, hogy fújtad meg a fényképeket a szobájából...

— Te csirkefogó — sziszegte Ross. Aztán elkövette azt a hibát, hogy alábecsülte a Dave-ben forrongó indulatot. Kinyújtotta a kezét, és tenyerét Dave öltönyének hajtókájára tette. Csak könnyed, agresszív lökés volt, de ahhoz elég, hogy Dave egész fergeteges dühe elszabaduljon. A karja előrelendült, akár egy dugattyú, s olyan jobb horgot adott le, hogy annál különbet nemigen látni a Szerda Éjszakai Bokszmérkőzéseken. Ross elöreugró állát érte recsegve és olyan erővel, hogy Harlow szájából kirepült a pipa, és csörömpölve zuhant a szomszédos asztal kávéscsészéi közé.

Janey zihálását nem lehetett hallani az ezt követő zűrzavar közepette. Először a Serafinov pincérnői rohanták meg őket, akár egy csapat izgatott balerina. Áz eszpresszógép mögül előjött egy fehér kabátos, szőrös karú férfi, és olasz szitkokat üvöltözött feléjük. Az egész kávéház zajos lelkesedéssel fogadta a szokatlan látványosságot, csak a két küzdő fél nem. Az ütés után most higgadtan méregették egymást, aztán Ross megdörzsölte az állát, és odaszólt Janeynek.

— Gyerünk - a hangja rekedt volt. — Gyerünk innen!

A lány gyorsan fölállt, elvette a kabátját a szék támlájáról. Együtt mentek ki a ruhatárba, ahol Ross megkapta a nagy szemeket meresztő ruhatárosnőtől a saját skót kockás felöltőjét. De mielőtt kiléptek volna az ajtón, Janey hirtelen, megfordult, és visszament az asztalhoz..

— Dave — mondta csöndesen.

Szelídén nézett a férfira, és az nekibátorodva mondta: — Nézd, Janey, sajnálom a dolgot, de amit mondtam, szóról szóra igaz. Harlow tud a bébiügyről, és mindent elmesélt a grófnőnek.

— Jól van — Janey lesütötte a szemét, aztán a hangját is leeresztette. — De én most azt akarom megkérdezni tőled, komolyan gondoltad-e, amit ma reggel mondtál. Odabent.

— Amit mondtam?

— Hát arról, hogy feleségül akarsz venni.

Dave nagyot nyelt. — Mi az, hogy komolyan!

— Nem az a szokás, hogy ilyenkor jegygyűrűt kapnak a lányok?

— A mindenit, Janey, úgy érted...

— Sajnálom, hogy nem kaptam tőled jegygyűrűt, Dave. — Hirtelen felpillantott, és a szeme jobban tüzelt, mint egy gyémánt. — Akkor most visszaadhatnám!

Aztán sarkon fordult, és visszasietett az ajtóban várakozó Harlow Rosshoz. Úgy mentek el, hátra se néztek.

Dave lassan leült, a lófarokfrizurás pincérnő bátortalanul odamerészkedett, és összeszedte az asztalról a pénzt.

— Parancsol.. . parancsol valamit?

— Igen — közölte Dave. — Lehet maguknál Arzénes Kávékülönlegességet kapni?

10. Nincs az a jó barát, aki elárulná

— A nagy, lapos csomag — kuncogott Homer Hagerty, ahogy Dave a hóna alá csapta a nagy, lapos csomagot. — A reklámszakma védjegye. Nem is tudom, nélküle miről ismernénk egymásra.

— A szürke flanellöltönyről — mondta Dave.

— Annak már vége; hisz, aki heti hatvanöt dollárt megkeres, mind abban szaladgál. Manapság az isten se mondja meg, melyik a hentes, melyik az ügyviteli igazgató. A kilencedikre legyen szíves — vetette oda a liftesnek.

Tíz másodperc múlva ott álltak a Burke Bébiétel Vállalat folyosóján. A függőleges utazás gyorsabban ment, mint az átkelés a húszméternyi zöld síkságon, amely az igazgatói irodák szárnyas ajtajáig húzódott. Dave lépéseit a munkaadója lépteihez igazította, és igyekezett elkerülni, hogy elméjére árnyat vessen a gondolatok sápadt fellege, amely megrendíthetné elhatározását.

Ahogay beléptek, az ügyfélfogadó titkárnő felkattintott egy fluoreszkáló mosolyt: — Jó napot — üdvözölte őket sugárzón. — Mennyire örülök, hogy látom önöket Mr. Hagerty, Mr. Robbins.

— Kézcsókom —- mondta Hagerty. — Volna szíves beszólni Mr. Burke-nek, hogy megjöttünk? Vár bennünket.

A lány átszólt a szobatelefonon, aztán mosolyogva a fal mellett sorakozó vörös bőrfotelek felé tessékelte őket. Dave a földre csúsztatta rakományát, aztán leült.

— Biztos, hogy minden itt van? — kérdezte az elnök. — Levonatok, tervek, Nielsen-jelentés, ami csak,kell?

— Minden a világon — válaszolta Dave jelentőségteljesen.

További öt perc enyészett az örökkévalóságba, mielőtt Kermit Burke látványosságszámba menő titkárnője megjelent.

— Mr. Burke elnézésüket kéri — búgta és egész testével részt vett a közlemény kihirdetésében —, de valami közbejött, és még néhány pillanatig nem tud a rendelkezésükre állni. Nagyon kéri, szíveskedjenek türelemmel lenni egy-két percig.

— Egy-két perc, az pont jó — mondta Hagerty. Mikor a lány távozott, kuncogva jegyezte meg: — Ez a lány aztán tudja, hogyan kell belépni valahová.

— Hát a kilépése se rossz.

— Őszintén megvallva, nem is bánom, hogy egy percre négyszemközt maradtunk, Dave. Szeretnék föltenni egy magánjellegű kérdést.

— Parancsoljon, Mr. Hagerty.

— Janeyről van szó. — Dave arckifejezését látva, sebesen folytatta. — Igazán nem akarok beleszólni a magánügyeibe, Dave, de hát tudja, milyen közel áll hozzám Janey. Amitől ő boldogtalan... hát, az engem is elkeserít. És az az érzésem, maguk között nincs minden rendben.

— Ez aztán finom fogalmazás! De Janey miatt igazán felesleges aggódnia. Neki új játszópajtása akadt az utóbbi időben.

— Harlow-ra gondol?
— Bizony ám. Vasállú Rossra.
— Tessék? .
— Á. semmi. De ez új dolog Cubbytól, nem? Mintha maga azt mondta volna egyszer, hogy mindig állja a szavát, és sose késik.
í— Igen, rendszerint valóban igen pontos. Nagy oka lehet rá, hogy megvárakoztat bennünket. De ne beszéljen most másról, Dave. Janey nálunk aludt az éjjel, és mikor ma reggelinél találkoztunk, esküdni mertem volna, hogy ki van sírva a szeme. Márpedig én ismerem Janeyt, és tudom, hogy az a gyerek nyolcéves korában sírt utoljára ...
Magas sarkú cipők kopogása ütötte meg a fülüket, s mindketten az ajtóra néztek. Egy nő lépett ki rajta, de nem Kermit Burke titkárnője. Hanem Szylensca grófnő. A külső szemlélő fölöttébb érdekesnek találta volna, milyen hirtelen alakult át a vörös borszékeken ülő két férfi arca az asszony láttán. Olyanok lettek, mint a görög álarcok: az idősebbik férfi szája vidám mosolyra felfelé kunkorodott, a fiatalabbé rosszallóan lefelé görbült.
— Kézcsókom, grófnő! — harsogta Hagerty a legzengőbb, szószékre illő hangján.
— Mennyire örülök, hogy látom!
— Jó napot — mondta Dave lehangoltan. Lázasan dolgozott az agya. Ennek a korai látogatásnak csak egyetlen oka lehetett; a grófnő nyilván beszélt Sonyával, és bármilyen beszámolót hallott is a tegnap este történtekről, az Dave-re nézve kedvezőtlen volt. Tehát csakis azzal a szándékkal kereshette fel Burke-öt, hogy beváltsa az ígéretét, és felfedje az igazságot a Burke Bébiről.
Láttukra a grófnő megtorpant. — Jó napot — mondta. — Sajnálom, hogy miattam várniuk kellett, de igen fontos megbeszélnivalóm volt Mr. Burke-kel. Viszont nem tudom — tűnődve nézett Dave-re —, vajon igénybe vehetném az idejét még egy percre, David?
— Parancsoljon, grófnő!
— Beszélni szeretnék magával. Négyszemközt.
— Rám ne legyein gondja, grófnő — vigyorodott el Hagerty. — Én eltűnök, beszélek valakivel kutyaügyben. – Felállt, és már indult is kifelé.
— Nos, grófnő?
— Azt hiszem, David, tudja, miért jöttem ide ma reggel ...
— Azt hiszem, tudom. Csak megtakarította nekem a fáradságot, grófnő, mert én is épp ezt akartam ...
Az asszony mintha meg se hallotta volna. — Őszintén szólva úgy kijöttem a sodromból, mikor reggel beszéltem Sonyával, hogy egészen elvesztettem a fejemet. Ártani akartam magának, Dave, minden lehetséges módon. Egyszerűen nem voltam képes megérteni, hogyan élhet így vissza valaki egy fiatal lány tapasztalatlanságával, egy lányéval, aki olyan szívszaggatóan ügyetlenül mozog az élet otromba tényei közt...
— Micsoda?
— Jaj, tudom, mire gondol. Tipikus anyai felháborodás volt csakugyan, nyilván elfelejtettem már, milyen érzés fiatalnak és szenvedélyesnek lenni. De valahogy magától azt vártam, hogy megértőbben, tapintatosabban viselkedik majd. Tulajdonképpen nem is teszek magának szemrehányást.

— Álljon meg a menet! Mit képzel, mi történt tegnap este?

— Kérem, David, ne is beszéljünk róla! Sonya is hajlandó megbocsátani magának, és én is. Mikor beléptem Mr. Burke irodájába, már tudtam, milyen ostobán viselkedtem. Egy szót se szóltam a fényképekről; kiagyaltam valami más ürügyet a látogatásomra. Úgyhogy ne aggódjék a mi kis titkunk miatt; az tökéletes biztonságban van.

— Még nem felelt a kérdésemre. Mit mondott magának Sonya, mi történt tegnap?

— Erről egy szót se többet! — állt fel a grófnő. — Ügy teszünk, mintha meg se történt volna, David. — Gyorsan rámosolygott, és megszorította a kezét. — Férfiak! — mondta derűs elnézéssel. — Vadállatok mind, nem igaz? De kérem, David, nagyon kérem, várjon az esküvőig, ugye megteszi?

Ezzel sarkon fordult, és távozott.

Dave kővé dermedten ült ott, míg Homer Hagerty vissza nem tért.

— Minden rendben; fiam, Kermit vár bennünket, Dave!

— Igén?

— Ne álmodozzon, pajtás! Felgördül a függöny.

— Ja, persze — mondta Dave. Hogyne. Fogta a nagy, lapos csomagját, és követte Homer Hagertyt Kermit Burke szobájába.

— No, fiúk, mi jót hoztak — kérdezte Kermit Bürke, és a kukoricacsutkájával dohányt kotort elő a pikszisből. Kuncogva, ravaszul felpillantott. — Fogadok, nem tudjátok, miért vagyok olyan biztos benne, hogy jó híreket hoztok, nem, mi? Hát elárulok egy titkot. Mikor a magatok fajta fickó fülig érő szájjal jön ide be, már tudom, hogy valami zűr van, de nem akarja, hogy rájöjjek. Mikor viszont bánatos képpel vonultok be... hát akkor holtbiztos, hogy tele vagytok jó hírekkel. így van?

Hagerty hódolatteljes pislogással nyugtázta Burke kétes értékű, elméletét. — Az az érzésem, téged egy percre se tudunk rászedni — mondta. — Igen, pompás híreink vannak.

— Megveregette Dave vállát. — Ez a Davey Crockett itt, a kis fekete táskájában rejtegeti mindet. Talán nézzük is mindjárt.

— És mi van a hirdetéssel? — kérdezte Dave. — Nem akarja látni az első levonatat, Mr. Burke?

Burke ünnepélyesen kiemelte alsó fiókjából a porcelán macskát, és a csörömpölő jószágot odatette az írómappára. Dave homlokát ráncolva, a zsebébe nyúlt.

— Nincs huszonöt centesem — közölte.

— Nem baj, ez az intézmény hiteles — nevetgélt. Nézte, hogyan bontja ki Dave a csomag spárgáját, aztán átvette a kezéből a Burke Bébi reklám betördelt levonatát. Gondosan tanulmányozta, szó nélkül, aztán letette az asztalra. — És most halljuk az áruforgalmi híreket — mondta.

Dave kihámozta a csomagolópapírból a kék dossziét, és kinyitotta az első oldalon.

— Ez természetesen csak az összefoglaló jelentés; a részletes adatokat a hét végéig rendelkezésünkre bocsátják Nielsenék.

Az összfelvásárlás növekedése minden területen hét százalék. De a Burke-részesedés a piacon-tizennyolc százalékról huszonhét százalékra emelkedett, ami megnövekedett teljes érték kilencszázalékos emelkedését jelenti. Ez az egységeladás aránya, a dollárban jelentkező növekedés még magasabb.

— Hadd látom azt a könyvecskét — kérte Kermit Burke.

Dave átnyújtotta az asztal fölött.

— Ez aztán igen, kalapot le — mondta Burke, és fölpillantott rájuk a bozontos, búzaszőke szemöldöke alól. — Gondolom, ti, reklámfickók az egészet a magatok javára írjátok, mi?

— Korántsem! — jelentette ki Hagerty nagylelkűen. — Tudjuk, hogy a saját értékesítési osztályodnak éppannyi része van a növekedésben, mint a mi ügyeskedésünknek, Cubby. Belevaló kereskedők mind egy szálig.

— Egy frászt! Ezt te se gondolod komolyan, ugye, Vén Homár? — csukott szájjal nevetett. — Az igazság az, hogy a mi értékesítési osztályunk már 1954-ben se ért egy hajítófát, s azóta se változott, amit te is nagyon jól tudsz. Minálunk minden a régiben maradt, a kampány az egyetlen új dolog, és ha ti, öregem, le akarjátok aratni a babért, csak rajta. Én a magam részéről a legteljesebb elismerésemet fejezem ki. És maga mit szól hozzá, Davey?

Dave a torkát köszörülte.

— Egyetértek önnel. A reklám az oka, semmi kétség. Semmi se használt annyit a Burke Bébiételnek, mint ez a kampány. A baj csak az... — Dave egypercnyi szünetet tartott, hagyta, hadd mozduljon a föld még egyet a világegyetemben — hogy a kampány, úgy, ahogy van, csalás.

Hagerty, akinek arcán egyfolytában fogsorvillogtató mosoly ült, mióta Dave az ügynökség csomagját kibontotta, rendületlenül mosolygott tovább. Burke is ugyanolyan kötekedő, nevető szemmel méregette őt. Dave látta: bejelentése olyan váratlanul jött, hogy nem fogták fel teljes egészében, hát folytatta:

— Így van. A Burke Bébi csalás, és az egész kampány az. Egy árva szó se igaz az egészből, s azt hiszem, leghelyesebb ha véget vet neki mindenestől. Én ezt tanácsolom, Mr. Burke.

Az ügyfél arckifejezése lassanként megváltozott. Aztán ezt suttogta: — ötven cent. ötven centtel jön nekem,.

Végre Homer Hagerty is felfogta, miről van szó. A szája összerándult, és ajka körül olyan ráncos és öreg lett a bőr, mintha elfelejtette volna betenni a fogát. Két kezét a szék szélének feszítve megpróbált föltápászkodni álló helyzetbe, de a jelek szerint nem bírt felemelkedni. Halvány pír indult el a gallérja szegélyétől, és terjedt az arca felé. Mikor újból kinyitotta a száját, csak görgette a torkában a szavakat.

— Hát, Davey, ez egy kicsit erős volt — mondta Burke nyájasan. — Nem volna kedve bővebben kifejteni?

— Dehogynem, Örömmel.

— Robbins! — üvöltötte Hagerty.

— Ugyan már, nyugodj meg, Vén Homár. A fiú el akarja mondani a magáét, hát hagyd őt beszélni! Nagyon jól tudod, hogy én sose fojtom bele senkibe a szót, ha mondanivalója van. Az öregem mindig azt mondta... — Elhallgatott, mert az istennek se jutott eszébe semmi, amit

mindig mondott az örege. — Na gyerünk, Davey Croekett! — mordult rá. — Hadd halljuk!

Dave, miután már elrugaszkodott az ugródeszkáról, most fejest ugrott.

— Nézze meg — mondta, és fölvette Bürke asztaláról a betördelt levonatot. — Nézze meg jól, Mr. Bürke! A műszaki osztály igazán ügyes munkát végzett a fotók retusálásával, de maga már éppen elég képet látott az eredeti Burke Bébiről. Na lássuk, észreveszi-e a különbséget!

— Miféle különbséget?

— A legfontosabbikat, Mr. Burke. Ezen a hirdetésen már egy másik gyereket lát, mert az eredeti Donald Clarke meghalt. Háromhónapos korában elvitte egy gerincvelőhártya gyulladás, és az ügynökség olyan piszkosul beijedt, hogy el találja veszíteni a maga megbízását; ezért nem merte megmondani az igazat. Nézze csak meg jobban, Mr. Burke.

Burke megnézte. — Én nem sok különbséget látok, Davey — mondta. — Gondolja, hogy másoknak feltűnik?

— Fütyülök rá, mit gondolnak majd mások, Mr. Burke! A lényeg az, hogy magával a bolondját járatták. Mivel az ügynökség nem gondoskodott róla kellőképpen, hogy az ilyen bajokat megelőzze, most a fennmaradó legjobb megoldást választották. Helyettesítették a kicsit egy Annié Gander nevű nő törvénytelen gyerekével... — le nem vette a szemét Kermit Burke arcáról;, de annak egyetlen arcizma se rezdült Annie nevére. — Clarke-ék magukhoz vették Annie Gander gyerekét, és úgy tesznek, mintha a sajátjuk lenne. Az ügynökség másik fényképészt vett fel, és minden tőle telhetőt elkövetett, hogy titokban tartsa a csalást. De hát tudja, mit. mondanak a zavaros ügyekről, Mr. Burke. Ilyesfajta titkot egyszerűen nem lehet véka alá rejteni... máris túlságosan sokan tudnak róla.

— Például?

— Tudta Mr. Hagerty és Mr. Tait. Tudta az orvos, akit a kis Donaldhoz kihívtak. Tudták Clarke-ék. Tudhatta Bob Bernstein, a fényképész. És most már mások is be vannak avatva: például Szylensca grófnő és Harlow Ross és Mr. Hagerty unokahúga ...

Hagerty úgy kapott a nyakkendőjéhez, mintha óriáskígyó volna. — Janey? — hebegte. — Janey tud róla?

— Egész szép kis lista — mondta Burke nyájasan. — Hogyhogy ezek közül az emberek közül egy se pakolt ki nekem, Davey?

.— Gondoljon csak utána. Először is, hárman már meghaltak: Annie Gander, Gordon Tait és Bob Bernstein. Az orvosnak befogta a száját Gordon némi ügyes kis földalatti kutatómunkával: a doktor úr egyszer tiltott magzatelhajtás során megölt egy lányt. Clarke-ék hallgattak, mert meg akarták tartani a pót-Donaldot; nem is beszélve a kockán forgó pénzről. Ami meg a grófnőt, Harlow Rosst és Janeyt illeti .. . hát mindegyiknek megvolt rá az oka. De egy nevet kifelejtettem a kis listámról, Mr. Burke. A sajátomat. Én is tudok róla, és én elmondom magának. Sőt még azt is javaslom, hogy hagyjon fel az egész kampánnyal, mielőtt még valakinek baja esik ...

— Senkinek se-esett baja! — tört ki Hagerty indulatosan. — A cserével nem ártottunk senkinek! Elkerülhetetlen üzleti fogás volt. . . mindössze ...

— Lassan a testtel, Vén Homár, a fiú még nem fejezte be. Vagy igen, Davey?

— Majdnem, Mr. Burke. Még csak egy szót. Nekem se volt könnyű mindezt elmondanom magának: gondolom, rámegy az állásom, és lehet, hogy az eljegyzésem is. De hallgatni róla még nehezebb lett; már kezdett rohadni és bűzleni, mint egy darab régi sajt, amiről sokáig megfeledkezett az ember. Semmit se tudok bebizonyítani, de az a véleményem, hogy ez a titok párszor már gyilkossághoz vezetett... — nem nézett Hagerty felé, ügyet sem vetett az elnök felháborodott tiltakozására. — Azt pedig biztosan tudom, hogy a zsarolás jó néhány érdekes változatát idézte elő. Hát úgy döntöttem, legjobb lesz, ha tiszta vizet öntünk a pohárba, Mr. Burke. És most tegyen, amit akar.

Visszament a székéhez, és várt.

Burke ernyedt ujjakkal dobolt az írómappán, és Dave-et méregette. Fölemelte az esedékes Burke Bébi reklám levonatát, és újból szemügyre vette. Aztán fogott egy jegyzetblokkot, és ceruzával firkált rá valamit.

— Úgy számolom — nyújtotta a szavakat — hogy körülbelül nyolcszor szólított Mr. Burke-nek, Davey fiú. Ez még két dollár a cicának.

Dave szája elkerekedett.

— Más mondanivalója nincs?

Burke ravaszul vigyorgott, a szeme Hagertyre villant. — Ez aztán a forrófejű fickó, Vén Homár. Mivel érdemelted ki?

— Becsületszavamra, Cubby — nyögte Hagerty —, én ...

— Sebaj, nem számít; nem kellett volna alábecsülnünk, ennyi az egész. Gondolhattuk volna, hogy egy ilyen okos fickó, mint Davey, megszimatolja a dolgot. Bízni kell abban, aki rászolgál, az öregem mindig ezt mondta.

— Elég jól megőrzi a hidegvérét, Mr. Burke — vakarta a fejét Dave.

— Kösz, Davey, ami azt illeti, sose vesztettem el egykönnyen a fejemet. No, mi legyen, Vén Homár? Te mondod el a fiúnak, vagy mondjam én?

Hagerty, aki ebben a pillanatban úgy nézett ki, mintha már jócskán túl lenne a nyugdíjkorhatáron, nem bírt megszólalni.

— Gondolom, akkor rám vár a feladat. Hát tudja, Davey — előrehajolt, hegyes szögben összefutó világosbarna haja a homlokára csúszott. — Az igazat megvallva, én már régóta tudok a szóban forgó ügyről. Az a gyanúm, jóval régebben, mint maga.

— Igazán?

— Igazán. Merthogy ez a nő, ez az Annie Gander. .. először engem keresett meg. Eszébe se jutott bekopogni ehhez a kedves Vén Homárhoz, De nem ám. Ö úgy okoskodott, hogy a legtöbb vesztenivalója a szegény öreg Cubbynak, a bébiétel-termelőnek van. Úgy okoskodott, ha az emberek megtudják, hogy a kis Donald bemondta az unalmast, hát akkor, ugye, nem nagyon fogy majd a bébiétel. Az ételnek persze semmi köze az egészhez, de hát tudja, milyenek az emberek. Hát fölkeresett, mert úgy okoskodott, hogy én majd jó mélyen benyúlok a pénztárcámba. Csakhogy nem tudta, kivel kezdett, de nem ám, tisztelt uram — kuncogott.

Dave, aki eredetileg úgy képzelte, hogy majd ő szolgál meglepetésekkel, most azt vette észre, hogy ő csodálkozik. Ha Annie zsarolta Burke-öt, akkor most már világos, miért ismerte fel a fényképét Willie Shenk...

— Hát, az a Gander asszony engem csöppet se zavart, Davey. Ha kedvem támad, hát hívom a rendőrséget, és hűvösre tetetem. De az adott körülmények közt azt mondtam neki, nézze, ha ebből az egészből némi költőpénzt akar kihozni, Miss Gander, tegye szépen tiszteletét Homer Q. Hagertynél, a Hagerty—Tait vállalat irodáiban, 430 Madison Avenue. Végeredményben az én cégemnek hétmillió dollár értékű megrendelése van ennél az ügynökségnél, és mivel amúgy is ő intézte ezt a kis színjátékot, hát egész biztos vagyok benne, hogy boldogan áll majd a maga rendelkezésére. Mi, Vén Homár?

— így van — mondta Hagerty erőtlenül. — Tökéletesen igazad van, Cubby. Mi követtük el a hibát; nekünk kell fizetnünk érte.

— Mi az hogy, éppígy láttam én is. Szóval, Davey fiú, amint látja, nem járkálok éppenséggel vakon a világban..Nem bizony, tisztelt uram. Tudom én, mi fő a fazékban. Megszimatolom.

Dave most először nézett Hagertyre.

— Hát szóval én csak jártattam itt a szám, hiába — mondta keserűen. — Maguk kezdettől fogva mindent tudtak, mind a ketten. Legalább annyit igazán megtehettek volna, hogy nekem is szólnak.

— Mi az hogy, épp ezt mondom én is — helyeselt Burke vígan. — Adjunk le a csapatunknak minden jelzést, Vén Homár! Davey hozzánk szegődik, ne hagyjuk sötétben botorkálni. — Csüngő lapátkezével az asztalra támaszkodva felállt. — Na, akkor spongyát rá, és nincs harag, ugye? Rázzunk kezet, ki-ki a többivel. És induljunk tiszta lappal. Mit szóltok hozzá?

Előrenyújtotta a kezét, és Dave rámeredt.

Aztán, mintegy önkívületben, elfogadta. Burke hasonlóképpen járt el Homer Hagertyvel, aki mogorván szorította meg a kezét. Ekkor következett a legkeservesebb kézfogás. — No rajta! — kuncogott Bürke. — Csak rajta! Lássunk egy valódi, régimódi, ‘szívélyes parolát.

Hagerty a levegőbe nyújtott egy nyaláb petyhüdt ujjat, és Dave óvatosan megszorította őket.

— Egy frászt! Tudtok ti ennél jobbat is. Hiszen szükségetek van egymásra, fiúk!

Lesütött szemmel újból kezet szorítottak.

— Na, ez már jobb — mondta Kermit Bürke. — És most felejtsük el az egészet, és lássunk munkához. Mennek a dolgok, semmi kétség, de azért ne bízzuk el magunkat. Az öregem mindig azt mondta —

Fél óra múlva léptek ki Burke irodájából. Míg az utcára nem értek, mindketten, hallgattak. Akkor Dave megszólalt:

— Ugye jól hallottam, azt mondta, hogy szedhetem a sátorfámat?

— Én mondtam? — képedt el Hagerty — Honnan veszi ezt?

— Csak úgy gondoltam.

— Szó sincs róla, Dave. — Homlokát ráncolta. — Csak azt sajnálom, hogy nem fordult azonnal hozzám, mikor belebotlott ebbe a Gander-ügybe, Én tisztáztam volna mindent. és akkor megússzuk ezt a beszélgetést odaföntt.

— Sajnálom. De nagyon összekuszálódtak a dolgok; magának fogalma sincs, mennyire.

— Itt egy taxi — mondta Hagerty.

A hátsó ülésen Dave folytatta.

— Simább volna az ügy, ha benyújtanám a lemondásomat?

— Semmi esetre sem. Hallotta Burke-öt: kedveli magát. És most, hogy már maga is benne van ebben a csereügyben... hát jobb szeretem, ha úgy marad minden, ahogy van. Vagy nagyon zavarja magát?

— Nem is tudom.

Dave kinézett a taxi ablakán a Fifth Ave-nue elsuhanó látomására. A jó idő színpompás tollazatú nők csapatait bocsátotta szárnyra. Az üzletekben tarkán villogott a sokféle holmi. A járókelők szaporán lépkedtek, futó mosollyal néztek egymásra. Kellemes nap volt, és korántsem kellemetlen világ. ,

— Csak éppen nem tudja kiverni a fejéből az ember — mondta Dave, szinte csak magában. — Tisztesség is van a világon.

— Az szép szó — morogta Hagerty.

— Szép bizony.

De neki egy másik szó járt a fejében.

— Gyilkosság — mondta ki fennhangon.

— Nekem mondja — sóhajtott fel Homer Hagerty, és hátradőlt az ülésen. — Gyilkos egy szakma. Nincs kedve velem ebédelni? Tudok egy helyet, olyan ebédet sehol se eszik a városban.

— Maga a főnök — egyezett bele Dave.

11. Azok részére, akiknek a legjobbra is telik

A Kereskedelmi Klub tagnévsorában szerepelt egy volt elnök, egy miniszter, hat szenátor. egy tucat testület elnöke, négy állam- i férfi, akiknek az arca filmhíradókból közismert, s 'még vagy száz név, amely mindennapos volt az újságok vastagbetűs címeiben meg az évkönyvekben. Míg Homer Hagertyre várt, aki beadta a kabátjukat a ruhatárba, Dave a névtáblákat tanulmányozta, és kellőképpen megilletődött. Hagerty kezét dörzsölve jött vissza, és Dave-et egy szőnyegezett terembe kalauzolta, amely olyan volt, mint a Grand Central pályaudvar tudakozó nélkül.

Egy márványlapú asztal mellett, bőrfotelekbe süppedve várakoztak, míg a kézicsengő szava elő nem szólított egy fehér kabátos pátriárkát. Hagerty bourbont rendelt, Dave, pedig whiskyt citrommal. Aztán az ügynökség vezetője hátradőlt, végigpillantott a falakat díszítő masszív portrékon, a kígyózó márványlépcsők mentén a szövevényes mintázatú kovácsoltvas korláton, és megkérdezte: — Na, mit szól hozzá, Dave? Hogy tetszik ez a hely?

— Van valami meghitt bája.

— Várjon csak, majd ha fölmegyünk az étterembe! Négy álló évig dolgoztam rajta, hogy beválasszanak a tagok közé; nagyon megnézik, kit vesznek fel. Évi kétezer a tagdíj, de megéri. Magának van klubja, Dave?

— Egy időben tagja voltam az Aqua Velva Arcvíz Klubnak, de randalírozás miatt kigolyóztak.

Hagerty értetlenül meredt rá, aztán elvigyorodott. — Maga azt hiszi, hogy ez fölösleges fényűzés, pedig nem az. Nagyon sok fontos személyiséggel jön itt össze az ember. A mi szakmánkban kifizetődő dolog elegáns klubok tagjának lenni, és elegáns éttermekbe járni. Ez mind hozzátartozik a hatáskeltéshez, és mi olyan területen mozgunk, ahol ez nem közömbös. — Ujjával az asztalon dobolt, szeme álmatagon a semmibe révedt. — Nem, ez így nem igaz. Én nem pusztán üzleti okokból akartam belépni a Kereskedelmi Klubba. Azért akartam belépni, mert jólesik itt lennem.

— Ez már meggyőzőbben hangzik — mondta Dave.

— Igen, minek is játszanám még magam? Tetszik nekem ez az élet, Dave. Szeretem a luxuséttermeket meg a jó whiskyt meg a többit. Szeretek Cadillacet meg Jaguárt tartani, meg nagy házat vidéken, és a városban egy házikót a felhőkarcoló tetején. Nem kell alábecsülni ezeket a dolgokat, Dave, sok előnyük van.

— Ezen igazán nem vitatkozom magával, Mr. Hagerty — nevetett Dave tiszta szívből.

— Meghiszem azt — mondta Hagerty, és kipirulva előrehajolt. — S nem hiszek abban a sok jámbor meg alázatos szövegben az igaz életről. Mi a fenének szégyellném, hogy szeretem a pénzt. Azóta, hogy kölyökkoromban az apám jégvermében húztam az igát, mindig is arra

vágytam, hogy megengedhessek magamnak minden fényűzést és úri passziót, amit szemem-szám megkíván. Ide figyeljen, nincs jobb propaganda a reklámszakmának, mint az a sok kósza fecsegés a költségtérítésről, meg a luxusvonatokról, meg a szépséges próbakisasszonyokról. Ne áltassuk magunkat, a fiatalokat ez csábítja az ügynökségekre,

— Azt hiszem, igaza van.

— Fején találta a szöget: igazam van!

Hozták az italt, és Hagerty emelte a poharát.

— Semmi baj a fényűzéssel! — jelentette ki harciasán. — Nekem is tetszik, magának is tetszik, mindenkinek tetszik. Egészségére.

— A köszvényre — emelte a poharát Dave is. — Az a kedvenc betegségem.

— Ittak még két pohárral, aztán beszálltak a liftbe, és fölmentek az étterembe. A Hagerty részére fenntartott asztal a Fifth Avenue-ra néző, magas ablak előtt állt. Az étel felséges volt. Dave lassan eszegette, s [mikor végzett, a szája szélét rágta tovább.

— Még mindig nem hagyja nyugton, ugye? — kérdezte Hagerty. — Örökösen a kampány jár a fejében.

— Nem hagy nyugodni, de mennyire nem! Nézze, én nem akarok itt moralizálni afölött, amit maga meg Gordon tett. Lehet, hogy a helyükben én is ezt tettem volna. De körülbelül olyan kényelmesen érzem magam, mint aki zászlórúd tetején kuporog az aranyerével. Az egész ügy átkozottul robbanásveszélyes.

— Csak ez a baj? — Sóhajtott fel Hagerty megkönnyebbülten. — Akkor pillanatok alatt eloszlathatom az aggályait, Dave. Csak adjon rá alkalmat. Bebizonyítom magának, hogy nincs miért aggódnia, legfeljebb hogy j. miből tölti meg Burke cicáját.

— Én nem vagyok ilyen derűlátó. Már vagy fél tucat ember tud erről a kincset érő titokról. És akármelyikük lerobbanthatja a fedelét.

— Hogyne. De egyikük se fogja megtenni, s ezt én bizonyítani tudom.

Elővette zakója belső zsebéből az odacsiptetett, karcsú aranyceruzát, és fogta a Kereskedelmi Klub étlapját. Megfordította, s pár percig elmerülten írt a hátára. Aztán átadta az étlapot Davenek. Ez állt rajta:

Homer Hagerty
Kermit Bürke
Dave Robbins
Janey Hagerty
Irma és Howard Clarke
Herbert Russ
Harlow Ross
Szylensca grófnő

— És most vegyük sorra őket, Dave — mondta, és visszavette az étlapot — Egyenként. Először is én.,

— Maga miatt nem aggódom, Mr. Hagerty.

— Hát akkor, ezt kihúzhatjuk.

Áthúzta az első nevet a névsorban.

— Aztán itt van Kermit. Abban nyilván egyetértünk, hogy őt figyelmen kívül hagyhatjuk. És itt van maga, Dave. — Felpillantott, elvigyorodott, és áthúzta a következő két nevet.

— Aztán itt van Janey — folytatta Hagerty. — Mit gondol, szívesen elnézné, hogy az öreg bácsikája koldusbotra jut? Azt hiszem, Janey miatt se kell aggódnunk.

A negyedik nevet is kihúzta.

— Ami Clarke-ékat illeti,- maga is megmondta. ők ragaszkodnak ahhoz a gyerekhez, és úgy begyulladtak, hogy egy szót se mernek szólni. Russ, ha nem tudná, annak az orvosnak a neve, akit kihívtak Donaldhoz, mikor rosszul lett a kicsi. Az ő történetét tudja. Tehát kihúzhatjuk a következő két sort is.

Úgy is tett.

— Aztán itt van Harlow — vette át a szót Dave nyugtalanul. — ő adta oda a képeket a grófnőnek, tehát ő is tudja. Hogy honnan, arról fogalmam sincs.

— Nekem van — mondta Hagerty. — Harlow onnan tudja, hogy kezdettől fogva benne volt.

— Benne volt?

— Hát persze — kuncogott Hagerty. — Ne felejtse el, Dave, mielőtt maga leereszkedett közénk, Harlow volt Gordon helyettese, és Gordon állásának első számú várományosa. Harlow gondja volt minden részletmozzanat a Burke-kampány beindításánál. S ami még ennél is fontosabb, elsősorban Harlow tolta el az egészet.

— Ügy érti, hogy Ross tehet mindenről?

— Jaj, nem azt akarom mondani, hogy mi nem vagyunk felelősek. De Harlow dolga volt, hogy a technikai részleteket kidolgozza a két, fényképezésre kijelölt házaspárral, ö választotta ki Addisonékat meg Clarke-éket, és ő állította össze a kampány ütemtervét. Ha óvatosabban jár el, nem dobjuk be a hirdetéseket olyan rövid idővel a bébi születése után, és elkerülhettük volna az egész zűrzavart. Mivel pedig ez a helyzet, ha lesz, akinek az orrára ütnek hanyag és zavarosfejű munkáért, az csakis Harlow Ross lehet. És ne higgye, hogy ezt nem fordítom ellene, ha megpróbál bajt keverni. Ross tudja, hogy módomban áll őt feketelistára tetetni az ország minden ügynökségénél. Nem — mosolygott Hagerty, és kétszer áthúzta Ross nevét —, Harlow miatt sem kell aggódnunk, ..

— Akkor már csak a grófnő marad — mondta Dave.

— Bizony. Azt a zsinórt pedig, amelyik a grófnőt mozgatja, Kermit Burke tartja a kezében.

Hagerty az utolsó nevét is kihúzta.

— Várjunk csak egy kicsit — állította meg Dave. — Van itt még valami, amit jobb, ha. maga is tud a grófnőről. Nemcsak Burke szereti a huzigálni á zsinórokat. Maggie mamának is volt egypár húzása.

— Ezt meg hogy érti?

— Még nem mondtam, mihez kezdett a fotókkal, amiket Rosstól kapott. Arra használta őket, hogy engem táncoltasson velük, mégpedig a Nászinduló dallamára.

Óvatosan kerülgetve a buktatókat, Dave beszámolt a főnökének Sonyáról.

— Hát ilyen piszokságot még nem láttam — tört ki Hagerty. — Komolyan azt hiszi, Dave, hogy erőszakkal el akarja vetetni magával a lányt?

— Végeredményben erről van szó. Nem mintha Sonya nem lenne vonzó teremtés. Vagy olyan szégyenlős volna. Éppenséggel nem szégyenlős. De hát a grófnőnek megvannak a maga régimódi elképzelései arról, hogyan válasszon férjet a lányának.

— De most már ez se ok az aggodalomra, ugye? Mivel Kermit mindent tud, a grófnő nem sokat árthat . – Mikor látta, hogy Dave ábrázata még mindig milyen gondterhelt, hozzátette: — De mondok valamit. Ha mégse hagyja nyugodni a dolog, majd ráveszem Kermitet, hogy dobja be a rábeszélőkészségét. Mondjuk győzze meg a grófnőt, hogy milyen jót tenne Sonyának egy szép külföldi út.

— Gondolja, hogy el tudná intézni? — ragyogott fel Dave szeme.

— Egész biztos. Még ebben a hónapban fölrakatjuk Sonyát az Ile de Francé fedélzetére, majd meglátja.

— Isten óvja a legénységet — dünnyögte Dave.

A pincén ott termett, és Hagerty aláírta a számlát.

— Hát akkor gyérünk vissza az irodámba, aztán beszélgessünk még egy kicsit — indítványozta az elnök. — Van itt még valami, amit meg kellene beszélnünk.

Azt a valamit nem határozta meg közellebbről, amíg vissza nem értek a Hagerty— Tait vállalathoz. De még akkor se azonnal, előbb kiszólt telefonon a titkárnőjének, és magához kérte a főkönyvelőt, Wilton Sheplow-ot.

Sheplow a hónk alatt barna, harmonikázó iratgyűjtőt hozott, fénylő pápaszeme mögül gyanakodva méregette Dave-et, ahogy ült.

— Wilton — mondta Hagerty —. volna szíves ismertetni az ügynökség helyzetét Dave-vel?

Sheplow gyanakvóbban nézett, mint valaha, de azért kioldotta az irattartó zsinórját. Előhúzott egy összekapcsolt papírköteget, és egy darabig zörgött a lapokkal.

— Szóval mindent? — kérdezte tompán. — A bizalmas adatokat is, mindent?

— Csak nagy vonalakban — mosolygott Hagerty. — A részvények elosztását, nettó értéket, ilyesmit. Az összegeket kerekítve.

— A Hagerty és Tait vállalat nyolc évvel ezelőtt fuzionált — csattogtatta a fogát Shaplow — százezer dollár tőkével. Az alaptőke - amely ezer részvényből áll, egyenlő mértékben oszlott meg Mr. Hagerty. és Mr. Tait között. Jelenleg a mozgó tőke megközelítőleg háromszázezer dollárra rúg. Ez a tőke magában foglalja a készpénzt a bankban, a követeléseket, a műalkotásokba befektetett hetvenötezret, valamint a csekély fennmaradó összeget, az álló- és fogyóeszközöket eredeti értékkel figyelembe véve, mintegy huszonötezret.

— A teljes összeg néhány hónappal ezelőtt négyszázezer fölött volt — mondta Hagerty komoran. — De akkor rendkívüli üzleti kiadás merült fel..

— Százhuszonötezer dollár értékben —csóválta a fejét Sheplow.

— Igen. De azért még ez is szép pénz, nem?

— Igen szép, Mr. Hagerty.

— És a saját számításunk szerint a részvényeink értéke a következő pár évben tetemesen növekszik. Így van?

— Mint főkönyvelő, - azt mondhatom ...

— Hagyja csak! Én mondom, növekedni fog. Mármost itt van Gordon halálának a kérdése. Fogalmam sincs, van-e tudomása róla, Dave, de köztünk sose volt adásvételi szerződés; Gordon valahogy betegesen irtózott a biztosítástól. Úgy képzelte, ha az első részletet befizeti, egyből beadja a kulcsot; most látjuk, mekkorát tévedett. Mindez azt jelehti, hogy Gordon részesedésével az üzletből most Mrs. Tait rendelkezik. Én azonban megbeszéltem a dolgot Grace-szel, s ő beleegyezett, hogy felét eladja a cégnek: vagyis az összes részvények huszonöt százalékát. Ezt pedig azt jelenti, hogy kétszázötven részvény megvásárolható.

— Könyv szerinti érték részvényenként 312,47 dollár — mondta Shéplow.

— Igen, Valaki megszerzi azokat a részvényeket, Dave, és én azt akarom, hogy ez a valaki maga legyen.

Dave Sheplow-ra, aztán Hagertyre nézett. — Itt valami tévedés lesz. Az én pénztárcámból ilyen kiadásokra nem futja.

— Ki mondta, hogy futja? Errefelé nekeém kell hogy fussa valamire .. nekem pedig futja, és én most olyan lehetőséget kínálok magának, amilyet még sose kapott. Tudja, mi az a részvényopció?

— Nem egész pontosan.

— Igazán egyszerű dolog. Én most opciót adok magának, hogy azokat a részvényeket a következő két-három évben a jelenlegi könyv szerinti. értékükön megvásárolja. A részvények értéke közben nőni fog, ez biztos, úgyhogy egy grandot se kell bedobnia, mégis leesik magának egy jókora adag tőkésíthető nyereség. Na, hogy tetszik a dolog?

Sheplow levegő után kapkodott.

— Maga most elmehet, Wilton — vonta össze a szemöldökét Hagerty. — Nagyon köszönöm.

A főkönyvelő összeszedte a papírjait, még egy hitetlenkedő pillantást vetett az elnöki íróasztalra, aztán elhagyta az irodát.

— Ez aztán nagylelkű ajánlat, Mr. Hagerty ...

— Nagylelkű a fenét. Ez nekem üzlet, jó üzlet, és még örömöm is telik benne. Először is, maga remekül ért Kermit nyelvén. Pontosan az a nagyszájú ügyviteli előadó, akit Kermit respektálni fog. Másodszor pedig maga Janey leendő férje.

— Ezt én nem venném ilyen biztosra.

— Nézze, Dave, higgye el, ismerem én Janeyt nagyon jól. Most már kitaláltam, min kaptak össze. Ugye a Burke Bébin?

— Azt hiszem.

— Hát annak most a végére jártunk, nem? Es teljes köztünk az egyetértés.

— Gondolom, igen.

— Vagyis nincs többé ok a nézeteltérésre, ha jól látom. — nevetett Hagerty. — Hát nem káprázatos, mi mindent megold egy bizalmas eszmecsere? Gondolja csak végig, hány problémát leírtunk ma! — Felállt, és széles mozdulattal kezet nyújtott. — Most pedig igazán fogjunk kezet, Dave! S induljunk valóban tiszta lappal. Mit szól hozzá?

Dave vigyorogva rázta meg a kezét.

— Én benne vagyok, Mr. Hagerty.

— Nincs" több probléma?

— Nincs uram.

— Nincs több sötét titok?
— Nincs, uram.
— Ezt már szeretem. Most pedig tűnés, menjen a dolgára, mi, részvényesek nem tartunk el egy csapat léhűtőt. De azért egy percet szakíthat éppen, hogy szót váltson Janey-vel; azt hiszem, nem bánná, ha hallana magáról.
— Rendben van, Mr. Hagerty - mondta Dave, s a képe csak úgy ragyogott kifelé menet.
— Ja, és még egy, Dave!
— Tessék, uram!
— Azt hiszem, nem helyes, ha egy ilyen jelentékeny részvényestárs csak szürke kis vállalati dolgozó, magának mi a véleménye? Szerintem jobb lesz, ha alelnököt csinálunk magából.

Dave üdvözölt ábrázattal ment végig a, Hagerty—Tait vállalat folyosóin. Aki mellett elment, mindenki felfigyelt rá, és kérdő arckifejezéssel üdvözölték, de nem álltak meg beszélgetni vele. Az arcáról még akkor sem hervadt le a derű, mikor Janey szobáját kiábrándítóan üresnek találta. Visszament a saját helyére, és azt se bánta, hogy Louise féltő aggodalommal fogadja az ő különös, révült mosolyát.
— Jól van, Mr. Robbins?
— Már hogyne lennék jól! Nahát, Louise, hogy ez a ruhája milyen csinos!
— Valóban úgy találja, Mr. Robbins? — ámult el a nő.
— A leghatározottabban. Remekül áll magának ez a szín.
— Jaj, istenem! — mondta Louise eksztatikusán, és dühösen nekiesett az írógépének.
Dave becsukta maga mögött az iroda ajtaját, hátradőlt a forgószékében, és felrakta az asztalra a lábát. Ez volt az első igazi találkozása az eufóriával, és most úgy lebegett lágy, bolyhos felszínén, mint valami álomban. Pár percnyi gondolattalan boldogság után megint beindult az agya, és elnevette magát.
Hogy is gyanúsíthatta Homer Hagertyt olyan földhözragadt bűncselekménnyel, mint a gyilkosság? Az ötletet most olyan groteszknek találta, hogy csak nevetni tudott rajta. Semmi kétség, Annié Gander zsarolta, és alaposan sarokba szorította Hagertyt, a gyilkosság pedig csalhatatlan módszer arra, hogy az ember megszabaduljon a zsarolóktól. De Hagerty valószínűleg úgy viselkedett, mint akármelyik üzletember, akinek veszélyeztetik a tiszta nyereségét: dühöngött, fenyegetőzött, kibúvót, mindenféle más megoldást keresett, nekikeseredett, sőt gyűlölködött is; legvégül pedig fizetett kívánság szerint. Az a gondolat meg se fordult a fejében, hogy az egyik bűncselekményt egy másik, még kockázatosabbal leplezze. Dave megpróbálta elképzelni Homer Hagertyt a Brooks Brotherstől való öltönye alatt kidudorodó revolverrel, és újból kuncogni kezdett. Megpróbálta felidézni a látványt, ahogy szemtől szembe áll Annie Ganderrel, és egy filmbeli bűnöző acélos hangján dörgi: — Na .. jó, kislány, maga akarta... — aztán előrántja a revolverét, és ráfogja a nőre. Puff! Puff! Maga se beszél többet!

Dave levette a lábát az íróasztalról, és a térdére csapott. Hogy is lehetett ilyen ostoba! A gyilkosságokat nem pocakos, fehér hajú üzletémberek követik el, akiknek az élete klubok, Cadillacek, koktélok, ügyfelek és tárgyalótermek közt zajlik. A gyilkosság vizenyős tekintetű, overallos férfiak foglalatossága, meg mocskos képű fiatalkorúaké, akik rugós bicskát rejtegetnek a zsebükben, meg masszív, vészjósló kis embereké, amilyen Willie Shenk. Willie Shenk. Hát persze hogy Willie volt!

Az egyszerű és kézenfekvő megoldás végig ott hevert az orra előtt, ő meg semmi áron; nem akarta tudomásul venni, éppen mert annyira kézenfekvőnek látszott. Willie-nek megvolt rá az alkalma, Willie-nek megvoltak hozzá az eszközei, s ami a legfontosabb, Willie-nek megvolt rá a hajlama. Igen, ő elhitte Shenk meséjét, amit éppen ebben az irodában adott le, még valami részvét is mocorgott benne a furcsa, sovány kis ember iránt, aki ünnepélyesen bizonygatta, milyen érzelmek fűzték őt a halott nőhöz. De Willie nyilván hozzászokott ahhoz, hogy a bűncselekményeket szemrebbenés nélkül letagadja; ez a mesterségéhez tartozik.

A reggeli újság még ott hevert Dave papírkosarában, kihalászta, és megint átfutotta az utolsó oldalakat, hogy nem említik-e a Gander-ügyet. Szokás szerint semmi se volt róla. Hogyhogy a rendőrség még mindig nem találta meg Willie-t? Ha felkutatnák és kihallgatnák, helyesebben vallatóra fognák, talán akkor végre rájönnének, mi történt. Már-már megkísértette a gondolat, hogy felhívja a rendőrséget, és beszámol arról, hogyan találkozott Willie-vel, és Max Theringerrel. De tudta, *hogy nem* teheti.

Aztán gondolt egyet. Hátha Maxnak vannak újabb hírei; esetleg napvilágra került valami új nyom, valami új rendőrségi akció.

Fölvette a telefont, és a *Times-Express-t* hívta.

— Halló, Max? Itt Dave Robbins. Gondoltam, felhívlak, megkérdezem, hogy vagy?

— Gyomorbajossn — közölte Theringer. — És hogy van a Madison Avenue?

— Mint mindig. Mondd csak, nincs kedved összefutni velem? Én beszámolhatnék, hogy nálam mi újság, te pedig ... mondjuk, ma este, megfelel?

— Ma nem érek rá. Csinálok a lapnak egy sorozatot a fiatalkorú bűnözőkről és le kell adnom a kéziratot. Gus martinije után meg sose tudok dolgozni.

— Nem kell lemennünk Gushoz. Én csak fecsegni akarok veled. Mi volna, ha odamennek az irodádba munka után?

— Iroda! Ezt azért nem mondanám — fanyalgott Therínger. — Van egy íróasztalom, egy székem meg egy saját köpőcsészém. De mindezt a fényűzést szívesen megosztom veled, ha akarod.

— Remek, akkor fél hat tájban ott leszek.

— Inkább hatkor.

— Jó — egyezett bele Dave.

Janey aznap délután már vissza se jött, úgyhogy Dave-nek nem volt alkalma átnyújtani az olajágat. Fél négykor a kézbesítő körlevelet tett az asztalára. A körlevél így szólt:

Nagy örömömre szolgál, hogy bejelenthetem Dave Robbins alelnöki kinevezését. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian gratulálni kívánnak Dave-nek ahhoz az eredményes munkához, amellyel ezt a megtisztelő címet kiérdemelte.
Homer Hagerty, eln.

Dave a körlevelet íróasztala legalsó fiókjába süllyesztette, hogy' megőrizze az utókornak. Tíz perc múlva Wilton Sheplow telefonált, és afelől érdeklődött, van-e sokszorosításra alkalmas fényképe, amelyet a lapok és a szaksajtó rendelkezésére bocsáthatnak. S attól kezdve egész délután mást se tett, csak szerényen és széles mosollyal fogadta a Hagerty —Tait dolgozóiból alakult köszöntő delegációk áradatát. Utoljára Louise járult eléje, hogy kifejezze szerencsekívánatait; úgy bámulta a főnökét, mint a turisták a Lincoln emlékművet.

Dave fél hatkor lépett ki az irodából, és az enyhe idő rábírta, hogy gyalog menjen át a városon a *Times-Eocpress* épületéhez. A házi telefonkönyvből megtudta, hogy Theringer a negyedik emeleten található.

Rendetlen íróasztalok szigetei közt vágott át a hatalmas teremben, amelyből Max Theringer kivételével mindenki eltávozott már. A bűnügyi tudósító egy ősrégi Remington fölött görnyedt, akár egy éhes ölyv. Dave közeledtére felpillantott, de szaporán, verte tovább két ujjával a billentyűket. Dave odahúzott egy széket, és türelmesen várt. míg az újságíró ki nem rántotta a lapot a hengerből.

— Na, hogy tetszik itt nálunk? — kérdezte Theringer, és hátradőlt a nyikorgó széken. — Nem éppenséggel Lever House, ugye? Hát, ki vele, mi nyomja a lelkedet, pajtás? Nyomára jutottál, mi köze van Burke barátodnak Annie Ganderhez? Én azóta is töröm a fejem rajta.

— Tulajdonképpen semmi közük egymáshoz. Annie először azt vette á fejébe, hogy Burke-öt zsarolja meg. Ezért Iátta őt a környéken Willie. De hát Burke sokkal dörzsöltebb annál, semhogy maga fizessen; elküldte Annie-t Homer Hagertyhez, és annak kellett kifizetnie a számlát. Ennyi volt az egész,

— Biztos vagy benne?

— Hát hogyne lennék biztos. Az utóbbi időben eleget törtem rajta a fejemet, és arra a következtetésre jutottam, hogy talán túllőttem a célon. A zsaroláshoz nem fér kétség, de ami a gyilkosságot illeti...

Theringer felvonta egyik gyér szemöldökét.

— Hát ez mi? Mintha most más húrokat pengetnél, öregem. Meggondoltad magad Hagertyt illetően?

— Nem arról van szó; hogy meggondoltam magam. Sose volt hitelt érdemlő bízonyítékom arra, hogy Hagerty nyírta ki Annie-t, vagy hogy ő tört az életemre. Ami azt illeti, nem is tudom, az életemre törtek-e egyáltalán. Az a vasúti ügy nyilván véletlen baleset volt, és arra sincs semmi bizonyíték, hogy az a gyógyszeres üveg, látott valaha mérget. Lassan már az az érzésem, az egész csak az én szenzációéhes fantáziám szüleménye, ahogy te mondtad eredetileg.

A riporter odavágta az asztalra a ceruzáját, hogy csak úgy nyekkent. — Ingatag egy pasas vagy te, hallod-e! Tegnap még minden sarokban

rémeket láttál, most meg csupa báj vagy, és kellem! Mi van, fölemelte a fizetésedet a főnököd?

— Nemcsak erről van szó — pirult el Dave.

— Szóval fölemelte!

— És ha igen? Annak a gyilkossághoz semmi köze se volt; azt se tudja, hogy gyanúsítottam. De ő nem gyilkos-típus, érted?

— Nem, az a gyanúm, nem értem. Én alig húsz éve vagyok bűnügyi tudósító, és ennyi idő alatt sem tudtam rájönni, milyen típusú emberek követik el a gyilkosságokat. Ott volt például az a kedves öreg óvónő. Feldarabolta a férjét, és a darabjait elküldte St. Louisba. Vagy az a jóképű fiatal ügyvéd, a friss diplomájával. Nyolcszor ment át egy Buickkal a barátnőjén. Vagy az a lelkipásztor ...

— Jó, jó — mondta Dave bosszúsan, — Hát mondjuk, nincs-gyilkostípus. De kérdem én, nem százszorta valószínűbb, hogy Willie Shenk nyírta ki Annie-t? Nem volt rá oka is, lehetősége is; és nem vallana inkább őrá az ilyesmi?

— De igen.

— És mégis beveszed a meséjét? Elhiszed, hogy ártatlan?

— Épp ez a baj Willie-vel. Remekül hazudik. Még mikor igazat mond, akkor se tudja az ember, hányadán áll vele.

— De azért elhiszed, hogy ártatlan?

— Én nem *hiszem*, hogy ártatlan — mondta Max Theringer. — Én *tudom*, hogy az.

Dave megdermedt ültében.

— Ezt hogy érted?

— Ma reggel beszéltem a barátommal, Berger hadnaggyal. Tegnap elkapták Willie-t, és négy óra múlva futni hagyták. Tudod, azért a zsaruk sem aludtak egész idő alatt, akármi legyen is a látszat. Kihallgattak minden létező tanút, és ellenőriztek minden lehetséges alibit a gyilkosság pillanata óta. Még Willie se bizonyíthatta volna meggyőzőbben a saját ártatlanságát, mint ahogy a rendőrség tette. Erről természetesen neki egy szót se szóltak,, de valójában már nincs a gyanúsítottak között.

Dave eufóriájának puha, habos felhője egyre keményebb és göröngyösebb lett.

— De hát miért olyan biztosak benne?

— Beszéltek a lakókkal abban a házban, ahol Annie lakott. Kettő közülük élve látta a lányt két órával Willie távozása után. A szobafőnök a szállodában, ahol Willie megszállt, pontosan megmondta, mikor érkezett. A liftesfiú ugyancsak. A szálloda bárjában a pincér szintúgy. Willie történetének nem volt olyan részlete, amit a rendőrség előre ne tudott volna. Szélhámos ide, szélhámos oda, Willie Shenk nem ölte meg Annie Gandert. Így aztán, ahogy ti mondjátok, fiúk, légy esett a levesbe.

Dave öltönyének szűkre szabott válla most még keskenyebbnek látszott, ahogy a férfi beleroskadt a székbe.

— De hát ha nem Willie volt az. . ..

— Akkor valaki más. Talán olyasvalaki, aki igazából nem is gyilkos típus ...

Dave belefogott, hogy újabb ellenvetéseket soroljon, de nem tudta befejezni. Theringer asztalán elképesztő hangerővel megszólalt a telefon. Dave nagyot ugrott, de a riporter nyugodtan fellapátolta a kagylót, és valami üdvözlést dünnyögött bele. Pár percig hallgatott, majd azt mondta: — Rendben van, köszönöm — és letette a kagylót. Aztán összekulcsolta a kezét, és kérdőn Dave-re nézett.

— Mondd csak, láttál te már igazi gyilkosságot?

— Micsodát? ^

— Igazi, hamisítatlan gyilkosságot. Csak beszélsz itt Annie meggyilkolásáról, meg töröd a fejed rajta, de mit láttál belőle tulajdonképpen? Egy fényképet meg pár újságcikket. Talán te is úgy vagy a gyilkosságokkal, mint a legtöbb ember; Annyira hozzászoktak a mozi meg a tévé meg a könyvek hatására ... lassan már az az érzésük, a gyilkosság valami elvont dolog, valami társasjáték. De láttál már életedben valódi hullát, paradicsomszósz nélkül?

— Nem én — vallotta be Dave.

— Lehet, hogy rád férne. Talán jobb volna, ha tudnád, miről is beszélünk, mikor kiejtjük ezt a szót. Esetleg akkor másképp gondolkodnál. - Fejével a telefonra bökött. — Berger hívott. Odaát van a Tizenötödik utcában, egy házban, ahol bútorozott szobákat adnak ki. Valami kis csajnak elvágták a torkát. Nem akarsz odajönni velem?

— Most mindjárt? — nyelt nagyot Dave.

— Naná! Én kimegyek, és meghívlak téged is. Adok egy újságíró-igazolványt, azzal be tudsz jönni. Ilyen alkalmad nem nagyon adódik többé.

— Na jó — egyezett bele Dave, és felállt. — De azért maradt még megbeszélnivalónk Annie-ről.

— Majd később megbeszéljük — mondta Theringer, és megszorította a nyakkendőjét.

— Ha még lesz kedved beszélgetni.

Az utcán Dave megállt, hogy taxi után nézzen, de Theringer dünnyögött valamit a költségtérítésről, és a sarki földalatti állomás felé vonszolta őt. Kényszeredett csendben utaztak a Tizennegyedik utcai állomásig, ahol komiszabb világba mentek föl, mint amilyet otthagytak. A ház a folyótól három-utcányira volt, környékétől négy rendőrautóból meg egy szolgálati mentőautóból vont kordon tartotta távol a kíváncsiskodókat. Közben besötétedett, és az egyik rendőrautó az épület bejáratára irányította a lámpáját. Ettől az utca olyan valószínűtlen lett, mint egy filmforgatás díszlete.

Theringer az újságíró-igazolványával bejutott a házba, egy roskadozó, háromemeletes barna mészkőépületbe. Egyik-másik tisztnek - és nyomozónak bizalmasan odaköszönt, s Dave kicsit büszke volt rá, hogy vele van. Az áldozat lakásának ajtajában egy barna tweedöltönyös, vörös'képű ember rácsapott Theringer karjára, és némi kíváncsisággal pillantott Dave-re.

— Ez itt Robbins közölte Theringer. — Tejfelesszájú gyakornok, most tanítom be. Robbins, köszönj szépen Berger hadnagynak.

Dave kezet nyújtott; Berger szemmel láthatólag meglepődött, de azért elfogadta. Aztán kinyitotta az ajtót, és mindannyian beléptek.

Három ember tartózkodott az apró szobában, az egyiknek a zsebéből sztetoszkóp lógott ki. Csöndesen, nyájasan beszélgettek, ami Dave-ben azt az érzést keltette, hogy minden rendben van. Feléjük fordultak, egyikük még rá is mosolygott Theringerre. Dave nyugodt volt és kiegyensúlyozott. Vajon miért vág Theringer olyan gyászos képet?

Aztán megpillantotta a holttestet.

Húsz-egynéhány éves lehetett a lány. Az öltözékében, a nagyon bő gyapjúszvetterben és kurta szoknyában volt valami kislányos. Olyan, egyetemista-bohémfélének látszott, a rövidre nyírt hajával, amely Odine-módra fűrészfogszerűén lógott a homlokába, a szemtelen, fitos orrával, a sápadt rózsaszín rúzsával. A szobája is ennek az egyéniségnek a nyomait viselte: a falon az egyetemi zászlócskák békésen megfértek a Braque-nyomatokkal. Szemmel láthatólag sokat olvasott; a könyvespolcokat mintha házilag barkácsolták volna, és a könyveket olyan QSZ-szevisszaságban zsúfolták össze rajtuk, hogy abból látszott: gyakran forgatják mindet. Igazán bájos, kedves, komoly, érdekes lány lehetett; Dave arra gondolt, valószínűleg kedvelte volna.

Aztán, a következő iszonyú percben a békés szemlélődésbe olyan fájdalmasan hasított bele a valóság iszonyata, hogy Dave elkábult. Hisz ez a lány már nem volt se bájos, se kedves, se komoly, se semmilyen. Mindez semmivé lett egy szempillantás alatt, a késpenge egyetlen villanására. Ez a lány már puszta tárgy volt, és furcsán nyúlt el az egyszerű csomózású szőnyegen, amely mohón felitta kiomló vérét. Karcsú, hajlékony lába szégyentelen szögben kifordult, szeme lezárult, szája elnyílt, a szája alatt pedig ...

Dave-nek felfordult a gyomra; Theringer időben észrevette, hogy mi van, és kivezette őt az előszobába. Berger hadnagy, aki épp egy rendőrőrszemmel beszélt ott, kérdőn nézett rájuk, de volt benne annyi tapintat, hogy ne mosolyogja meg Dave siralmas állapotát.

Theringer a karjánál fogva letámogatta Dave-et a lépcsőn, ki az utca gyógyító hűvösébe.

— Borzasztó hülyének érzem magam — mondta Dave. — Csak az iszonyattól volt. Az a seb ...

— Kis híján lefejezte — morogta Therxn-ger. — És milyen szép kis. csaj volt.

— De hát miféle szörnyeteg ...

— Honnan a fenéből tudjam? — csattant fel Theringer nyersen. — Bármiféle szörnyeteg. Talán a fiúja, vagy a házmester vagy valami bár átnő, aki nem bírta elviselni, hogy ilyen csinos, vagy valami degenerált alak, aki csak úgy besétált a házba ... ki tudja? Miről lehet megismerni egy gyilkost? — Amikor észrevette, hogy Dave-nek milyen a színe, megenyhült a hangja. — Nézd, pajtás, te alig állsz a lábadon. Nem innál valamit?

— Remek ötlet. Van a Hatvanhatodik utcában egy Ferdy's nevű hely ...

— Hát akkor tudod mit? Eredj oda, és keríts magadnak valami erőset, én meg visszamegyek, és elvégzem a dolgomat odafent. Negyedóra vagy még annyi se, és utánad megyek. Jó?

— Jó — mondta Dave.

Húsz perccel később akadt rá Theringer a Ferdy's egyik bokszában Davere, aki még mindig az első pohár italt szopogatta. , .

Theringer leült, nagyot sóhajtott, és azt mondta: — Kurta kis történet. Egy kölyök a sarki fűszerestől egy órával a holttest felfedezése után beismerte a gyilkosságot. Jóképű srác, a környék Lothariója. Nyilván megpróbálkozott a lánnyal, az meg ugrált, sikítozott, ilyesmi. A srác begyulladt, elvesztette a fejét, és ...

— Szörnyű — mondta Dave. — Ilyesmit elkövetni...

— Beijedt — csapott le rá Theringer. — Amikor az emberek beijednek, vicces dolgokat csinálnak. Ez csak attól félt, hogy némi erőszakért sittre vágják. Mások meg egyébtől gyulladnak be. Ráijesztesz egy fickóra, hogy elveszed a megélhetését, a tekintélyét, mindent, ami csak számít neki: erre beijed, és néha elveszti a fejét. Annyira, hogy gyilkolni is képes. -

Dave nagyon jól értette.

— Na jó. Tehát azt magyarázod, hogy a gyilkosság ocsmány dolog, és mindegy, miért követik el...

— Valami ilyesmit.

— És az a véleményed, hogy ami Homer Hagertyt illeti, nincs igazam. Az a véleményed, hogy először, amikor gyanakodtam, akkor volt igazam.

— Ezt már csak te tudod. Amint mondtad, bizonyíték nem sok van.

— Hát éppen erről van szó.— Dave úgy verte az asztalt, hogy Theringer whiskyspohara táncra perdült rajta. — Semmi bizonyíték; csak a gyanú. Még ha be is akarnám bizonyítani ... ’ "

— Az nem a te dolgod, pajtás. Ezért kapják a rendőrök a fizetésüket. Neked nincs más dolgod, csak hogy elmondd nekik, amit tudsz, és hagyd, hogy ők kutassák fel a tényeket, amelyek hitelt érdemlően igazolják.

— De hát nem állhatok elő egy ilyen váddal! Az mindent... — elakadt.

— Az mindent elrontana, mi? A menő állásodat meg a dolgodat azzal a lánnyal.

Dave szánalmasan feszengett.

— Te mit csinálnál az én helyemben, Max?

— Mármint, hogy én? — a riporter szárazon fölnevetett. — Hát én minden héten fölmarkolnám a csekkemet, kimeríteném a reprezentációs keretet, Cadillacen járnék, jó fiúhoz illően egymás után innám a martiniket, elvenném a lányt, vásárolnék egy házat Connecticutban, és az egész ügyet kiverném a fejemből. *Én* ezt tenném. De hát én egy rohadt, semmirekellő szarházi vagyok.

Dave egy hajtásra kiitta, ami még a poharában volt.

— No jó. Én azt akarom tenni, amit kell, Max. De ha van rá'mód, hogy távol tartsam a rendőrséget, amíg meg nem győződtem róla .. . '

Theringer ujjával dobolt az asztalon.

— Egyetlen mód van rá. De annak fele se tréfa!

— Mi az?

— Az ilyesfajta bűn, mint amivel nekünk van dolgunk, arról nevezetes, hogy újabb bűnökhöz szokott vezetni. Értesz engem, ugye? Annie megzsarol valakit, a zsarolás gyilkossághoz vezet. Te sok mindenre rájössz a gyilkossággal kapcsolatban ... valaki megpróbál eltenni láb alól. Láncreakció.

Dave Bob Bernsteinre gondolt, de, mélyen hallgatott.

— Amíg van valami, ami létében fenyegeti a gyilkost — folytatta Theringer —, az feltehetőleg tovább gyilkol. És ha úgy véli, hogy akad valaki, aki éppolyan nagy veszélyt jelent, mint Annie Gander ... hát akkor még egy gyilkossági kísérletre sor kerülhet. Igaz?

— Nem tudom.

— Akarod tudni?

— Hogy érted ezt?

— Jaj, ne légy már ilyen keserves! Szerinted az olyan kedves fickó, mint a főnököd, nem lehet gyilkos, hát miért ne győződnél meg erről egyszer s mindenkorra? Kínálj fel neki valaki mást; aki miatt fájhat a feje, valakit, akitől még jobban szeretne megszabadulni, mint annak idején Annie Gandertől. Csalétekről beszélek, pajtás, tudod, mi az a csalétek?

— Álljon meg a menet! Ha úgy gondolod, hogy én ...

— Ami azt illeti, nem rád gondoltam. Volt idő, amikor te gusztusos, friss csali lettél volna, de most már kicsit megbüdösödtél. Nem, egyáltalán nem rád gondoltam, Dave. Willie-re gondoltam.

— Willie Shenkre?

— Bizony ám. Épp azon töprengtem, vajon hogyan hatna a főnöködre Willie. Nyilván tud róla, ha Annie-ről tud valamit. És ha Willie úgy döntene, hogy ott folytatja, ahol Annie abbahagyta.

Dave olyan lassan kapcsolt, hogy az Edward Everett Hortonnak is becsületére vált volna.

— Várj csak, tisztázzuk a dolgot. Úgy gondoltad, hogy Willie Shenket ráuszítjuk Homer Hagertyre, újabb zsarolónak? Aztán várjuk, hogy kinyírja-e Willie-t?

— Hát persze, kinek hiányozna Willie? Hisz csak egy apró koszfolt valami körözési listán! — Theringer nem tudta, dühöngjön vagy nevessen. — Nem, nem egészen így, gondoltam. Hanem hogy felkínáljuk Hagertynek a lehetőséget: bánjon el Willie-vei ugyanúgy, ahogy, legalábbis szerintem, Annie-vel elbánt. A különbség csak az lesz, hogy ezúttal nem engedjük annyira elfajulni a dolgokat. S akkor aztán a kelleténél is több bizonyítékunk lesz, hogy felakasztassuk.

— De hát miért szállna be az egészbe .Willie? És mi lesz, ha valami mégse úgy megy, ahogy kellene?

— Egyik kérdésre sem tudok válaszolni. Azt *hiszem,* Willie, benne lesz a dologban, mert nem tudja, hogy már nem gyanúsítják, és talán meg tudom győzni, hogy csak ilyen módon tisztázhatja magát a gyilkosság vádja alól. S azt *hiszem,* minden úgy megy majd, ahogy kell, ha megtesszük a szükséges óvintézkedéseket. De ígérni nem ígérhetek semmit, Ha az ember cápahalászatra indul, előfordulhat, hogy elkapja a cápa, még akkor is, ha jó a csalétek.

— Nekem ez az egész egy csöppet se tetszik — mondta Dave szorongva.

— Nem csodálom. De így meggyőződhetsz a főnököd bűnösségéről vagy ártatlanságáról. Rajtad áll, pajtás. Amint mondtam, megteheted azt is, hogy fölmarkolod a dohányt, és fütyülsz minden egyébre. Ez az ésszerű eljárás.

Dave belebámult a poharába, mintha az egymásnak ütődő jégkockáktól várná a választ.

— Hát, ha komolyan, azt hiszed, hogy Willie benne lesz ...

— Azt hiszem.
— Akkor én is benne leszek — mondta Dave.

Mikor aznap este valamivel később hazaért, lakása sűrű homályba borult, amit az se oszlatott el, hogy ahány villanykapcsoló a keze ügyébe akadt, mindet felkattintotta.

Tíz körül járt, és ő egyáltalán nem volt álmos. Bekapcsolta a tévét, és nézte, hogyan hajt el csillogó fehér Cadillacen valami rejtvényműsor megtört szívű résztvevője. Az Éjszakai Műsorban egy régi krimi ment, és ő a kelleténél jóval több átéléssel követte a vérben úszó cselekményt. Egyik reklámszünetnél úgy döntött, nem hallgatja meg, mit is javasolnak az orvosok fejfájás, neuralgia és ízületi gyulladás ellen, hanem kimégy a konyhába egy üveg sörért. Ahpgy visszaért, megszólalt a telefon, s ő felvette.

— Maga az, Dave? Ugye, még nem aludt?
— Nem. Ki beszél?
— Ruth Bernstein — mondta a nő. — Már kerestem, de nem volt otthon. Nézze, én gondolkoztam azon, amit itt jártakor mondott, és nem megy ki a fejemből az ügy. Miért volt olyan fontos, hogy ki jött akkor ide, fényképezésre?

Dave behunyta k széniét. — Tulajdonképpen nem is olyan fontos, Ruth. Csak épperi kíváncsi 'voltam.

— Hát nekem bogarat tett a fülembe. Igazán nem szívesen mondanám él magának, hogy mi minden fordult meg á fejemben. Előhívatta azokat a fényképeket?
— Igen. De a gép nyilván kinyílt a robbanáskor. A film fényt kapott.
— Kár. Én mindenesetre kutattam ma egy keveset, csak hogy meggyőződjek róla, nem tudok-e előkotorni egyet-mást Bob papírjai közül. És gondoltam, ha még mindig kíváncsi rá ...
— Hát hogyne lennék!

Nos, találtam egy régi naptárt, amit Bob használt, ha felírt ezt-azt, telefonszámokat, ilyesmit. Az íróasztalban, volt, ott a külső nappaliban. A legkézenfekvőbb helyen.

— Igen, és? — kérdezte Dave, elfojtva nyugtalanságát.

Nem nevezhető éppen szabályszerű előjegyzési naptárnak vagy effélének, de nyilván az utolsó napig vezette. Például a szeptember hatodikai dátumnál — a hangja elbizonytalanodott — feljegyezte a házassági évfordulónkat, csak épp emlékeztetőnek És a halála napjánál ott áll egy név, azon az oldalon. Nyílván annak a neve, aki a fényképezésre jött.

— És ki az? — kérdezte Dave hanyagul, szenvtelenül, csaknem közönyösen.

— Itt fekszik előttem a naptár* Az áll benne, V: Janey Hagerty.” Fogalmam sincs, a „V” mit jelent, de Janey Hagertyt ismeri, ugye? Az a kedves lány, aki a maguk ügynökségénél dolgozik. Halló, Dave!

12. Pisztolyból lövik ki

A kedd volt a legkeservesebb nap. Nélkülözte a hétfő zsibbasztó hatását, á szerda hétközépi tömörségét, a csütörtök reményteljességét, a péntek célegyenesbeli érzését. A kedd volt mindig a legkeservesebb, és Dave azzal nyitotta ki a szemét a gőzölgő ágynemű rátapadó gubancában, hogy ez a kedd mindegyiken túltesz majd.

Úgy döntött, hetek óta most először, hogy jobb erőnlétéről tisztességes reggelivel gondoskodik. Az előkészületek során örökösen Janey járt az eszében.

Vajon mit keresett a neve Bernstein noteszában? Ő lett volna a megrendelő, aki a fényképezésre ment ki? De hát a fényképész végzetes balesetének napján Janey Dave-et kísérte el Clarke-ék otthonába a villanegyedben; egy pillanatra se távozott mellőle. Ha magát jelentette be, miért nem ment oda? Ha pedig valaki mást jelentett be …

A lágytojással megégette az ujját, és felüvöltött. A piritós sületlenül bukott elő a kenyérpirítóból; mikor visszanyomta, korommá égett, nem lehetett megenni. A kávé híg volt és a lekvárosüvegnek nem jött le a teteje.

Korgó gyomorral ment el hazulról. A könnyű, szemerkélő esőben minden szabad taxi felszívódott, úgyhogy busszal próbált a város másik végébe jutni. A busz olyan keservesen döcögött, hogy Dave-et majd szétvetette a türelmetlenség; a kérdések csak úgy kavarogtak a fejében, és alig várta, hogy beszélhessen Janeyvel, és megtudja tőle a választ. Ha egyszer Homer bácsit jelentette be, miért nem szólt róla? Szándékosan hallgatta volna el? És mit jelentett a neve mellett az a „V”?

De mikor végre beért, Janey szobáját üresen találta.

Jody, az ügyfélfogadó titkárnő világosította fel.

— Miss Hagerty? Odahaza van, fekszik. Tegnap délután benáthásodott, és kettő körül elment.

— Köszönöm — mondta Dave. — Akkor majd felhívom otthon.

Fel is hívta, a saját szobájából. Janey rekedt, siralmas hangon szólt bele a telefonban.

— Te szegény, hallom beteg vagy, igazán sajnálom — mondta Dave. — Tehetek érted valamit?

— De beggyire: békéd hagyhatsz — nyűgösködött Janey. — Az igazak álbát aludtab, bikor felcsöngettél.

— Nem zavarnálak, ha nem volna fontos a dolog. Kint jártam Mrs. Bernsteinnél. Bob feleségénél..

— Orrba vágtad?

— Tessék?

— Azt hitteb, újabbad azzal szórakozol, hogy biddedkit orrba vágsz.

— Ugyan, ne bolondozz! Ruth elmondta, hogy valaki bejelentkezett fényképezésre aznap, mikor Bobot megölték. Mikor kint jártam, még nem

tudta, ki volt az, de tegnap este újból felhívott. Állítólag a te nevedet találta Bob noteszában.

— Az éd dévebet?

— Igen. Te jelentkeztél be nála?

— Sebbi ilyesbít deb csidáltab — közölte Janey. — És leszel szíves végre elbeddí a csudába, és hagydi, hadd aluggyak?

— Nem jelentettél be valaki mást?

— Szóltab egy csobó ebberdek, hogy Bob fégyképezést vállalj bért segítedi akartab deki, bikor elvesztette a Burke-begbízást. De éd deb jeledkezteb be, és deb jeledtetteb be sedkit. Bőst pedig hagyj békéd, vagy azod-dal bérges baktériubokat fújok rád a telefo-dód keresztül.

— Jó, jó — vonta össze a szemöldökét Dave —, békéd hagylak. De mindenképpen beszélni akarok veled Janey; annyi mondanivalóm van...

— Bodd, te tégyleg deb tudod, hogy kell elköszöddi szépen?

— Jól van, na. Szia.

Pár perc múlva a Sajtó- és Propaganda Osztály vezetője jött be Dave-hez, hogy megbeszélje a további Burke reklámok ütemtervét. A rákövetkező egy órát azzal töltötték, hogy unalmas eszmecserét folytattak a díjtételekről és árengedményekről meg a nagykereskedelmi juttatásról. A propagandafőnök még tizenegykor is ott ült az irodában, mikor Louise felvette Dave csöngő telefonját, és közölte:

— Mr. Theringer szeretne beszélni magával.

— Mondja, hogy várjon — kérte Dave. — Végeztünk, Jerry? Tudod, ez magánjellegű.

— Hogyne, végeztünk.

Amint magára maradt, Dave felkapta a kagylót, és belesuttogott: — Halló, Max? Na, mi újság?

— Mindenféle. Tegnap este elkaptam a közös barátunkat, tudod, akinek olyan mókás orra van. Azt hittem, hosszasan kell majd győzködnöm, de tévedtem. Két kézzel kapott rajta.

— Igazán?

— Úgy látom, Willie a javulás útjára lépett — kuncogott Theringer. — Ég a vágytól, hogy felgöngyölítse az ügyet, akárcsak a zsaruk. Részletesen elmondtam neki a tervet, és írattam vele egy levelet, tudod kihez, a saját utánozhatatlan kézírásával. Ma reggel személyesen kézbesítette ki, úgyhogy most már a címzett asztalán kell lennie.

— Máris? — nyelt nagyot Dave, és az ajtóra függesztette a tekintetét, mintha azt várná, hogy belép rajta a felbőszült Homer Hagerty.

— Az ám. Gondolom, jó lenne, ha minél előbb összefutnánk, hogy átnézhesd a levelet, és meghallgathasd a terv részleteit. Ne ebédeljünk együtt?

— De igen. Mondd csak, nem találkozhatnánk a villanegyedben? Mondjuk Le Val'snál, az Ötvennyolcadik utcában.

— Dehogynem, ha te fizetsz.

— Én fizetek — mondta Dave.

Negyed egykor találkoztak a vendéglő bejáratánál, a vaszontető alatt. Theringer sötét pillantásokkal méregetett mindenkit, akinek az elegáns intézményhez valami köze volt; mogorván végigmérte a portást, és

maga lökte be az ajtót. Ádázul pillantott a ruhatárosnőre, belekötött a főpincérbe, és ráförmedt a pikkolófiúra, aki megpróbált étvágygerjesztő kenyérszeleteket halmozni **a** kenyerestányérjára.

— Micsoda lebuj — jelentette ki mélységes undorral.

— Nem tetszik?

— Nagyon is tetszik, épp ez a baj. Csakhogy nem telik rá, hát mit tehetek, utálom. No de lássunk munkához!

Zsebéből egy összehajtogatott papírlapot halászott elő, és átnyújtotta az asztalterítő fölött.

— Ez az a levél, amit Willie nevében írtam. Ő nem szóról szóra ezt másolta le; egy keveset javított a stíluson. De lényegében ezt az üzenetet kapta kézhez a te fiúd, Hagerty ma délelőtt.

Dave átfutotta,

Hagerty!

Mindent tudok magáról meg Annié Gander-ről. Annié az én nőm volt. Láttam a képeket a kis kölyökrol, akit a Burke-reklámhoz használtak, hát az az én kölyköm. Nagyon jól tudom én, hogy kaparintotta meg, és egyáltalán nem tetszik nekem, amit *maga Annie-val csinált. Hát ha nem akarja, hogy befűtsek magának, készítsen szépen össze nekem száz darab ezrest ma estére. És ha nem tolja oda a képét, majd elmesélem a zsaruknak, amit tudok. Éh nem viccelek. Kilenckor várom a Negyvenegyedik utca meg a Nyolcadik Avenue sarkán, a Westmore Arms Szállóban, a 208-as szobában. Ha nem akar ráfázni, jöjjön el, azt ajánlom.*

(aláírás) t Willie Shenk

— És mint mondottam — kuncogott Theringer Willie jóváhagyta, csak nyelvileg talált benne kifogásolnivalót,. Nagyon megsértődött a levél stílusa miatt.

— Hagerty már látta ezt?

- Ha a délelőtti postáját átnézte, igen.

Willie személyesen kézbesítette ki kilenckor. A titkárnő vette át. Amennyiben Hagertynek történetesen kétségei támadnának a levél hitelessége iránt, megkérdezheti a csajt: Az majd szépen leírja neki Willie-t.

— És ez a Westmore Arms Szálló. Létezik ilyen hely egyáltalán?

— Hogyne. Olcsó panzió, épp a City Room bárral szemben az utca másik oldalán; tegnap este bejelentettem oda Willie-t. Ügy okoskodtam, hogy ha már mindenképpen le kell ott táboroznunk, akár kényelembe is helyezhetjük magunkat. Gus kirakatából pompás kilátás nyílik az épület bejáratára. Egyéb dolgunk sincs, mint hogy ott lógjunk, amíg nem látjuk Hagertyt bemenni. Ha egyáltalán felbukkan.

— Gondolod, hogy esetleg ott se lesz?

— Ezt én éppoly kevéssé tudom mint te. De ha felbukkan ... követjük.

— És mi lesz, ha elkésünk? Mi van, ha ...

— Ne féltsd te Willie-t; tud ő vigyázni magára; A te főnököd elég rámenős fickó lehet ahhoz képest, hogy amatőr, Willie azonban profi. — Egy pincér rostélyost csúsztatott Theringer orra alá, s ő megvetően sandított a tányérra. — Ránézni is rossz — jelentette ki. Egész biztos utálni fogom.

— Azt akarod mondani, hogy ez az egész? — kérdezte Dave. — Mi ketten ott ülünk a City Roomban, és várjuk, hogy felbukkanjon Hagerty ?
— Miért, mit vártál? Az FBI-t? Gengszterfalókat?
— Nem, csak ...
— Tudom, mi a bajod, de emiatt ne fájjon a fejed. Riasztottam Berger hadnagyot, hogy ma este legyen készenlétben, ha valami zűr adódik. Nem mondtam még, miféle zűr, de várja a hívásomat, amint történik valami. Nyugodj már meg.
— Én nem is tudom... Így elég egyszerűnek látszik, de azért...
— Nyugi, mondtam' már. Te csak eredj szépen vissza dolgozni, és tégy úgy, mintha mi sem történt volna. Másra ne legyén gondod. öregem, ez a rostélyos csapnivaló — közölte Theringer, és egy szempillantás alatt befalta.

Egyáltalán nem volt könnyű szót fogadni Theringernek. Fél háromra Dave már minden cigarettából, amit a csomagban talált, elszívott vagy fél hüvelyknyit. Amikor Louise bejött, és megpillantotta a hamutartóját, kotyogó hangot 'hallatott.
— Celia ideszólt, míg ön házon kívül volt, Mr. Robbins. Mr. Hagerty kereste.
Keresett? — emelte fel Dave a kagylót, hogy az elnök irodáját kérje.
— Már elment, Mr. Robbins — mondta Celia. — Neki és Mr, Sheplow-nak valami elintéznivalójuk van a bankban vagy hol, de azt mondta, fél négy tájban visszajön.
Dave letette a kagylót, aztán farkasszemet nézett vele. A bankban. Ez vajon azt jelenti, hogy engedelmeskedik Willie-nek?
A folyosón álló automatából vett még egy csomag cigarettát, és megtöltött még egy hamutartót. Négy órakor Louise újabb üzenetet hozott: Hagerty visszajött, és beszélni akár vele.
Dave bement az elnök irodájába, és Hagerty forgó borszékében egy rozzant öregembert talált, aki a jelek szerint légszomjjal küszködik: pergamenszáraz nyaka körül meglazította a gallért, az ajka elkékült.
— Jó napot, Dave — károgta. — Foglaljon helyet!
Dave leült, nem tudta levenni a szemét Homer bácsi eltorzult vonásairól.
— Beszélni, akarok magával valamiről — mondta Hagerty, és szemmel láthatólag minden szó külön erőfeszítésébe került. — Nem tetszik nekem ez az egész, Dave, egyáltalán nem tetszik. Ez a Burke-ügy túlságosan kifacsar engem. Nem éri meg az egész; ott van Gordon esete is ...
— Nem volna szabad ennyire a szívére vennie, Mr. Hagerty.
— Igen, én is azt hiszem. Könnyebben kell venni. Például ezt a bébikampányt. A fenébe is, hát mi ez, csak egy vacak kis reklámkampány, semmi több. Ha abbahagyjuk, azért még nem dől össze a világ, nem igaz?
— Dehogynem.
— Csupa kelepce az egész, ez az, egyetlen nagy kelepce. Épp maga mondta tegnap.

Mintha dinamiton ülne az ember; sose tudja, mikor rúgnak bele a legérzékenyebb pontján. Sokat gondolkoztam a dolgon, és azt hiszem, legjobb lesz. ha abbahagyjuk.

— A Burke Bébit?

— Igen, azt az istenverte Burke Bébit. Hallani se akarok többet arról a kölyökről. Holnap felhívom Kermitet, és elmondom neki, mit gondolok az ügyről. Persze ő majd üvöltözik, hogy a fene essen belém, elrontunk mindent, hisz neki nagyon tetszik az értékesítési grafikon alakulása. De azt hiszem, meg tudom győzni róla, hogy nem ez az egyetlen kampány a világon. És ha kellemetlenkedni akar, hát akkor... — jelentette ki Hagerty zordan — én is elég rámenős fickó tudok. lenni, ha verekedésre kerül sor.

Dave hangtalanul füttyentett.

— Ez aztán a meglepetés, Mr. Hagerty. Azok után, amiket tegnap mondott.

— Annak a legnagyobb része még mindig áll, Dave. Maga most is megkapja azt az opciót a részvényekre, emiatt ne aggódjon. Az persze lehetséges, hogy szükség lesz némi módosításra; az utóbbi időben felmerült valami előre nem látott kiadás. De magát kárpótolni fogom, Dave, ezt megígérem.

Dave várta, hogy Hagerty mond még valamit, de a jelek szerint befejezte.

Dave felállt, és az ajtóhoz ment.

— Ez minden, Mr. Hagerty?

Az elnök kinyitotta a száját, aztán megint becsukta, és bólintott

— Dave — mondta aztán.

— Parancsoljon, uram!

— Talán jó volna, ha beszélne Joe Spiegellel, hogy süssön ki valami új anyagot. Szükségünk lesz egy új kampányra — és veszekedettül jónak, kell lennie —, ahogy csak össze tudja kaparni. Rendben?

— Rendben, Mr. Hagerty.

Spiegelt, orra hegyén billegő szemüveggel, keresztrejtvényfejtésbe merülve találta. Szóba se állt Dave-vel, amíg az nem mondott neki egy tizenkét betűs szót, amely „teknős-békafajtát” jelent Amikor Dave szállította a „dobozpáncélú”-t, pattintott a nadrágtartójával, és hozzájárult, hogy Dave előaadja, miért jött

— Új kampány? — az irodalmi vezető nem akart hinni a fülének. — Mi a fenének?

— Egyszer majd elmesélem. A lényeg az,. hogy Hagerty már nem szereti a kis Donaldot.

— Hát keressünk egy másik kölyköt.

— Kitűnő megoldás. Csakhogy ez a Burke Bébi még hathónapos sincs; mivel magyarázzuk, hogy ilyen gyorsan cserélgetjük a kölyköket? De várj csak! — Dave pattintott az ujjával. — Mi volna, ha valóban leállítanánk ezt a sorozatot, és másikat kezdenénk, de valamilyen okból.

— Miféle okból? '

— Csináljunk a Burke Bébiből országos versenyt. Ez megmagyarázza, miért álltunk le a kampánnyal: mert csak előjáték volt, mielőtt beindulna a valódi sorozat. Persze kicsit átlátszó a dolog ...

— Milyen versenyről beszélsz?

— Hát amolyan móka-dal-kacagásféleségről, tudod, mire gondolok. Csak egygyerekes fiatal párok indulhatnak. A nagy felhajtás azt szolgálja, hogy kiválasszuk az új Burke Bébit, érted már? Kioszthatunk töméntelen díjat is, de mind közt a legnagyobb a Burke Bébiétel hirdetésekben való megjelenés lesz. Évente megrendezhetjük ugyanígy. Óriási értékesítési lehetőségek volnának benne ...

Spiegel nagyon szerencsétlennek látszott.

— El akarod venni a kenyeremet? Itt én vagyok hivatva remek ötletekkel előállni.

— Nem tetszik?

— Hogy a fenébe ne tetszene! Azt hiszem, beválik majd.

— Hát akkor szállítasz nekem valamit? Egy feljegyzést, esetleg reklámmintát?

— Mikorra?

— Csak nem akarod azt mondani, hogy még nincs kész? — kacsintott rá Dave. Aztán elnevette magát, kitörő jókedvvel pattintott egyet Spiegel nadrágtartóján, és távozott.

Vidám kedve azonban nem tartott soká. Hisz még mindig előtte állt az este, az alkalom, hogy egy gyilkosság koronatanúja legyen.

Dave olyan nyugtalan volt, hogy nem tudott megmaradni a szobájában. Céltalanul, de határozott léptekkel kisétált. Megállt Janey üres irodájánál, és szemügyre vette a lány hirdetőtáblájára kirakott képeket: művészi reklámfotók kitépett lapjait, amelyeken szívesen pihent meg a képszerkesztő szeme; a fényképészek mutatványalbumaiból választott erős tónusú fényképeket; a Képzőművészeti Évkönyvből kitépett Pi-cassö-nyomatot. Túláradó gyengédség ömlött el benne nemcsak Janey, de minden művész iránt, aki tehetségével az ügynökségek rendelkezésére állt. Ellágyulva gondolt a hetyke népségre, amely sokszor nem is tudatosan, megkísérelte, hogy szépséget lopjon egy üzleti szellemmel áthatott világba, és mégis olyan készségesen kacsintott össze bárkivel, és űzött gúnyt az egészből, ha mindezt a szemére hányták.

Elment az apró kalitkák mellett, ahol a szövegírók ültek, a tartózkodó,' önjelölt elit, amely sokkal büszkébb volt elmeszüleményeire, mint bevallotta volna.. Elhaladt az ügynökség egy szem rádió- és tévészakértőjét rejtő, apró fülke mellett; a szakértő, ez az űzött fiatalember a *Variety*-t olvasta, örökösen a színház és filmszakmáról beszélt, s hóbortos modora néha elfedte azt a tényt, hogy mindig pontosan tudja, mit csinál. Elsétált a kutatócsoport székhelye mellett, és elkapott néhány suttogó szót a mélyreható köz-, véleménykutatásról folytatott elvi vitából. S amerre megfordult, mindenütt az ügyviteli előadók gondterhelt arcát látta, akik a zsarnokoskodó ügyfelek és értetlen üzlettársak közt őrlődő sajátos mártíromságukat nyögték. Davebe egyszerre, belenyilallt a felismerés, hogy szereti a reklámszakmát. És nem volt éppen kellemes érzés, bogy pályafutása talán még aznap este véget ér.

Befejezte a körútját, és visszatért a saját íróasztalához. Ott is maradt hatig, aztán elment, hogy elköltse magányos vacsoráját valami szerény kis vendéglőben.

Pontban nyolc órakor találkozott Max Theringerrel.

Az újságíró a bárpultnál ült, és egyoldalú vitát folytatott Gussal. Dave láttára elvigyorodott, és szabaddá tette neki a bárszéket maga mellett.

— Na, felkészültél? — érdeklődött The-ringer.

— Azt hiszem. Melyik az a szálloda, amelyikben Willie-t elhelyezted?

Theringer fejével a táblaüvegre bökött, amelyen dombomyomású aranybetűkkel ez állt: MOO YTI. Az utca másik oldalán foszladozó zöld vászontető csattogott a szélben az ötlépcsős tornác felett. Rajta fakult betűkkel a felirat: „WESTMORE ARMS HOTEL — állandó és ideiglenes tartózkodás: Dave megszámolta a hat emeletet.

— Jobb helyet nem is találhattunk volna — mondta Theringer. — Senkit se téveszthetünk szem elől, aki innen bemegy. Nincs más dolgunk, csak türelmesen várni. — Dave-re sandított. — Mi bajod, pajtás? Gyalázatosan nézel ki.

— Gyalázatosan is érzem magam. Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ez olyan fényes ötlet volt.

— Mondj jobbat, szívesen meghallgatom. Mi a kifogásod? Gondolod, hogy Hagerty nem jön el?

—- De, azt hiszem, eljön. Ma kora délután elment Sheplow-val, a főkönyvelővel. A titkárnője szerint a bankban voltak.

— Hát akkor mi a baj? Ha fizet, az még nem jelenti azt, hogy gyilkos. Sőt jelentheti éppenséggel azt, hogy ártatlan.

— Éppen ez az — mondta Dave határozottan. — Ha odaadja a pénzt Willie-nek, az, semmit se bizonyít. Lehet, hogy azért hajlandó fizetni, nehogy Willie-nek eljárjon a szája, és mit sem tud a gyilkosságról. De az is lehet, hogy ő a gyilkos, csak inába, szállt a bátorsága, és Willie-t már nem meri eltenni az útból. Te magad mondtad: Annie csak egy ravasz kis csaj volt; Willie viszont profi bűnöző.

— De ha megpróbálja Willie-t eltenni láb alól... az elég bizonyíték lesz?

— Azt hiszem, igen — hagyta rá Dave szánalmasan. — Kérek egy sört, Gus!

A kocsma faliórája borzasztó keserves jószág volt. A percmutató észrevehetetlenül vánszorgott a számok körén. Szótlanul meredtek rá, Dave magában elátkozta a lassúságát.

Fél kilenckor megszólalt: — Egész biztos, hogy ez a Berger hadnagy készenlétben van? Biztos, hogy komolyan vette, amit mondtál?

— Halálbiztos. Ha riasztom, öt perc múlva a helyszínen lesz. Ne szerencsétlenkedj már!

Eltelt még húsz perc, és akkor fél kilenc múlt öt perccel.

— Egy lélek se ment be — állapította meg Dave. — Úgy látszik, nem bonyolítanak le valami eszeveszett forgalmat.

— Hát nem éppen a Waldorf — hagyta rá Theringer. — Nem kérsz még egy sört?

— Köszönöm, nem.

Tíz perc múlva Dave megszólalt: — Kérek. egy Canadian Club whiskyt. Tisztán.

Aztán kilenc óra lett.

— Még mindig híre-hamva sincs — morogta Theringer.

— Talán inába szállt a bátorsága ...

— Vagy egyszerűen késik. Ti reklámszakmabeli mókusok nem vagytok éppen mániákusan pontosak mi? Reggel mikor szoktál beérni?

— Fél tíz, tíz körül.
— Na látod, hát ezt mondom!
Kilenc óra ötkor egy esernyős öregasszony ment fel a Westmore Arms lépcsőin.
— Hát ez iszonyú — mondta Dave, — A gyomorfekélyem elfekélyesedik...
— Fogd be a szád, és figyelj!
Mindketten csak meresztették a szemüket és a tükör fölött az óra eszeveszett tempóban nekilódult. Aggasztó gyorsasággal kilenc óra tíz lett.
— Nekem ez sehogy se tetszik — méltatlankodott Theringer. — Akár bűnös Hagerty, akár nem, el kellett volna jönnie, ahogy megbeszélték. Nem merne másképp tenni.
— Másutt is be lehet jutni a szállodába?
— Van egy hátsó bejárat, de ő nem ismeri. Lehet, hogy valami történt vele. Vagy talán...
Theringer lecsapta a pultra a söröspoharát.
— Mi a baj?
— Szörnyű gondolatom támadt — közölte az- újságíró. — Ha nem tévedek, most aztán valóban jól megcsináltuk ...
— Mit mondasz?
Theringer lekapod a fogasról egy esőkabátot. — Gyerünk! Meglátogatjuk Willie-t.
— Most? És mi lesz, ha odajön Hagerty? És meglát engem!
— Ezt a kockázatot vállalnunk kell. Gyere!
Dave kisietett a bárból Theringer után, és reszkető hangon méltatlankodott. Az idősebbik férfi úgy mozgott, mint valami futóbajnok, villámgyorsan átcselezte magát a járművek között a másik oldalra. Két ugrással felszáguldott a Westmore Arms lépcsőjén, és már vágtatott a szálloda viharvert haliján át, be se várva Dave-et.
— Hagyd a fenébe azt a liftet — dörmögte —, fölmegyünk gyalog.
Mire felértek a második emeletre, Dave úgy kifulladt, hogy a falnak esett, és zihálva kapkodott levegő után, mint valami fölhevült pudli. Theringer erélyesen kopogott a 208-as számú szoba ajtaján.
Senki se válaszolt.
— Te jó isten — szólalt meg Dave —, gondolod, hogy...
— Nem tudom. — Theringer lenyomta a kilincset. Az engedett, az ajtó kinyílt.
Dave lélekben felkészült egy újabb holttest látványára. De odabenn nem volt más, csak a linóleum padló, egy vaságy, lelógó ágyterítővei, egy fémlemezből tákolt fiókos szekrény meg egy lepattogzó festésű fehér szék.
— Üres!
— Éles elméjű megállapítás — közölte Theringer csípősen,
— Biztos vagy benne, hogy itt járt?
— Fél nyolckor hagytam itt, akkor azon az ágyon feküdt. — Odalépett az ágyhoz, és szemügyre vette a gyűrött takarókat. Bűnügyi folyóirat hevert a padlón, mellette apró csikkekkel teli hamutartó, — Talán begyulladt, és olajra lépett. Vagy talán valami más történt.
— Gondolod, hogy meglépett előlünk?

— Esetleg még rosszabb. Talán nagyon is biztos voltam a dolgomban Willie megtérését illetően. Lehet, hogy átrázott bennünket.

— Hogyhogy átrázott?

— Azt hittem, Willie komolyan együtt akar működni velünk. Amikor elmondtam neki a tervünket, fenemód odavolt érte. De neki talán nem azon járt az esze, hogy Annie gyilkosát tőrbe csalja ... hanem mondjuk,, azon a százezren.

— Akkor miért nem várta meg Hagertyt?

— Mert nem tehette, te pancser! Tudta, hogy letáboroztunk az utca másik oldalán, és hogy Berger hadnagy csak egy telefonra vár. Itt nem tudott volna olajra lépni a dohánnyal. De ha áttette a találkozót máshová ...

Dave-nek le kellett ülnie.

— Tudom, tudom — ismerte be Theringer komoran. — Én vagyok, az oka mindennek, miért bíztam olyan átkozottul Willie-ben! Ez a lehetőség eszembe se jutott. De hát látod, milyen nagy volt a kísértés ...

— És most mihez kezdünk?

— Mit tudom én. Szólhatunk Bergernek, hogy köröztesse Willie-t. De mire megtalálják, esetleg már késő lesz. Vagy már olajra lépett a pénzzel, vagy a havérod, Hagerty ...

— Meg kell találnunk őket! — mondta Dave. — Mert ha nem ... — hirtelen remek ötlete támadt. — Várj csak! Celia!

— Kicsoda?

— Ha Willie áttette a találkozót máshová, akkor be kellett telefonálnia hozzánk. Lehet, hogy Hagerty titkárnője vette át az üzenetet; ő tudni fogja, hol vannak.

— Mindenesetre érdemes megpróbálni.

Dave felkapta az éjjeliszekrényen álló telefon hallgatóját, aztán szépen visszatette.

— A fenébe is, mit csinálok? Hisz nem is tudom az otthoni telefonját. Ölébe ejtette a manhattani telefonkönyvet, és kifejezéstélen tekintettel meredt a fedőlapjára. — Celia Clancy? Celia Comstock? Celia Carrington?

— .Mit csinálsz?

— Nem jut eszembe a vezetékneve!'

— Ez szép!

— Tudom a nevét, hogy az istenbe ne tudnám! Csak éppen nem jut eszembe.

— Be kéne iratkoznod egy emlékezőtehetség-fejlesztő tanfolyamra.

— Egyet már elvégeztem.

— Elég baj, hogy közben elfelejtetted.

— Hát ennek semmi értelme, — Visszalökte a könyvet az éjjeliszekrény fiókjába.

— Csaknem két éve dolgozom együtt vele, és egyszerűen nem tudom a vezetéknevét.

— Nos, eszerint végeztünk is — sóhajtott Theringer.

— Van még egy ötletem, az utolsó — mondta Dave. — Nem sok jót ígér, de más lehetőség talán nincs is. Ha bemegyünk Hagerty irodájába, az íróasztalán esetleg találunk valami feljegyzést, ilyesmit. Hátha felírta az új címet, amit Willie-től kapott.

Theringer megdörzsölte az állát.

— Nem is rossz Ötlet — jelentette ki elragadtatva. — Kezdesz belejönni ebbe a szakmába, Robbins. ,

Dave-nek nagyon jólesett az elismerés, de azért nyersen vetette oda:

— No, akkor gyerünk!

Mikor a Hagerty—Tait épülete előtt kivágódtak a taxiból, Dave szeme végigpásztázta az épület hatalmas üveg- és acélfelületét: világos ablakok után kutatott a tizenharmadik emeleten.

— Nem tudnám megmondani, van-e valaki odafönt — vallotta be.

— Talán a takarítónők.

— Nem, ők fél nyolc körül végeznek azon az emeleten. Majd megkérdezzük az éjszakai portást.

Az éjszakai portás egy mocskos overallos, komor, vörös hajú férfi közölte:

— Igen. Kilenc felé fölment egy fickó.

Dave és Theringer egymásra néztek.

— Aláírta a nyilvántartókönyvet?

— A könyvet mindenkinek alá kell írni — közölte a portás, és feléjük fordította.

Dave alaposan szemügyre vette az utolsó bejegyzést.

Így szólt: „Homer Hagerty —-13. emelet:”

— Itt vannak! — mondta elfúló hangon.

— Odafönn csak egy fickó van — közölte a vöröshajú. — Fölmennek?

— De mennyire! — jelentette ki Theringer sötéten..

Dave odafirkantotta a nevét a nyilvántartókönyvbe, és Theringerrel a sarkában az automata lift felé vágtatott. Rávágott a gombfa, és türelmetlenül rótta a tenyérnyi padlót, amíg ki nem nyílt az ajtó a tizenharmadik emeleten.

Kiléptek a liftből, a kora-amerikai stílusú hallba, amelyet kísérteties fénybe vont az eligazító asztalán álló zöld lámpa fénye. A belső irodákba vezető üvegajtók zárva voltak, s Dave előrángatta a zsebéből csörömpölő kulcscsomóját Csak harmadszori próbálkozásra sikerült megtalálnia a zárba illő kulcsot.

— Mit gondolsz, elkéstünk? — kérdezte.

— Semmit se gondolok. Gyerünk befelé!

Ahogy beléptek a szárnyas ajtón, Dave megtorpant, és hunyorogva fürkészte a sötétbe borult folyosót.

— Van itt egy villanykapcsoló? — kérdezte Theringer.

— Valahol van, de vesszek meg, ha tudom, hogy merre. Hagerty irodája a folyosó végéről nyílik. Gondolod, hogy el tudsz jutni odáig sötétben?

— Nem vagyok bagoly — morogta Theringer. — De azért csak gyerünk!

Lábujjhegyen lopództak, nesztelenül, akár a cserkésző indiánok, csak Theringer cipője nyikorgott komikusán, Dave pedig beverte a térdét a hűtőtartályba Hagerty irodájának ajtaja előtt.

- Zárva van? — suttogta Theringer.'

Dave óvatosan fordította el a kilincs gombját/ és megkönnyebbülten hallotta, hogy kattan a zár.

— Nincs.

Kinyitotta az ajtót. Tapogatózva kereste a villanykapcsolót odabenn, de nem találta. Az iroda három ablakán lehúzták a redőnyt, de a holdfény vékony sávokban beszűrődött, és kékesfehér csíkokat dobott a s'zőnyegre.

— A fene egye meg, semmit se látok — zsörtölődött Theringer,

Dave végre felfedezte a kapcsolót. Ahogy felkattintotta, fejük fölött egyet-kettőt pislákoltak a tojás alakú üregekből kiképezett világítótestek, aztán nappali fénybe borították a szobát.

Az irodában első pillantásra minden rendben volt. Állt benne egy zöld bőrkanapé. Egy üveges szekrény, abban sose használt könyvtár és sokat használt italtár. Egy hajlított lábú, gyöngyházberakásos, antik stílusú asztalka. Meg egy tiszta, tükörfényesre csiszolt, tömör mahagóni íróasztal.

Aztán Dave rájött, hogy mi hiányzik,

— A szék! — mondta.

Az asztal mögül eltűnt a forgószék. Dave közelebb lépett, északkor vette észre, hogy a szék a szőnyegre zuhant, mert magával rántotta az a véres kéz, amely támaszért a bőr karfára fonódott. A holttest embriószerűen összegörnyedve, felhúzott térddel hevert mellette, mintha azoknak a haslövéseknek a kínja rántotta volna görcsbe, amelyek végül halálát okozták. A fehér, ingmellre fröccsent vértől, a haláltusa dermedt pózától Dave-nek felfordult a gyomra, és gyorsan hátat fordított'a szörnyű látványnak. Theringer, aki kevésbé volt érzékeny, letérdelt, és sebtében megvizsgálta a holttestet. Mire föltápászkodott, Dave már nem volt az irodában: mélyen belehajolt a hűtőtartály vízcsapjának felszökő sugarába, a jéghideg vízzel frissítette magát, és levegő után kapkodott.

— Nyugi, nyugi — mondta a riporter. — Már igazán hozzászokhattál volna.

— Eszem ágában sincs hozzászokni. Kicsoda ... ?

— Willie — felelte Theringer mogorván.

— Szegény Willie Shenk. Ez volt a megbeszélt találkozó újabb helyszíne. Minden pontosan úgy történt, ahogy elképzeltük, csak éppen későn érkeztünk ...

— Értesíteni kellene a rendőrséget...

— De nem Hagerty irodájából; ott ne nyúljunk semmihez. Hol van még telefon?

— Sheplow irodájában is van egy éjszakai vonal. A folyosó túlsó végéből nyílik.

Már indult is arrafelé, de Theringer kézé a karjára fonódott, és megállította.

— Várj csak!

— Mi van?

— Megőrültem, vagy valóban megmozdult valami?

Dave megállt, és annyira figyelt, hogy a füle is belecsendült.

— Semmit se hallok..

— Mi van az emeletnek azon a részén?

— Irodák, természetesen. Mondd csak, mi lelt?

— Semmi. Csak az a véleményem, jobb, ha óvatosak vagyunk, ennyi az egész.

-— Óvatosak? Torkig vagyok, az óvatossággal! Meg azzal is, hogy Dick Tracyt játsszam! Mostantól kezdve szórakozzon a rendőrség ezzel a mocskos üggyel. Azért kapják a fizetésüket.

Kirántotta a karját a riporter szorításából, és nagy léptekkel indult el a folyosón a főkönyvelő irodája felé. Az ajtóban féloldalra fordult,- belökte a bal kezét, és hirtelen felgyújtotta a villanyt. Mikor az erős fény szétáradt a szobában, elvakulva hunyorgott tőle, de az a valami, ami egyszerre villámgyorsan megmozdult a szoba sarkában, még hevesebb reakciót váltott ki belőle. Nagyot kiáltott meglepetésében, amikor ráeszmélt, hogy Sheplow irodája nem üres, s mikor a szoba rémült lakója reszkető kézzel az ő mellének szegezte a revolver csövét, Dave vonított a dühtől, és rávetette magát. Csak tíz perc múlva fogta fel, hogy eltalálták, és kábán nevetgélt, mikor Theringer megmondta neki. Két háborút megúszott egyetlen horzsolás nélkül, most pedig ott állt, véresen, a szürke flanellöltönyében.

13. Hasonlítsa össze, s megtudja, miért

— Rá kellett volna jönnünk — mondta Janey, és papírzsebkendőt szorított rózsaszínű orrához. Abban a pillanatban, ahogy a bébicseréről értesültünk, ki kellett volna találnunk.

Dave, aki a fehér gyolcsba bugyolált, felkötött bal karjával igen hősiesen és előkelően festett, a lány felé nyúlt, és megfogta szabad kezét. Janey feltornyozott párnáknak dőlve ült az ágyban, mellette az éjjeliszekrény roskadozott a nátha elleni gyógyszerektől és a betegszobába illő holmiktól. Az egyetlen egészséges megnyilvánulás benne és körülötte a kíváncsisága, volt.

— Ne izgasd fel magad — nyugtatgatta Dave szelíden — Majd megbeszéljük, ha jobban leszel.

— Még mit nem! — tiltakozott erélyesen a lány. — Én most akarok beszélni róla. Ha meggondolom, milyen csapnivaló detektívek voltunk...

— Hát' nem is tudom — mentegetőzött Dave. — Mindent összevéve, én tulajdonképpen nem is csináltam olyan rosszul.

— De hát látnunk kellett volna, hogy e körül a bébi körül valami nincs rendben. Honnan keríthetett Gordon ilyen simán egy apróságot a kis Donald helyébe? Árvaházból kivenni, az hónapokig, évekig eltart, és ilyen korú kisbabát nem lehet hirdetés útján keresni. Akármilyen remekül ért valaki a hirdetésekhez.

— Emlékszel arra a napra, mikor kimentünk Clarke-ékhez fölvenni a képeket? Te szóvá tetted, hogy a gyerek valahogy ismerős.

— Igen, de nem tudtam, miért. Valami a szemében meg az orrában ... Csakhogy nem tudtam azt az arcot kapcsolatba hozni Gordonnal. Igaz, hogy ha megteszem, akkor is merő véletlennek tartottam volna. Eszembe se jutott, hogy Gordon az a fajta, aki.. - hát érted.

— Pedig az a fajta volt, de még menynyire! Gordon már a Burke-kampány előtt jól ismerte Annié Gandert. Több mint tizenhat hónapon át fizette Annie lakosztályát a szállodában. S mikor Annie kipakolta a maga kis ajándékcsomagját, Gordon állta az orvosi költségeket az utolsó centig. Így aztán gondolhatod, mi minden megfordulhatott a fejében, amikor a kis Donald elpusztult, ö tudott egy gyereket, aki éppen odaillett a Cíarke-bölcsőbe: a sajátját.

Tudta, hogy az anyja, megfelelő tisztéletdíj fejében, szívesen megválik tőle.

És maga se bánta volna, ha megszabadul a porontytól.

-— Milyen szörnyű — mondta Janey. — Szegény apróság.

— Én a helyedben nem aggódnék érte. Clarke-ék úgy fogják szeretni, mint a sajátjukat. Talán ő járt a legjobban ebben az ügyben.

— Nekem főképp Bob Bernsteinért fáj a szívem — mondta Janey szomorúan. — Ő volt a legártatlanabb áldozat.

— Ahogy mondod; nem tett mást, csak lefényképezte a kicsit. De hát a gyilkost éppen ez zavarta. Bobnak teljes sorozata volt az eredeti Burke Bébi fényképeinek negatívjából, és esetleg gyanút fogott volna, amikor se szó, se beszéd, kipenderítették az állásából. Elég furcsán viselkedett, mikor azon a hétvégen kint voltam Sword's Point-ban. Aztán jött az a baleset a vasútnál...

— Komolyan azt hiszed; hogy meglöktek?

Janeynek a lélegzete is elállt.

— Ezt már sose tudom meg egész biztosan. De miután a hétvégét ott töltöttem, a gyilkos feltételezhette, hogy Bob elmondott nekem egyet-mást. Ez pedig veszélyessé tett. Ami viszont az orvosságos üveget illeti, . afelől nincsenek kétségeim. Az minden bizonnyal gyilkossági kísérlet volt. örökösen - széjjelhagyom azt az istenverte üveget, mindig ott hányódik az asztalomon, gyerekjáték volt besétálni az irodámba, mikor nincs ott senki, becsempészni a mérget, és ölbe tett kézzel várni, hogy búcsút mondjak ennek az árnyékvilágnak. Szerencsére valami patkányirtó keverék lehetett, amitől csak a gyomrom készült ki. Bernsteinnek azonban, nem volt ilyen szerencséje ... — Dave egyszerre összevonta a szemöldökét. — Tudod, azt azért még mindig nem értem, hogy került a neved Bob előjegyzési naptárába. Hacsak nem rád hivatkozott a gyilkos, mikor Bobot felhívta...

— Nyilván ez történt — szipogott Janey. — Fűnek-fának elmondtam, hogy Bob remek arcképfelvételeket készít, csak hogy kihúzzam őt a csávából. Így leesett neki valami munka, még virágot is kaptam tőle, pár köszönő sorral.

— Virágot? Hát akkor ezért jegyzett föl a noteszébe. Ezt jelenti a „V" Csak azért jegyezte föl, hogy el ne felejtsen küldeni neked valamit.

— Miért, az ég szerelmére, mit képzeltél? Hogy odamentem, és megöltem őt?

— Fogalmam sincs, mit képzeltem — mondta zavartan Dave. — Tudtam, hogy nem egyszerű balesetről volt szó, hogy úgy tervezték, ilyen módon majd egyszerre szabadulnak meg Bobtól és a lerakott fényképektől. De nem volt rá bizonyítékom, hogy őt leütötték, a műtermet pedig szántszándékkal felgyújtották. A holtteste olyan rémesen összeroncsolódott, hogy nem bizonyított semmit...

— Micsoda szörnyeteg! — - borzongott meg Janey

— De nem Bob Bernstein. volt az utolsó áldozat. Mert amint Willie Shenk ráállt, hogy megírja azt a koholt zsarolólevelet, ő is azok közé került, akiktől mindenáron meg kell szabadulni. .

— De miért ment be Willie az irodába? Miért nem 'a szállodában várt?

— Mert a gyilkos áttette a találkozót máshová; egyszerűen úgy, hogy odatelefonált a szállodába, és megállapodott vele.

— De ha Willie neked meg Max Therin-gernek segített, akkor miért nem szólt erről a telefonról?

— Mert Willie másfajta ábrándokat dédelgetett — húzta el a száját Dave. — Bonbon-tündérkék táncoltak a fejében, rajtuk a dollár jele. Csak azért volt benne a tervünkben, mert mindenáron meg akarta kaparintani azt a százezret. Végig azt tervezte, hogy átejt bennünket. A telefosihívás kapóra jött neki. Szépen elszelelt a hátsó kijáraton, és bement az irodába,

feltehetőleg azért, hogy a te Homer bácsiddal találkozzon, és bezsebelje a zsákmányt.

— És az éjszakai portás nem látta őket bejönni az épületbe?'

— Csak Willie-t látta. Willie beírta a könyvbe Homer Hagerty nevét, és fölment. A gyilkos már ott várta, délután négy óta bent volt: a mosdóban lapult, valamelyik fényűző helyiségben, egész este bujkált a takarítónők elől, és csak annyi időre jött ki a vécéből, hogy felhívja Willie-t, és kitűzze a legutolsó megbeszélés időpontját. Aztán a gyilkosnak már nem volt más dolga, mint, hogy bent maradjon az irodában éjszakára, s reggel kisurranjon, mielőtt bejönnének a dolgozók, és felfedeznék Willie holttestét. Nem érted, mi történt volna? Ha Willie Shenket ott találják Homer bácsi szőnyegén, akkor aztán végképp meg lettünk volna győződve róla, hogy ő volt a gyilkos. A valódi bűnös pedig ép bőrrel megússza.

— Homer bácsi meg el se ment.

— De nem ám, mert Homer bácsinak nem volt miből kifizetnie Willie-t. Ezt akkor tudta meg, amikor Wilton Sheplow-val elment a bankba, és ott felvilágosították, hogyha kiveszi az ügynökség tőkéjének rá eső ré--szét,fel kell számolnia a vállalatot. Hát magához kérette új üzlettársát, Grace-t, és elmondta neki, milyen kutyaszorítóba került. Grace azonban nemet mondott. így hát Homer bácsi nem ment el a szállodába, ahogy megállapodtak, hanem hazasétált, és szép csöndben leitta magát. '

— A pénzért — rágta az ajkát gondterhelten Janey — iszonyú dolgokra képesek az ‘emberek.

— Talán igen — dörmögte Dave. —: De azok az emberek, akiknek futniuk kell a pénz után, akik megdolgoznak, verítékeznek, megalázkodnak érte, az ilyenek nem gyilkolnak a pénzért. Hanem azok, akik csak jól élnek belőle, azok borzasztó komolyan veszik. Ez volt a különbség. A te Homer bátyád nagyon szereti a pénzt; ő maga mondta nekem. De ő mércének használta, azzal mérte a maga értékét a világban. És ha a Burke-megbízást elveszítjük, hát meglazítja az inggallérját, felgyűri a Brooks Brotherstől való inge ujját, és megint csak nekiáll pénzt keresni. Ugyanez a helyzet Kermit Burke-kel. És ha alaposan szemügyre veszed ennek az ügynek minden szereplőjét, magad is rájöhetsz, ki volt közülük az, aki másként gondolkodott, aki szenvedélyesen imádta a pénzt, de soha életében egy árva centet sem keresett.

— És volt itt még valami — tette hozzá(Janey, — Egyszerű, ósdi féltékenység. Arról se feledkezzünk meg!

— Hát igen. Kettős oka is volt Annie Gander megölésére. Nemcsak azért tette, hogy megmaradjon a pénz, ami olyan sokat jelentett néki, hanem azért is, hogy megszabaduljon egy vetélytárstól. Ez dolgozott Grace Taitben, amikor elsütötte a fegyvert.

Janey könnyedén megérintette Dave felkötött karját.

— S ha elgondolom, hogy téged is megölhetett volna...

— Nekem szerencsém volt. Nagyobb szerencsém, mint Annie-nak meg Bob Bernsteinnek meg Willie-nek meg Gordonnak ...

- Gordonnak?

- Ez volt mind közt a legkegyetlenebb húzása. Mikor Gordonnak tudomására jutott, hogy Annie-t meggyilkolták, fejvesztett rémületében a rendőrséghez akart fordulni. De Grace-nak nem nagyon kellett megerőltetnie magát, hogy Gordontól megszabaduljon. Gordon esetében az azonnali gyógyszeres beavatkozás életbevágóan fontos volt. Az asszonynak csak annyit kellett tennie, hogy…. semmit se tesz.

Pár percig szótlanul ültek, kéz a kézben.

Aztán Janey megszólalt:

- Mondd Dave! Még mindig haragszol rám? Azért a sok veszekedésért?
- Ugyan, dehogy.
- De mégiscsask igazam volt, nem? Ami Homer bácsit illeti.
- A legkedvesebb főnököm – jelentette ki Dave, miközben a lány ujjait harapdálta.
- És tudod, hogy valójában mit érzek irántad, Dave?
- Nem én! Már olyan régen volt, hogy elfelejtettem.

Janey nagyot tüsszentett.

- Egészségedre! – mondta Dave, felállt a székről és átült az ágy szélére.

Joe Spiegel besétált Dave irodájába, s az üres szék láttán elkomoruló ábrázattal odatrappolt Louise íróasztalához.

- Hát a gazda hol van? – kérdezte csípősen – A minap még ordítva követelte rajtam ezt az új Burke-kampányt, most meg sehol se találom.
- Mr. Robbins nem jön be – közölte Louise nedvesen csillogó szemmel. – Beteg.
- Beteg?
- Vírus – sóhajtott Louise – Hát nem rémes, hogy milyen gyorsan terjed?